

TORI BOVALINO

BOĞAZIM

AÇIK

BİR

"Aşk, nefret ve kendini affetmenin
anlamına dair tüyler ürpertici ve
akıllara kazınacak bir hikâye."

KAT DUNN, BITTERTHORN'UN YAZARI

MEZAR

Genç bir kızın bu karanlık ve romantik hikâyesindeki labirent, halk masallarındaki korkularla buluşuyor.

Pensilvanya'nın Winston adlı küçük kasabasında büyüyen Leah, her pazar kiliseye gider, okula gitmediği zamanlarda çalışır ve küçük kardeşi Owen'a bakar.

Winston'daki her kız gibi o da düzgün, iyi ve kutsal biri olmaya çalışır çünkü öyle olmak zorundadır. Eğer öyle olmazsa Ormanın Efendisi onu alacak ve kendisinden önceki pek çok kız gibi Leah da ortadan kaybolacaktır.

Kardeşi Owen'ın çığlıklar atarak ağladığı bir gece, Leah onun gitmesini diler ve Ormanın Efendisi bu dileği gerçekleştirir. Çığlıklar durur ve beşikte yalnızca kurdeleyle bağlanmış küçük bir deste dal kalır.

Utancı ve kasabanın yargısının ağırlığıyla dolu olan Leah, Ormanın Efendisi'nin topraklarından Owen'ı alıp geri getirmek için nehri geçmek zorunda kalır. Oraya vardığında, nesillerdir

Winston'ın peşini bırakmayan şeytani figürün beklediği gibi olmadığını fark eder. Ormanın Efendisi, ona bir şarkı karşılığında kardeşini geri alabileceğini söyler. Leah'ın yazmak için bir aylık süresi olacak bir şarkı.

Bu, yaşadığı kasabanın onlarca yıldır gizli tutmaya çalıştığı sırlarını ortaya çıkaracak bir pazarlıktır. Ve ortaya çıkardığı şey, Leah'ın kendisine korkması öğretilen her şeyi sorgulamasına neden olur.

YAYIN NO. 2528
MİLENYUM 104

Boğazım Açık Bir Mezar
Tori Bovalino
Orjinal Adı: My Throat an Open Grave

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Çevirmen: Çiğdem Kofuncu
Editor: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

ZM

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Basım Eylül 2024
ISBN: 978-605-304-992-0
Sertifika No: 43949

Boğazım Açık Bir Mezar
©2023, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti
My Throat an Open Grave
© 2024, Tori Bovalino

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemhava Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TORI BOVALINO

BOĞAZIM AÇIK BİR MEZAR

Çevirmen: Çığdem Koluncu

TORI BOVALINO

Tori Bovalino, *The Devil Makes Three* ve *Not Good for Maidens* kitaplarının yazarıdır ve Indie'nin çok satan antolojisi *The Gathering Dark*'ın editörlüğünü yapmıştır. Kendisi aslen Pittsburgh, Pensilvanyalıdır. Eşi ve gürültücü kedileriyle birlikte Birleşik Krallık'ta yaşamaktadır. Tori korkutucu hikâyeleri, belirsiz akademik gerçekleri ve kullanışsız, büyük beden kazakları sever. Kendisini Instagram'da @toribovalino adresinden bulabilirsiniz.

Asla yeterince iyi olamayan kızlar için...

Hiçbiri doğru değil, hayır, biri bile.
Hiç kimse anlamıyor. Hiç kimse Tanrı'yı aramıyor.
Hepsi yüz çevirdi. Birlikte değersizleştiler. Hiç kimse iyilik
yapmaz oldu, bir kişi bile. Boğazları açık bir mezardır, dillerini
aldatmak için kullanırlar. Asp zehri dudaklarının altındadır.
Ağızları küfür ve acıyla doludur. Ayakları kan dökmek
için hızlıdır. Yollarında yıkım ve sefalet var, esenlik yolunu
bilmiyorlar. Gözlerinde Tanrı korkusu yok.

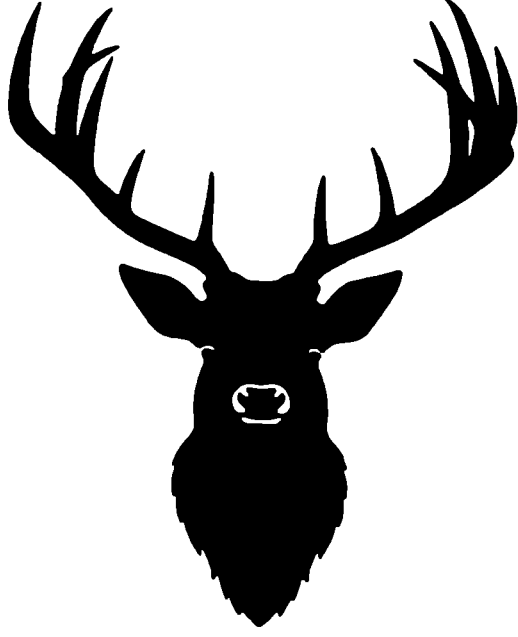
—Romalılar 3:10–18

O artık şairin şarkılarında bazen yankılanan
Sarışın kadın değildi
Artık kokusu, ada gibi geniş yatakları
Ve onu sahiplenecek erkeği yoktu.

Kadın çoktan uzun saçlar gibi gevşemiş
ve yağmur gibi teslim olmuş
Ve devasa hükümler gibi verilmişti.
Kadın çoktan kök salmıştı.

Ve Tanrı birdenbire onu durdurup
Sesinde acıyla o sözleri söylediğinde, arkasını döndü,
Kadın bunu anlayamadı ve sessizce, “Kim?” dedi.

—Rainer Maria Rilke
Orpheus, Eurydike, Hermes

BİR

Saflığı düşündüğümde, aklıma arka bahçemizin yanındaki Nehir ya da annemle babamın ve onların anneleriyle babalarının, uzun zaman önce benim de vaftiz edildiğim kilisenin önündeki vaftiz çeşmesinden akan su gelmiyor. Yatağımdaki ter temiz beyaz çarşaflar ya da uykuya dalan Owen'ın masum yüzü de gelmiyor. *Saflık* deyince aklıma küvet geliyor; kendimi tamamen içine, ta dibine kadar soktuğum, gözlerimi kısıp ağzımı açtığım ve suyun beni içten dışa temizlemesine izin verdiğim anlar geliyor. Çığlık atmayı ama daha çok nefes almayı düşündüğüm anlar geliyor. Kendimi bırakmayı düşündüğüm anlar...

Yamacın çok kaygan olduğu ve düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığım geçen yıldan bu yana bu konuyu çok fazla düşünmedim. Şu an tarih dersinde, pencereden yazın son demleri yanağımı ısıtıyor, camın üzerinde bir sinek vızıldıyor ve ben uzun zamandır ilk kez kendimi yine boğulmayı düşünürken buluyorum.

Bu düşüncem kolumun altından masamın üzerine bırakılan bir kâğıtla kesintiye uğradı. Masama baktım. Bu mesaj, yeniden normal bir ilişki kurduğum tek kişi olan Jess'tendi. Geçen yıl ailem evde eğitim almama karar verdikten sonra çok az kişi beni aralarına geri almaya hevesli oldu. Ancak ailem evde eğitimden tamamen vazgeçip beni yaşıttım olan diğer çocukların arasına geri attı.

"*Nehir?*" yazıyordu notta. Saate baktım. 13.45'ti, yani okulun bitmesine sadece on beş dakika kalmıştı. Ama evde yapılacak işler, yıkanacak bulaşıklar ve yerleştirilmesi gereken sonsuz sayıda çamaşır vardı ve annemin vardiyası 16.30'da başlıyordu. Bu yüzden Owen'la ilgilenmek için eve gitmem gerekiyordu. Ama yine de sadece Jess'in görebileceği kadar hafif bir şekilde başımı öne doğru salladım. Bir saatten bir şey olmazdı, bu süre dünyayı değiştirmez ya da beni işlerimden çok fazla alıkoymazdı.

Yeni bir eğitim öğretim yılıydı. Yeni bir başlangıç. Akli başında, arkadaş olunabilecek normal biri olduğumu kanıtlamam için yeni bir şanstı.

Zil çalınca çantamı sırtıma astım. Jess'in notlarını ve klasörlerini sırt çantasına koymasını bekledim. Henüz eylül olmasına ve burada üniversiteye gidenlere kıyasla okulu bırakan çocuklar çoğunlukta olmasına rağmen Jess'in gönlü New York'taydı. Tarih dersinde hâlâ not alan tek kişi oydu. Kalemikle kâğıdını çizirken çıkardığı ses, Bay Cary'in *Gettysburg Savaşı*'nı on beşinci kez anlatan uğultulu sesine eşlik ediyordu.

Onun notları hakkında diğer bazı çocuklar gibi yorum yapmazdım. Eğer buradan çıkmak, Carver County'den kaçmak, Appalachian toprağından arınmak ve hepimizin isimini unuttana kadar Pennsylvania'nın bu köşesini geride bırakmak istiyorsa... onu suçlayamazdım.

Geri kalanımızın aksine onun bir çıkış yolu vardı. Bir planı.

Jess'i dolabına kadar takip ettim. Benim dolabıma koyacak hiçbir şeyim yoktu. Okulun ilk haftasında, Pete Majors'ın aşırı doz aldığı ve öğretmenlerin gözümüzün içine bakmayı bıraktığı sıralarda, ben de not almayı ve kitaplarımı yanımda taşımayı bırakmıştım. On yedi yaşındaydık. Yetişkin sayılırdık. Eğer istersek kendi hayatlarımıza çekidüzen verebilirdik.

Kitaplarını çıkarıp bir ceket kaptı ve yan kasabadaki mezuniyet törenine oranın futbol takımındaki çocuklardan biriyle gideceğine dair bir şeyler anlatmaya başladı. Jess'le neredeyse bebekliğimizden beri arkadaştık, annelerimiz hep lokantada çalışırdı. Birlikte çalışırlarken bizi de sessiz olmamız için arkadaki masalardan birine tıkarlardı. Farklı vardiyalarda olduklarında da bizi birbirlerinin evine bırakırlardı. Jess'in yüzü, kahverengi gözleri, koyu teni ve kıvrırcık siyah saçları, en az benimkiler kadar bana tanıdık gelirdi.

"Mezuniyet törenine gidecek misin? Buradakine mi, MV'dekine mi yoksa Uniontown'dakine mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Herhâlde gitmem. Kimseyi tanımıyorum," dedim.

"Sana bir randevu ayarlayabilirim," dedi Jess, kirpiklerinin altından bana sinsî bir bakış atarak. Gezmeyi, futbol maçlarına gitmeyi; onunla ve diğer birkaç çocukla birlikte film izlemek için yandaki kasabaya gitmeyi nasıl bıraktığımı herkesin önünde konuşmazdık. Geçen yaz ve üçüncü yılımızda ortadan nasıl kaybolduğumu ancak geri döndüğüm ilk gün her şey normalmiş gibi tekrar ortaya çıktığımı da. Herkesi dışlamış falan değildim. Sonuçta Jess beni görmesini istemesem de görmüş ama onun dışında hiç kimse görmemişti. Bu konuda hassas olduğumu bilirdi.

"İyiyim," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Vardiyalar nasıldır bilirsin. Hafta sonu izin almam imkânsız."

Jess omuz silkti, muhtemelen bunun bir yalan olduğunu ve neden söylediğimi görebildiği için. *İçimi* görebildiği için. On beş yaşına bastığımdan beri kasabamızdaki benzin istasyonunda çalışıyordum, eğer istersem Hank'in benimle vardiyasını değiştireceğinden emindim ama ona bunu sormak istemiyordum.

Jess'le birlikte külüstür kamyonetine giderken bana mezu-niyet elbisesini anlatıp telefonundan fotoğraflarını göstermesini gönülsüzce dinledim. Biriyle konuşuyordu, bence konuştuğu kişi yeterince iyi biriydi ancak midem yine de düğüm düğüm oluyordu. Onu uyarmak, ona anlatmak, yüzünü ellerimin arasına alıp başparmaklarımı yanaklarına bastırmak ve nefes alamayacak hâle gelene kadar bağırarak istiyordum.

Ama yapmadım. Yolcu koltuğuna geçtim ve Jess, McDonald's araba servisine girip bana bir Coca-Cola, kendine bir Sprite ve bölüşmemiz için büyük bir patates kızartması aldıktan sonra, beş dakikalık mesafede bulunan nehir kenarındaki yürüyüş parkına sürerken, ben de ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Parktaki bir kütüğün üzerine yerleşip içeceklerimizi içtik ve hızla akan Youghiogheny Nehri'ni* izledik.

Burası huzurluydu, nehrin sesi her şeyi bastırıyordu. Küçük-ken müzik dersinde söylediğimiz şarkı gibi: *Beni suya götür, beni suya götür, vaftiz edilmek için beni suya götür.*

Müdahaleci düşünceler hep burada aklıma gelirdi. Şimdi de *kütükten kaysam, çamurlu yamaçtan yuvarlansam ve hızla akan nehre düşsem acaba Jess ne yapardı,* diye merak ettim.

"Winston'ı terk etsen nereye giderdin?" diye sordu. Bu oynadığımız bir oyundu, biraz hayalî bir oyun.

"New Orleans," dedim bu kez. İşte işin püf noktası buydu, her seferinde farklı bir yer söylemek. Bu kasabadan kaçma seçeneği varmış gibi davranırdık.

Jess surat astı. "Neden?"

* Youghiogheny Nehri, Pensilvanya-ABD'de bulunan bir nehir. Kısaca Yough.

Nehrin karşı kıyısında sonsuzca yayılan ormanları işaret ettim. “Farklı hayaletler yüzünden sanırım.”

Jess, Sprite içerken neredeyse boğulacaktı. “Böyle şeyler söylememelisin.”

Omuz silktim ama Jess artık gülümsüyordu ve boğazımdaki yumru iyice sertleşse de ben de ağzımın köşesinin kıvrıldığını hissettim. “Ne yapacaklar ki? Beni mi yiyecekler?”

Bu bir paravandı. *İnanmıyormuş* gibi yapmak, dışarıda hiçbir şeyi umursamayan bir efendinin olabileceğini kabul etmekten daha kolaydı.

Beni benden daha iyi tanıyan Jess homurdandı. “Yiyebilirler, biliyorsun. Özellikle de o. Neler yapabileceklerini kim bilir.”

“Özellikle de kim, Ormanın Efendisi mi?”

“Elbette. Ve oradaki diğer her şey.”

Yüzümdeki ifadeyi saklamak için kolamdan uzun bir yudum aldım ve ağzıma bir patates kızartması attım. Jess sessizlik konusunda iyi olmadığı gibi yanlış hissettiği şeyler konusunda da iyi değildi. Öte yandan beni tanıyordu. Ne kadar inkâr etsem de o buruşuk, küçük kalbimle ona inandığımı biliyordu. Açık bir şekilde var olan bir şeye inanmamak mümkün değildi.

“Cassie Lewis onu gördüğünü söylüyor. Geçenlerde.”

“Hımm.” Ben de görmüştüm ama etrafta dedikodu yaparak dolaşmıyordum. Temelde Efendi’nin gerçek olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Onun yaptığı tek şey ormanda gizlenmek ve kendi ihtiyaçlarına uygun olan çocukları çalmaktı. Ama Maria’dan beri yıllardır böyle bir şey olmamıştı.

“Hayaletler etrafını çevirmiş. Nehrin hemen karşısında Trent McCoy’la birlikte park ederken.”

“Onlar?” cümlesindeki başka bir şeye takılıp, boğazımın daha da kötüleştiğini, daha da sıkıştığını hissederek sordum.

“Ne? Cassie’ye mi? Hayır asla.” Bir yudum daha aldı, bardağındaki buzlar tıngırdadı. Çocukluğumuzda onun için kullandığımız takma adı söyleyerek, “LoW...” dedi. “Sakın gülme ama... bence geri dönüyor. Yaklaşıyor. Bir sonraki hedefini seçiyor. İnsanlar onu yakın zamanlarda çok gördü.”

“Mesela kim?”

“Pete Majors’ın *fentanil* olayından önceki gece onları gördüğünü söylüyorlar. Üstü başı kanla kaplıymış, Grady’nin yakınındaki giriş yolunda bulunan açıklıkta bir geyik kalbi yiyormuş.”

Bu kez neredeyse boğulacak olan bendim. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Eh, ona soramayız tabii. Ama ben onun söylediklerine inanıyorum. Şeyden hemen önceki partide kendisi söyledi...” Güçlkle yutkunduktan sonra bir yudum daha aldı. Ama ne demek istediğini biliyordum. Son sınıfta ölen ilk kişi o değildi ve büyük ihtimalle sonuncusu da olmayacaktı.

“LoW olduğundan nasıl emin olmuş?” diye sordum.

“Parlayan gözlerinden,” dedi Jess. Nehre baktım, kayaların üzerinden akan suyu izledim. Yough yaklaşık on beş dakika uzaklıkta üç kola ayrılmış bir akarsu yoluna dönüşüyordu. Jess ve ben bunu daha önce de yapmıştık, Orta Yough’u parlak sarı ördek tekneleriyle geçmiş, sıcak vinilin üzerinde, beyaz suyun olmadığı durgunlukta, kürekleri kalçalarımıza dayayarak güneşlenmiştik. Keşke bunu tekrar yapabilseydik... Umursamaz biçimde, bir elimizi suya bırakıp diğer ellerimizle birbirimizin teknelerine tutunmuş, hiçbir şey konuşmamıştık.

“Maria kaçırılalı yıllar oldu,” dedi Jess, Sprite’ındaki buzu döndürerek. Tüm doğanın ortasında, aşırı yüksek sesli bir insan gürültüsü çıktı. “Belki yine acıkmıştır.”

Bu, düşünmeye dayanamadığım bir korkuydu. Ne bildiğimi bilmemek, olduğum kişi olamamak. Son bebek kaçırıldığında, Jess ve ben etkilenemeyecek bir yaştaydık. Son kız

kaybolduğunda neredeyse ergendik. Efendi hakkındaki uyarıların daha yüksek sesle ve daha sık yapıldığı bir dönemde yani. Yaprış yapış sıcak bir gecenin daha da sıcak bir sabaha dönüştüğü, her yeri çiçeklerin bürüdüğü o yaz anısını hatırladım. Uyandı-
ğımda büyükannemi mutfak masasında karton kapaklı gizem romanlarından biriyle kasvetli bir hâlde ve her zamankinden daha erken saatte otururken bulmuştum. *Annem nerede?* diye sormuştum. O ise sadece başını iki yana sallamış, dudaklarını sımsıkı bastırmış ve kaldığı yeri işaretlemek için sayfanın köşesini kıvrırmıştı. *Olmak istemeyeceğin bir yerde*, demişti bana. Alnımı öperken, *kendine dikkat et, Leah. Sakın düşme. Sabit kal çünkü kalmazsan o bunu bilir. Bilirse seni yakalar ve bir kez yakalandığında geri dönüşün olmaz. Dualarına devam et. O kız ve o bebek için, kendin için dua et*, demişti.

Alaycı ve neşeli görünmek için çaresizce çabaladım. “Sen LoW’u hiç gördün mü?” diye sordum. “Ormanın yakınında yaşıyorsun.”

Kıkırdadı ama parmakları içgüdüsel olarak, boynuna bir korumaya büyü gibi taktığı zarif altın haça gitti. “Herkes ormanın yakınında yaşıyor.” Haklıydı ama Jess’in aksine ben boş zamanlarımı ağaçlara bakıp hayalet arayarak geçirmiyordum. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Belki *evet* derse... Eğer o gözleri görmüşse... O zaman ben de ona ormandaki ağaç sınırının kenarında gizlenen gölgeden bahsedecektim. Ama bunu düşünmek bile avuçlarımın terlemesine ve midemin kasılmasına neden oluyordu.

“Hayır,” dedi Jess sonunda. “Onu hiç görmedim. Gerçekten ona inanmıyor musun? Bütün delillere rağmen? Yaptığı onca şeye rağmen?”

Başımı iki yana salladım çünkü o an için boğazım konuşamayacağım kadar sıkışmıştı. Her nasılsa sonunda konu hep buraya, onun varlığına olan inancı son reddedişimizden bu yana

çok az zaman geçmiş olsa da hep korkmamız gerektiği öğretilen Ormanın Efendisi'ne varıyordu. Ben küçük bir kızken, büyükanmem ondan fısıltı ve tehditlerle bahsederdi; eğer uslu durmazsam, akşam yemeğimi bitirmezsem ya da yatmadan önce dua etmezsem, Efendi'nin ormandan aşağı inip beni götüreceğini söylerdi.

O zaman ona inanmamıştım aslında. Ta ki on üç yaşına, yani risk altındaki bir kız hâline gelene kadar. Ama onun seçtiği kız değildim.

Winston'da bize her pazar kiliseye gitmemiz, kendi ruhlarımız için dua etmemiz, doğru, iyi ve kutsal olan ne varsa yapmamız gerektiği öğretilirdi. Ve Winston'da, itaat etmezsek ölümden daha kötü şeylerin olduğunu bilirdik. Eğer yoldan saparsak Ormanın Efendisi bizi yakalardı. Ağaçların arasındaki boşluklarda gölgesi vardı, korkunç kehribar rengi gözleri nehrin karşı tarafından hepimizi izliyor, yoldan çıkmamızı bekliyordu.

Hepimizin tepesinde hazırda duran bir tehditti bu. O, bizim köydeki kızlardan, kötü olanlardan hoşlanırdı. Çocukları ve eksiklikleri hâlinde yaşayamayacağımız kişileri çalarak *onları* cezbetmeyi severdi. Jess'le konuşurken, belki de daha çok korkmam gerektiğini düşünürdüm.

Jess sessizce, "Maria'yı hiç merak ettin mi?" diye sordu. Güçlkle yutkundum. Maria Sinclair, onun yoldan çıkardığı son kızdı. Onu çoğunlukla anlık anımsıyordum. İki kalın örgüyle toplanmış düz siyah saçlarını, şehir dışından gelen teyzesinin okula ısrarla asmak istediği kayıp ilanlarında yer alan okul fotoğrafındaki o parlak ve beyaz gülümsemesini, sokağın aşağısında yaşadığını ve bisikletiyle geçerken ön bahçede güneşlenen Jess'le ikimize başıyla selam verişini...

Jess onu daha iyi tanıyordu. Ben onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Kız gittikten sonra yokluğu varlığından daha iyi biliniyormuş gibi oldu.

“Hayır,” dedim.

Jess ikna olmadı. Boşluğa doğru baktı, nehrin ötesindeki ormanlığın karanlığına. Ve ben bu konuşmayı yapamayacağımı anladım.

Oyalanarak telefonumu kontrol ettim ve saatin neredeyse dört olduğunu gördüm. “Gitmeliyim,” dedim. “Owen görevi.”

Jess burnunu kırıstırıp ayağa kalktı. Arabam yoktu ve yürüyerek gidemeyecek kadar uzakta yaşıyordum. Yanımda beni arabasıyla götürecek Jess yoksa genelde bisikletimi alırdım ama bu sabah bisikletimi evde bırakmıştım. Yağmur yağıyordu, bu yüzden beni okula annem bırakmıştı.

“İyi ki tek çocuğum,” dedi.

“Seni kıskanıyorum.”

Kasabanın içinden geçen dolambaçlı yolun ardından, nehri takip ederek evime gelirken Ormanın Efendisi hakkındaki sohbetimize devam etmedik. Jess’e az kalsın benim de ona inandığımı söyleyecek, rol yapmayı bırakıp her şeyi anlatacaktım. Ama yapmadım. Ona LoW’u ağaçların arasından bakan parlak kehribar rengi gözleriyle gördüğümü sandığımı söylemedim. Onu pek çok kez, muhtemelen o kısa alacakaranlık anlarında evimin yakınındaki ormanın gölgesinde ya da virajları çok hızlı dönerken ormanı takip eden yolun kıvrımında, hatta rüyalarımda gördüğümü.

Ondan korkmuyordum. Ormanın Efendisi’nden, onun hizmetkârlarından ve nehrin diğer tarafındaki ormanda yaşadığı düşünülen hayaletlerden korkmuyordum. Hiçbiri umurunda değildi. Buna vaktim yoktu. Ve belki de bu benim bir yetişkin, Winston’ın daimi sakini, burada doğmuş ve burada ölecek biri olduğumun işaretiydi. Belki de LoW herkese görünüyordu ve belki de yalnızca onu görmeyi umursayanlar veya buradan ayrılanlar onu göremiyordu.

Eğer ona inanmazsam gerçek olamazdı. Ona inanmazsam güvende olabilirdim. Ona inanmazsam...

Bizim evin önüne geldiğimizde Jess elleri direksiyonda, gözleri yolda, sanki kenara çekmemişiz gibi tereddüt etti. “Ben onları sürekli düşünüyorum,” dedi Jess sonunda.

“Kimi?”

“Kızları.”

Bir an için bir duraklama oldu... Neredeyse soracaktım. Eli tekrar boynundaki haça doğru gitti ve dişleriyle dudağını ısırды. Ellerim yumruk hâline gelmişti, parmaklarım bembeyazdı ve tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Neden bu konuyu gündeme getirdiğini, neden vazgeçemediğini bilmiyordum.

“Ben de onu düşünüyorum,” dedim, bütün öğleden sonra ağzımdan çıkan tek dürüst cümle bu oldu.

Jess kısa ve boş bir kahkaha attı. “Ona inanmadığını sanıyordum.”

Ama uzandığımda, eli benim elimi yakalamaya hazırды. Elimi o kadar sıkı kavradı ki parmaklarımın çatırdadığını hissettim.

Elbette *ona* inanıyordum. Ve Jess ne hissediyorsa ben de aynıısını hissediyordum. Sanki hepimiz fırtınanın dinmesini bekliyor gibiydik, yaklaşmakta olan bir korku, havada bir statik elektrik çıtırtısı vardı sanki.

İçeri girip sırt çantamı ön kapının yanına bıraktığımda annem pek mutlu olmadı. Kucağında Owen’la telaşlı bir şekilde ileri geri yürüyor, o kucağındayken ne tam olarak kaşlarını çatabiliyor ne de tam olarak kızabiliyordu. Küçüklüğümden beri Owen’ı istemişti. Birçok kez hamile kalmış, hepsinde düşük yapmıştı. Her zaman büyük bir aile istemişti ama sadece iki çocuk sahibi olmuştu.

“Onu yatıracağım ama gitmem lazım,” diye çıkıştı annem bana pek bakmadan. Saat 16.15 olmuştu ama lokanta beş dakika uzaktaydı ve okuldan sonra bir yere gitmeyeli bayağı bir olmuştu.

“Sorun değil,” dedim. “Birazdan onu doyururum.”

“Geç kalacaksan aramalıydın.”

“Üzgünüm,” dedim mutfığa gidip mamayı ararken. Teneke kutuda pek bir şey kalmamıştı ama dışarı çıkıp daha fazlasını almam da mümkün değildi. Kasabadaki küçük market otuz dakikalık yürüme mesafesindeydi ve Owen’ı bebek arabasına koyup kestirme yol olan o dolambaçlı kaldırımdan aşağı sürükleyecek değildim. Bunun için fazla paranoyaktım. Bana emanetken Owen’a bir şey olursa annem beni öldürürdü. “Mamamız azalmış,” diye içeri seslendim.

“Hadi ya, kör olduğum için göremedim herhâlde,” dedi. “Umarım kardeşin de büyüyünce senin kadar akıllı olur.”

İrkildim ama umursamadım. Uzatmaya, kavga etmeye değmezdi. Annem mavi etek ve beyaz bluzdan oluşan üniformasıyla yanımdan geçti. Koridorda Owen’ın odasına doğru kaybolurken arkasından baktım.

“Eve geç geleceğim,” dedi sessizce ve Owen’ın kapısını aralık bıraktı. “Kapanışa kalmam gerekiyor.”

“Endişelenme.”

“Uyuduğundan emin ol.”

“Olurum.”

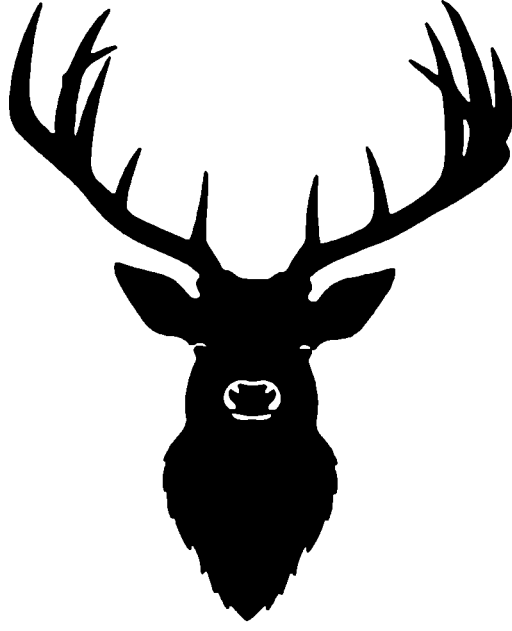
“Ve yediğinden.”

“Elbette.”

“Ayrıca dışarı çıkmaya ya da kimseyi eve getirmeye kalkma,” dedi ayakkabılarını giyerken. “Arkanı toplayacak vaktim yok, Leah.”

“Haklısın.”

Sonra kapıdan çıktı ve eski Toyota’sının gürültüyle çalışmaya başladığını duydum. Lavabonun üzerindeki, nehre ve ormana bakan pencereye döndüm. Derin nefesler aldım. Dinledim. Owen her zamankinden daha geç bir saatte uykuya dalmıştı ama neyse ki uyumuştı. Kalbimin artık rahatlamaya başladığını hissettiğimde bulaşıkları yıkamaya koyuldum.

İKİ

Kardeşim Owen dokuz aylıktı. Aralık ayında, yılın en kısa gününden önceki gece, saçla dolu bir kafa, buz mavisi gözler ve o zamandan beri kullanmayı bırakmadığı bir sesle dünyaya gelmişti.

Ben eve geleli bir saat olmuştu. Bulaşıkları bitirmiş, tulumları katlamış, bezleri sermiştim. Onun minik çoraplarını eşleştirme işinin yarısına geldiğimde Owen odasından bağırdı.

Sertçe yutkundum. Ancak yetişkin bir insanın bağırsı olmadığı için bu çağrısını reddedemezdim.

İçeri girip beşiğine baktım. Hırıliyordu, küçük yüzü kırmızı ve buruşuktu. Ellerini yumruk yapmış, havaya sallıyordu. Derin bir nefes aldım, benimle anne ve babamla olduğundan daha fazla vakit geçirmesine rağmen onunla ne yapacağımı, onu nasıl tutacağımı, nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum. Ama dişlerimi sıktım, sinirlerimi yatıştırdım ve beşiğe uzandım. Kardeşim

ağırdı, ağır ve sıcak. Kolayca kucağıma gelmek yerine yüzümü tırmalayıp minik elleri ve tırnaklarıyla omzuma vurdu.

“Biliyorum, biliyorum,” diye mırıldandım terli kafasına doğru. “Mecbur kalmasam ben de uyanmazdım.”

Beni dinlemiyor ve anlamıyordu. Sadece bağılıyor, bağılıyor, bağılıyordu.

Aklıma gelen her şeyi yaptım. Saçlarını okşadım, bezini değiştirdim, yarım biberon sıvı mama içirdim, her ne kadar sıcak teninin üzerimde oluşturduğu baskıdan midem bulansa da onu oturma odasının köşesindeki sandalyede salladım. Ama hiçbir şey değişmedi. Sanki annem olmadığımı, bu konularda hiçbir fikrim olmadığını biliyordu. Bazen gecenin karanlığında, onun odasının hemen yanındaki kendi odamda yatarken ve o böyle çığlık atarken, nefret gibi bir şey hissedecek yaşta olmasa da benden nefret edip etmediğini merak ederdim. Beni azarlayarak mı büyüyecek, benimle annem gibi alaycı ve zalimce mi konuşacak diye endişelenirdim.

“Deniyorum,” dedim boşluğa doğru.

Çok geçmeden gına geldi. Onu odanın köşesindeki *Pack n' Play*'ine koydum, orada oturdu ve çığlıklar atmaya devam etti. Her ne kadar sağlık sigortamız olmasa da annem onu pek çok kez doktora götürmüştü. Kardeşimin bir şeye ihtiyacı varsa annem gereken her türlü fedakârlığı yapardı. Sanırım iyi bir anne olmak böyle bir şeydi.

Ama kardeşimin hiçbir sorunu yoktu. Belki benden, bizden, onu bu dünyaya getirip burada tutmamızdan nefret ediyordu.

Büyükannem öldüğünde bana bıraktığı koleksiyondan, eski ama samimi bir gizem kitabını okumaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Hatta tarih kitabımın bir kısmına göz atmaya ya da bir yemek programı izlemeye bile çalıştım ama hiçbir şey kardeşimi bastıramadı. Mutfığa gidip bir biberon mama daha yaptım.

Başımı kaldırıp bakınca nehrin karşı tarafında, ağaçların hemen kenarında kehribar rengi bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim. Muhtemelen bir geyik, bir tilki, hatta bir ağaçtan sarkan bir kolye bile olabilirdi. Muhtemelen *o* değildi, *Ormanın Efendisi*, kasabada Tanrı'nın isminden bile daha büyük bir saygı ve korkuyla fısıldanan bir isimdi.

Pencereden dışarı bakmaya devam etmemi sağlayan ve bir tanrıyı bile korkutup uzaklaştırabilmesini umut ettiğim o dik bakışlarımın nedeni, meydan okuma dürtüsüydü. Daha önce birçok kez Winston'dan birilerini almıştı -en sonuncusunu hatırlayacak kadar büyüktüm- ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Efendi bana asla zarar vermemiş ama yardım da etmemişti, bu yüzden ona endişelenmek için vakit harcayamazdım.

Eğer gerçek değilse yapamaz...

Tezgâhın altındaki sunta panel, ne zaman tırnaklarımı batırsam hafifçe öne çıkar ve düşüncelerimin dağılmamasını sağlardı. Keşke beni kurtarabileceğine inandığım bir isim, bir din olsaydı. Keşke yıldızlara bakıp kendi tanrımın adını fısıldayabilsem ve o da beni yepyeni bir yere, canımı bu kadar acıtmayacak başka bir yere uçurabilseydi.

Ama yapamazdım. LoW'un varlığının, ormanda gizlenmesinin, kötü anılarda ve halk kültüründe yaşamasının bir anlamı yoktu çünkü *gerçek* dünyada Owen hâlâ ağlıyordu. Ne yaparsa yapsın olduğu gibi biberonunu da *isteksizce* aldı ve batmakta olan güneşten dolayı gökyüzü kızışırken yatma vaktini haber veren uykulu bir tavırla hemen gözlerini kapattı.

Onu yıkayıp giydirir, her zaman mümkün olduğunca az dokunurdum. Ona ayıcık kulaklı kahverengi bir uyku tulumu giyirdim. Daha sevimli olduğunda onunla baş etmek daha kolay oluyordu.

Onu yatırdığım anda tekrar ciddi bir şekilde ağlamaya başladı. Ama artık başa çıkabiliyordum. Bir rutinimiz vardı. Koca günün tek bir saatinde onu anlayabildiğim, o buruşmuş yüzü ve küçücük yumruklarıyla benden nefret edemediği bir saatimiz... İçeriye havalandırmak için pencereyi açtım ve küçük klavyenin önüne yerleştim.

Bir dolaptan biraz daha büyük olan yan odaya taşınmadan önce bu oda benimdi. Klavyem için yer yoktu, bu yüzden bu odada duruyordu. Owen üç aylıkken bir gece çok sessiz bir şekilde çalışırken, arkamda yatan Owen susmuştu... Sonra ben çalarken onun uykuya ne kadar kolay daldığını fark ettim. Daha sonra, bu bir ritüel hâline geldi. Yapabildiğim, işe yarar tek şey... Ama yalnızca gecenin çöktüğü saatlerde, yalnızca alacakaranlığın loş ışığında.

Sesi kısıtım ve çalmaya başladım. Owen hemen sustu, çığlıkları önce küçük hırıltılara, sonra da sessizliğe dönüştü.

Bir zamanlar çok iyi bildiğim do diyezlerden, arpejlerden, gamlardan geçtim. Piyano çalmaya anaokulundayken başlamıştım, babamın çalıştığı fabrika tamamen kapanmadan önce. Onu evden -tatiller dâhil- haftalarca uzak tutan ve kısa görüşmelerimizde birkaç kelimedenden fazlasını edemediğimiz o kamyon taşımacılığı işini almadan önce.

Owen'ın uyuduğundan emin olduğumda bile çalmaya devam ettim. Owen doğmadan önce şarkı da söylerdim. Radyoda duyduğum herhangi bir şarkının akortlarını bulur, hepsini çözer ve beni Winston'dan çıkarabilecek tek şeymiş gibi çalardım. Belki de çıkarırdı çünkü bu konuda iyiydim. Ama artık şarkı söylemiyordum. Çok yorgundum.

Owen'ın nihayet uyuduğu ve benden nefret ettiği hissinden kurtulabildiğim, bir arada yaşayabildiğimiz bu saatler favori saatlerimdi. Piyano çalabiliyordum. Kas hafızam, her şey

bir müzik dalgasına dönüşene, her şey silinip gidene kadar her akortla birlikte geri geliyordu.

Bazen annem eve gelip beni burada yakalayana ve azarlayana kadar çalardım. Bebeği uyandıracığımı sanırdı. Ama bence, çoğu gece onu uyutan tek şey benim piyano çalmamdı.

Ancak bu gece değil. Kalbim tuhaf ve ağırdı. Nehir kenarında Jess'le konuştuklarımızı tekrar düşündüm. Cassie Lewis'in Trent McCoy'la dışarı çıktığını sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylemiş ve ben de bunun sanki önemsiz bir şeymiş gibi geçip gitmesine izin vermiştim. Ama Trent'le dışarı çıkanın ben olduğum dönemi hatırlıyordum.

Her şey birkaç yıl önce kış tatilinde, siyah boyayla yanağıma forma numarasını yazıp gittiğim basketbol maçlarındaki küçük bir flörtle başlamıştı. Bu kadarı yeterdi, küçük bir flört ve belki bir partide bir öpücük. Konunun nehre, arabasına kadar uzanmaması gerekirdi. Gözlerimi kapattığımda deri koltuklarının nasıl nane gibi koktuğunu hatırladım.

Artık hatırlamak istemiyordum. Trent'in beni de herkes gibi başından savdığını hatırlatan her şey bana çok keskin ve çok fazla geliyordu. Ben sadece bir sonrakine geçmeden önce zamanını harcayabileceği bir kızdım.

Piyano çalmayı bıraktım. Hiçbir anlamı yoktu. Owen uyuyordu. Görevimi yapmıştım.

Ormanın Efendisi'nin hayaletlerinden biri gibi evin içinde dolaşmaya başladım. Hayaletlerin aksine ben üretkendim; yıkanan çamaşırları çıkardım, yerleri süpürdüm, annemin standartlarına uygun hâle gelinceye kadar banyoyu temizledim. Ancak o zaman kanepeye kıvrılıp gönülsüzce tarih ödevime baktım. Ama ne büyük şok ki o zaman bile dikkatimi toparlayamadım. Kanepeye uzanıp hiçbir şeyi ve hiç kimseyi düşünmeden su lekeli tavana baktım.

Jess mezuniyet balosuna gitmek isteyip istemediğimi sormuştu. Belki de istiyordum ama ne bir elbise alacak param vardı ne yeterince güzel bir şeyim ne de birlikte gidecek kimsem. Kimseyle gitmek *zorunda* da değildim ama eğer Jess birini bulduysa o zaman... artık flört etmeyeceğime yemin ettiğim için *o zaman* diye bir şey de yoktu. Gerçi “mış gibi” yapmak güzeldi. Hayal etmek. Giyinip süslenmeyi ve Jess’le kol kola çıkmayı hayal etmek. Eskiden yaptığımız gibi gülerek.

Yüreğim ağzımda uyanana kadar uykuya daldığımı fark etmedim. Hatırlamadığım bir kâbus görmüş olmalıydım ama hayır. Yatak odalarının olduğu koridordan bir çıtırtı geldi. Sese odaklandığımda bir şey yanıyormuş gibiydi.

Ayağa fırlayıp koşarak koridora gittim. Ağzım safrayla doluydu, kalbim boğazımda atıyordu ve havadaki çıtırtıyı, duman kokusunu hissediyordum. Owen’ın kapısından içeri daldım...

Ama bir terslik yoktu. Yangın çıkmamıştı. Çıtırtı durdu. En azından ışığı açıp beşiğin kenarından bakana kadar öyle sandım ama daha neler olduğunu bile anlayamadan çığlık attım.

Owen’ın daha bir saat önce uyuduğu yerde şimdi bir demet çalı çırpı duruyordu. Bebek yatağının ortasında beyaz kurdele ile bağlanmışlardı. Üzerlerine alışılmadık bir şekilde kırmızı ve beyaz yapraklar saçılmıştı.

İğrenç bir şekilde, geri alamayacağım ya da inkâr edemeyeceğim bir anda, ilk hissettiğim şey korkunç bir rahatlama oldu. Sanki Owen’ın bütün hayatı bir rüyaymış gibi.

Bunun için kendimi bir gün affedebilecek miydim, rahatlama konusunda gerektiği kadar suçlu hissedebilecek miydim, bilmiyordum. Elimi Owen’ın uyuduğu yere bastırdım, hâlâ sıcaktı.

Ama bu mantıksız bir tepkiydi. Bu kadar sersemlemiş olmasam pişman olacağım bir tepkiydi fakat bunun bir önemi yoktu

çünkü Owen *burada değildi*. Oysa sadece birkaç dakika önce buradaydı. Hızla harekete geçtim.

Owen'in burada olması *gerekiyordu*.

Efendi.

Yatağın minderini ters çevirdim, odanın her yerine baktım, yatağın altına ve koridora bile. Ama gerçeği biliyordum. O gitmişti, o gitmişti, o gitmişti.

Efendi gelmişti.

Başına bunun gelmesini hiç beklemeyenlerin evlerinden bebekleri alır ve adamlarına dağıtır, arkasında bir miktar çalı çırpı veya buz bırakırdı.

On beş yaşından beri Tanrı'ya hiç inanmadığım hâlde, küçük evimizi yerle bir ederken dua üstüne dua ettim. Bu anlamsız bir dersti. Her ne kadar Ormanın Efendisi'ne inansam da bunun farkındaydım... ama yapmak zorundaydım. *Bir şey yapmam gerekiyordu*.

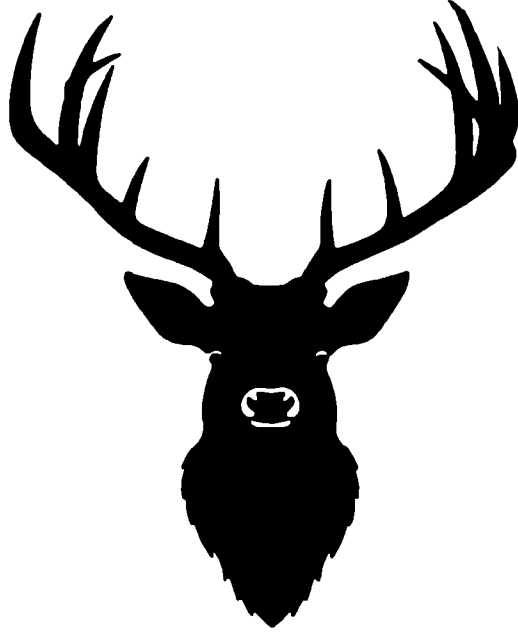
Evde Owen'dan iz yoktu, bu yüzden el fenerimi alıp dışarıyı araştırdım. Odanın penceresi ardına dek açıktı, ben bu kadar açmamıştım. Midemdeki korku daha da arttı.

Pencenin üstünde, evimizin beyaz dış cephesini gölgeleyen koyu bir el izi vardı. Bu izin ana hatlarını görecektim ve hâlâ ıslak olduğunu fark edecek kadar yaklaştım. Kan mı, meyve suyu mu yoksa boya mı olduğunu anlayamadım ama artan karanlıkta kırmızıya çalan siyah bir rengi vardı.

Uzaktan, nehrin ötesinden, ormanın içinden bir kadının tiz kahkahasını duydum.

Owen'in açık penceresinden birkaç metre ötedeki çimenlerin üzerine bir parça kahverengi kumaş takılmıştı. Eğildim ve kumaşı ellerimde defalarca çevirdim. Tulumundaki ayıcık kulağı, sanki benimle dalga geçmek için koparılarak buraya bırakılmıştı.

Owen gitmişti.

ÜÇ

Annem geldiğinde, ben hâlâ evimiz ile nehir arasındaki tarlada, yanıldığımı ümit ederek, ondan herhangi bir iz bulmak için çimenleri tarıyordum. Ama Owen'ın açık penceresinin üzerinde hâlâ ıslak olan kanlı bir el izi vardı. Ümidi kesmem gerektiğinin farkındaydım.

“Leah?” diye bağırdı annem verandanın loş ampulünün zor aydınlattığı araba yolundan. “Ne yapıyorsun?”

Ona baktığımda sözcükler ağızımdan dökülüverdi. Tuhaf bir şekilde, bir an için bunu *benim* yaptığımı düşüneceğinden emin dim.

Ama annem burada büyümüştü. Bana Ormanın Efendisi'nin hikâyelerini ilk anlatan oydu. Başka kasabalarda köprüler ve uzun, boş sokaklarda dolaşan korkunç hayaletler olabilirdi ama burada, Winston'da bir *Efendi* vardı. Her zaman vardı, her zaman da olacaktı.

Bazıları onun, bebekleri beşiklerinden alıp kemiklerini ezen bir peri olduğunu söylerdi. Bazıları da onun bir hayalet olduğunu düşünürdü. Belki çocuğunu kaybetmiş bir baba, belki de ormanda saklanan ölümsüz bir katil. Ve elbette, sadece tek bir Ormanın Efendisi değil, bir sürü kişinin, şeytana tapınmaya hazır bir tarikatın var olduğunu düşünen panik dolu insanlar da vardı.

Onun ne ya da kim olduğu da kendisinin ve müritlerinin nasıl oluştuğu da önemli değildi. Önemli olan almasıydı. Birkaç yılda bir, tam da huzurun sağlandığı ve insanların rahata kavuştuğu bir zamanda tekrar gelir ve içimizden birini alırdı.

Bu kez korkunç pençelerini açmış ve pencereden içeri süzülüp *benim* olanı almıştı.

Annem beni görecektense kadar yaklaştığında, rüzgârın Owen'ın açık penceresindeki tül perdeleri şişirdiğini ve evimizin kirli cephesindeki kanlı el izini görünce yüzüne bir öfke maskesi oturdu.

Hiçbir şey söylemedi ama kendini pencereye doğru atarken ağzından çıkan çığlık içten ve korkunçtu. Vücudu yarı gölgelerle örtülü, perdelere dolanmış hâlde öne doğru eğildi.

Annem bana döndü ama ben ona bakamadım. Yaklaşıp beni yakaladığında ve tırnakları yanağıma battığında irkildim. “*Sen,*” diye tısladı düzensiz ve çaresiz bir şekilde nefes alarak. “Onun gitmesine izin verdin, Leah. Bunu nasıl yapabildin? Kardeşine? *Bana?*”

“Bilmiyordum,” dedim ısrarla. “Duymadım... Görmedim...”

Çenemi sertçe iterek geri çekildi. Artık kendisini annem gibi hissetmiyordu. Gözlerinde anlaşılmaz bir şey, anlayamadığım karanlık bir acı çukuru vardı. O an başka biri olmayı o kadar çok isterdim ki...

“Bunun bedelini ödeyeceksin,” dedi.

Lütfen, diye yalvarmak istedim, ellerini tutmak, dizlerimin üzerine çöküp korkmuş bir çocukken yaptığım gibi yüzümü onun eteğine gömmek. *Beni suçlama. Bana bunu yaptıрма. Bu yükü bana yükleme.*

“Anne...” diye yalvardım elini tutarak. Hızlıca son bir hamleyle elini geri çekti. Bir an için onun Owen doğmadan önceki hâlini gördüm.

“Riskleri biliyordun,” dedi, yılan gibi kıvrılan karanlık nehirle ötesindeki ormana bakarak. Acaba hiç haber vermeden onu alan, sonunda hepimizi mahveden Efendi bizi izliyor mu diye merak ettim. “Ne yapmam gerektiğini biliyorsun,” dedi daha da yumuşak bir sesle.

Başımı iki yana salladım, şiddetli gözyaşları boğazımı tırma-lıyordu. Ağlamamaya çalıştım. Önünde durup feda etmek üzere olduğu şeyin ağırlığını anlayarak zayıf davranmayacaktım.

“Lütfen yapma,” dedim ama sesimin hiçbir ağırlığı yoktu. “Onu bulabilirim. Her şeyi düzeltebilirim.”

Keşke annemin kendi kasabasının gölgesinde büyüdüğü ve bir kız çocuğuna sahip olmayı henüz düşünmediği hâlini görebilseydim. Ormanın verdiğiinden fazlasını aldığı bu yerde, Ormanın Efendisi’nin bölgesindeki dikkatli bakışların eşliğinde kilisenin sularında kutsandığı hâlini.

“Elbette düzelteceksin. Başka seçeneğin yok,” dedi. “Ama bunu doğru şekilde yapmalısın.”

Annem gecenin geri kalanını telefon aramaları yaparak geçirdi. İkiz yatağımda, eski püskü geceliğimle cenin pozisyonuna dönüp pencereden aya baktım.

Annem, banyo yapıp dua etmemi ve günahlarımdan sıyrıl-mam gerektiğini söyledi. Yarın şafak vaktinde ne olacağını bili-yordu ve sanırım ben de biliyordum. Detayları değil, henüz değil

ama hangi kuralları asla çiğnememem gerektiğini bilecek yaşa geldiğimden beri bana öğrettiği genel fikri.

Eğer Ormanın Efendisi, Owen'ı elinde tutarsa, ruhu bizim için kaybolurdu. Orada ölürdü. Onu kurban ederler, yerler ya da tarikatlarında büyütürlerdi. Ne yaparlarsa yapsınlar, Owen'ı geri alamazdık.

Ama onu ben kaybetmiştim ve burada tuhaf bir güç duygusuna sahiptim. Winston kurallarına göre eğer hızlı davranırsam Ormanın Efendisi'ne başvurabilirdim. Eğer mümkünse, bize merhamet etmesini sağlardım.

Fakat bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum, kimse bilmiyordu. Pazarlığa gönderilen hiçbir kız geri dönmemişti.

Onu hatırlıyordum. Son kızı. Ormanın korkunç ağzının en son ne zaman açıldığını, Efendi'nin çenesinin *bizim* olan bir kızı en son ne zaman çiğnediğini...

Yolun aşağısındaki Maria Sinclair ve bebeğini hatırlayacak kadar büyüktüm. Sıcak bir yaz gecesiydi, bundan daha da sıcaktı. Kadın biraz fazla viski içtikten sonra yanında bebekle yatmış. Uyandığında göğsüne yarı erimiş bir buz parçasını bastırıldığını fark etmiş. Hikâyeye ilgili bir şey bana hiç doğru gelmemişti, belki de bunun nedeni Jess'in Maria'yı danstan tanımasıydı. Jess, Maria'nın o tür bir kız olmadığına yemin etmişti. Belki de bunun nedeni Maria'nın Efendi gibi birinin dikkatini çekemeyecek kadar *iyi* biri olmasıydı.

Maria gittikten bir yıl sonra, Sinclairlerin geri kalanı kasabayı terk etti.

O dönem şafak vakti kiliseye gidecek kadar büyük değildim. On üç yaşına yeni girdiğim için gerçeği görmeme izin verilmemişti. Beni neyin beklediğini, ne söyleyeceklerini, ne yapacaklarını ya da beni nasıl göndereceklerini bilmiyordum.

Bildiğim şey, Maria Sinclair ve bebeğinin bir daha hiç görülmediği idi. Bazen Jess'le *Grady's'te*, *Tate's'te* ya da *Pingo's'ta*

bir partiye gittiğimizde, gece karanlığı çöktüğünde ve ateş köz hâline geldiğinde, biri mutlaka onun hayaletini gördüğünü iddia ederdi.

O zamanlar buna az çok inanırdım ama şimdi yanılmalarını umuyordum.

Maria'yı nehrin üzerinden ormana, bebeğini Efendi'den alması için gönderdiklerinde, bulduğu ilk izi takip etmiş olmasını, çok çok uzak bir yere kaçıp Winston'dan kilometrelerce uzakta kendini yeniden keşfetmiş olmasını umuyordum. O ormanda ölmemiş olmasını umuyordum çünkü eğer ölmüşse benim de ölme ihtimalim yüksekti.

Onun şeytan olduğunu söylerlerdi. Ormanın Efendisi'nin ağaç kökü gibi çarpık bir teninin ve kurt gözlerinin olduğunu söylerlerdi. Çenesini açıp bir genç bir kızı bütünüyle yutmaya hazır, iğrenç bir yaratık olduğunu duyardım. Bazıları da onun şimdiye kadar görülen en güzel insan olduğunu söylerdi. Mesela bukleleri, sonbaharda dağların üzerini hışır hışır kaplayan yapraklar gibi rengârenkmiş...

Kapım açılınca gözlerimi kapattım. Yumruklarımı sıkıp sanki bunca zamandır uyuyormuşum gibi çenemin altına koydum.

Küçük odanın karşı tarafında annemin nefes aldığını duydum. Nefesi biraz kesikti. Yanıma doğru gelince nefesimi tuttum. Parmak uçları alnımda gezindi, terden tenime yapışan bebek saçlarımı kenara itti.

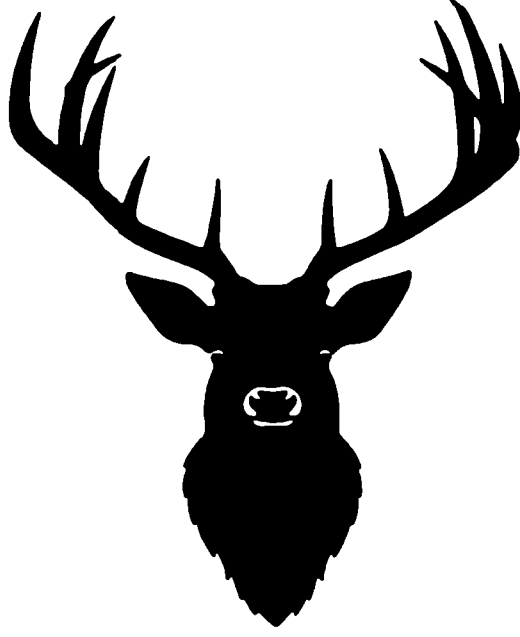
Çoktandır bunu yapmıyordu, bana karşı şefkatli değildi. Artık Owen olduğu için. Ama bir zamanlar ben de onun bebeğiydim.

Sadece Owen'ı Ormanın Efendisi'ne kaptırmakla kalmamıştı. Ondan ben sorumluydum. O, benim gözetimim altındayken alınmıştı. Geri dönmezsem annem beni de kaybedecekti. Kızını, ilk çocuğunu.

Bir zamanlar beni de şimdi Owen'ı sevdiği kadar seviyordu. Buna inanmam gerekiyordu.

Annem elini geri çekti ve titrek bir nefes aldı. Kapıyı arkasından kapatıp gittiğini zar zor duydum. Gözlerimi açmadım.

Eğer Owen'la birlikte geri dönmezsem annem beni asla affetmezdi. Hiç dönmesem... ondan daha iyi olurdu.

DÖRT

Annem beni şafaktan hemen önce uyandırdı. Bir bohçayı bana doğru uzatırken, “Zamanı geldi,” dedi. Bohçayı açınca içinden ince, beyaz, kısa kollu bir yazlık elbise çıktı. Annemin küçüklüğünden kalma olmalıydı çünkü kesinlikle benim değildi. Hiç beyaz elbisem yoktu ve geçen yıl, sahip olduğum tek elbisem de giyemeyeceğim kadar küçülmüştü.

Annem başka bir şey söylemeden, kalkmam için beni bırakıp çıktı.

Elbise güzel ve narindi. Kuşgözü çiçekleriyle kaplı zarif bir deseni vardı. Giydim ve nasıl görüldüğüne bakmak için banyoya gittim. Elbise beni solgun ve yorgun gösteriyordu ama küçükken Jess’le birlikte izleyip kendimizi asi gençler sandığımız bir müzikaldekine benzer elbiseyi hatırlattı bana. Göğüs kısmı çok sıkı, eteği ise çok kısa, neredeyse müstehcen bir elbiseydi. Ama gerçekten müstehcen olsa, annem onu bana giymem için vermezdi.

Dişlerimi fırçalayıp saçımı iki Fransız örgüsü yaptım. Makyaj yapmadım, takı takmadım. Jess'in kininin aynısı olan gümüş haçımı takmayı düşündüm ama sonra asılı olduğu yerde bıraktım. Aynadaki yansımam, hissettiğimden çok daha genç görünüyordu.

Annem kapı eşiğinde tereddüt ederek, “Gitmemiz lazım,” dedi. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde mütevazı bir mavi elbise, ayaklarında da Walmart’tan aldığı kirlenmiş, beyaz sahte Keds ayakkabılar vardı. Elbiseye dikkatle bakıp kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Bir anlığına bunun beni endişelendirmesi gerekip gerekmediğini merak ettim.

Ondan beni teselli etmesini veya bana sarılmasını istememin hiçbir faydası yoktu. Bunu istersem ona reddetme seçeneği vermiş olurum ama arkasını dönüp de kalbimi kırmasına izin vermeyecektim.

Bunun yerine sözlerimi kendime sakladım, boğazımda bir yumruyla onu ön verandaya kadar takip ettim. Güneş yavaş yavaş yükselmeye başlarken çimenler gözyaşı damlaları gibi parlayan çiylerle kaplanmıştı. Çimenlerin ve betondaki çatlakların arasından küçük kırmızı kır çiçekleri fişkırıyordu. Dün onları gördüğümü hatırlamıyordum ve herhangi bir komşumuzun bahçesinde de görmemiştim. Sadece bizim bahçede vardı. Çimenlerin üzerine saçılmış kan damlalarına benziyorlardı. Dişlerimin arasından bir nefes alıp tüm kanlı düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

Büyükanнем burada olsaydı omuzlarımdan tutar, alnımdan öper ve bana kutsanmış olduğumu, kutsanmışların affedileceğini söylerdi.

Annem bana affedileceğimi söylemedi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Kiliseye,” dedi.

Güçlükle yutkundum. “Babamı aramalı mıyım?” diye sordum arabanın kapısını açarken. Bunu bir formalite gibi d   n   t  m.

Annem bana şöyle bir baktı ve arabaya bindi. Bakışları, *babam seninle konuşmak istemez*, diyordu. Hem neden konuşmak istesindi ki? Her şeyi mahvetmi tim... O lunu kaybetmi tim.

Kiliseye on dakikadan daha az bir sürede gittik. Winston’da her şey kiliseye on dakika mesafedeydi. Kilise kasabanın merkezinde, küçük bir tepenin hemen üzerindeydi. Yanında b   kannem ve b   kbabamın, b   k b   kannem ve b   k b   kbabamın ve onların b   k b   k b   kanneleriyle b   k b   kbabalarının yani t  m Jonesların g   l   oldukları bir mezarlık vardı. Mezarlıktan geçip arkadaki küçük tepeden a a ı inerseniz, nehrin araziyi ormandan ayırdığını g   rd  n  z. Küçükken arkadaş grubumuzdan Jess, Trent McCoy, Blaire Grady ve diğer birkaç kişiyle birlikte kaçıp taşlardan atlayarak buraya gelir ve dedikodu yapardık. Bir keresinde Blaire kıyıdaki yosunlu taşlardan birinin üzerinde kaymı  ve doğrudan nehre d   m   t  . Eğer Trent onu yakalayıp sanki yeniden do mu  gibi kan içinde o sudan çekerek  ıkarmasaydı, Blaire akıntıya kapılıp giderdi.

Annem arabayı çakıllı araziye doğru çekti. Arazinin arabalarla dolu olması beni korkuttu. Yine Maria Sinclair’i ve başına gelenleri d    nd  m.

 badet ettiğimiz Tanrı,  brahim’e tek oğlunu öldürmesi ve bir ba lılık g  stergesi olarak onu sunakta kurban etmesi için  a ırıda bulunmuştu. Ya Tanrı,  brahim’e oğlundan elini çekmesini söylediğinde o bunu duymamış olsaydı?

Peki, eğer onun ölümüne kendileri tanık olmadıysa, herkes Maria Sinclair’in  ld   nden nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Ama Owen gitmişti ve bu benim hatamdı. Annemi, onun ve t  m Winston’ın benim için seçtiği cezadan vazgeçirmeye  alı mayacaktım.

Arabadan inip kiliseye kadar annemi takip ettim. Her zaman bu kilisenin tam bir taşra kilisesi gibi göründüğünü düşündüm: Dışarıda bir çan kulesi, içeride sunağa kadar uzanan uzun bir koridoru olan ahşap sıralar vardı.

Yine o küçük kırmızı çiçekleri gördüm. Kilise merdivenlerine çıkan patikaya dağılmışlar, sanki bir gecede ormanın içinde büyümüş gibiydiler. Tahta merdivenlerde üzerlerine basarak geçen insanlar tarafından taç yaprakları eziliyordu. İçlerinden birini tutup gerçek olup olmadığını görmek için bir taç yaprağı parmaklarımın arasında ezmek istedim ama yapmadım. Çenem dik bir vaziyette annemi takip ettim.

Annem kapıları iterek açtı. Winston'ın yarısı buradaydı, kiliseyi doldurmuşlardı. Sunağın üzerindeki pencereden süzülen ve ışıktaki dans eden toz zerreciklerine gözlerimi kısarak baktım. Papaz Samuel, elinde bir İncil ve yüzünde ciddi bir ifadeyle kilisenin önünde duruyordu. İnce bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Onu burada bu şekilde, cübbesi ya da güzel kıyafetleri olmadan görmek bana tuhaf geldi. Gözüme kötü göründü.

Az evvelki taç yapraklarından daha fazlası bu kez koridora dağılmıştı. Sanki buradan bir çiçekçi kız geçmişti ve ben de bir gelindim. Küçük taç yapraklar sıraların, minberin ve haçın kenarlarına yapışmış, parlak kırmızı renkleriyle beni suçlar gibi, şoke olmuş gibi görünüyordu.

Jess ön tarafta ebeveynleriyle birlikteydi. Bana ağzıyla bir şeyler işaret etti ama ne olduğunu anlamadım. Dudak okumakta hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Annem beni öne doğru itti. Tökezledim, neredeyse dizüstü düşecektim.

İçerisi o kadar sessizdi ki kasabanın diğer tarafından geçen otoyolda gürültüyle ilerleyen arabaların sesini duyabiliyordum. Bütün gözler yargılayıcı ve korkunç bakışlarla üzerimdeydi. Histerik bir an için birinin bana kötü filmlerdeki gibi çürük meyve

fırlatacağını ya da Carrie gibi beni domuz kanıyla yıkayacağını hayal ettim ama huzursuz bir kahkaha atmadan çenemi tutmayı başarabildim.

Koridorun yarısına geldiğimde annem, “Orada dur,” diye mırıldandı. Erken olmasına rağmen bunaltıcı eylül sıcaklığı baskı yapıyor ve kaygılarım daha da artıyordu. Köprücük kemiğimdeki bir damla teri endişeyle sildim.

“Leah Scarlett Jones,” diye söze başladı Papaz Samuel, her ne kadar en iyi pazar günlerinden birini yaşamıyor olsa da sesi, kilisede sanki ateş ve kükürt vaazı veriyormuş gibi yankılanıp patladı. Güçlkle yutkundum. Hiç bu kadar detaylı, bu kadar alenen ifşa edilmemiştim. Çok kısa olan beyaz elbisemden garip bir şekilde utandım ama saklanacak bir yer yoktu. Papaz Samuel’e bakmak zorunda kalmamak için çevremdeki yüzlere bakmaya çalıştım. Gözlerim bakkal dükkânının sahibi Bay Benton’a takıldı. Bana kötü kötü bakıyordu, gözleri göğsümdeydi. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Papaz Samuel, “Dikkatsizliğin toplumda bir ihlale yol açtı,” dedi. “Kendi ifadene göre akşam dokuz ile gece yarısı arasında şeytani bir varlığın evinize girdiğini fark edemedin ve kardeşini şeytana kurban ettin.”

Önce Jess’e, sonra onun arkasındaki sırada duran Trent’e baktım, ikisinin de gözleri şoktan açılmıştı. “Ama öyle olmadı...” diye söze başladım fakat annemin eli ağır bir şekilde omzuma indi. Tırnaklarını tenime batırarak omzumu sıktı.

“Tövbe ederek, kutsal ruhla temizlenecek ve o masum bebeği kurtarıp geri getirmek için haç yolculuğuna gönderileceksin.”

Bunun dışında herhangi bir şeyle yüzleşmeyi tercih ederdim. O kasvetli orman ve içinde gizlenen Efendi dışında herhangi bir şeyle.

“Bir şahit var mı?” diye sordu Papaz Samuel.

Havada ağır bir sessizlik oldu. Güçlkle yutkunup insanları yeniden taradım. Neredeyse hepsi beni bebekliğimden beri tanıyordu, gözlerinin önünde büyümüşüm. İçlerinden birinin benim adıma konuşmasını bekledim.

Jess ağzını açtı, başını çevirdiğinde annem önüme geçti.

“Ben şahidim,” dedi annem düz ve duygusuz bir sesle. Taşıdığı çantasından dal destesini çıkardı ve onu Owen’ı tutar gibi şefkatle tuttu. Kırmızı taç yapraklar demetten düşüp zaten yere dağılmış olanlarla birleşti. Kalabalıktan biri şaşkın bir çığlık attı ve yaşlı Esther Fallow istavroz çıkardı.

“Ne gördün?” diye sordu Papaz Samuel.

Annem bana bakmadı ama ben ona sanki içini görebiliyormuşum, donuk ifadesinin altındaki sebepleri ve sanki onun kızı değilmişim gibi bana ihanet edişini biliyorcasına baktım.

“Leah’ı bebekle yalnız bıraktım. Eve geldiğimde bebek gitmişti ve evim şeytanın eliyle işaretlenmişti.” Tüm sempatik bakışlar yok oldu. Jess artık bana bakmıyordu. Keşke başını çevirse, yumuşak kahverengi gözleri bana odaklansa, gelip beni yakalasa ve birlikte buradan kaçsaydık.

“Peki, sence Ormanın Efendisi’nin evinizi ziyaret etmesi ve bebeğinizi çalması Leah’nın mı suçu?”

İşte... Soru olabildiğince açık bir şekilde sorulmuştu. Annem hâlâ bana bakmıyordu. *Yap şunu*, diye yalvardım sessizce, eski öfke dolu tavrımla. *Gözlerime bak*. Serbest elini yumruk hâline getirmiş, damarları keskin bir rahatlamaayla belirginleşmişti.

“Evet,” dedi.

Ondan nefret edebilmeyi her şeyden çok isterdim. Beni sevmesini bu kadar umutsuzca istememeyi...

Papaz Samuel başını salladı. Bunu bekliyordu... Sonuçta bu çağrıyı yapan, bu karışık toplantıyı düzenleyen annemdi. “Ormandaki şeytanlar değiş tokuş yaptılar ve işaretlerini bıraktılar.”

Taç yaprak yığınlarından birine tekme atıp etrafa saçtı, narin yaprakları halının üstünde ezdi.

Bir kâseye uzandı ve bana doğru geldi.

Koyu saçlarının arasındaki gri tellerin her birini görebileceğim kadar yaklaşıp önümde durdu. Uzun boyluydu ve ben beyaz elbisemin içindeyken korkunç bir cemaat kızı gibi dururken, o âdeta üzerimde yükseliyordu. Kâsenin içinde ne olduğunu göremedim ama sıcak demir gibi kokuyordu

Avuç içini kâseye daldırıp göğsüme bastırdı. “Yok ettiğin erkek çocuğunu kurtarmakla görevlendiriliyorsun,” dedi Papaz Samuel. “Aksi takdirde ormanın ellerinde ölümle yüzleşeceksin.”

Elini geri çektiğinde göğsümde yapışkan ve ıslak bir his oluştu. Aşağıya baktım ve ne yaptığını görünce kendimi zor tuttum. Göğsümde kandan oluşan bir el izi vardı, göğsümün tam ortasıydı. Elbisenin üst kısmından tenime kan damlıyordu.

“Nehre,” dedi ve koridorda yanımdan geçip giderken diğerleri de onu takip etmek için döndü.

Mezarlığın içinden geçip tepeden aşağıya doğru çimlerin üzerinde yürürken, herkes en az bizim kadar sessizdi. Bu yüzden ne anneme baktım ne de başka birine. Kimse benimle konuşmuyordu. Kalbim göğsümde güm güm atarken, gözlerim Papaz Samuel’in sırtında, onu takip ettim.

Nehirde, Blaire’ın yıllar önce düştüğü yerin hemen yanında durduk. Acaba hatırlıyor mu diye merak ettim. Sanırım şu an arkamdaydı ama emin olamadım.

“Leah Jones,” dedi Papaz Samuel. Elini bana uzattı. Kana bulanmıştı.

İleri doğru bir adım attım. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve yavaş yavaş nehre doğru adım atarak beni de yanında çekti.

Çok fazla yağmur yağmadığı için nehrin debisi her zamanki gibi değildi. İçine girdiğimde su buz gibiydi. Ayakkabılarım

çamura batmıştı. İstemsiz bir şekilde tısladım ama Papaz Samuel tepki bile vermedi.

Bunu kaç kez yaptığını merak ettim. Henüz otuzlu yaşlarının ortasında, belki kırklı yaşlarının başındaydı ama bildim bileli Winston'ın papazıydı. Acaba başka bir yere gitse kan arzusıyla geri döner mi diye merak ettim.

Suyun benim göğsüme, onun da beline kadar geldiği noktada durdu. Aç ve ahlaksız bir şekilde bana tepeden bakan gözleri korkunçtu. Tüylerim diken diken oldu. Elbisemin beyaz kumaşı çamurlanmış, ıslandığı için içi görünüyordu. Ellerini bırakmak ve kendimi korumak için önümü kapatmak istedim.

Sanırım -korkunç ve önlenemez bir şekilde- bundan *keyif alıyordu*.

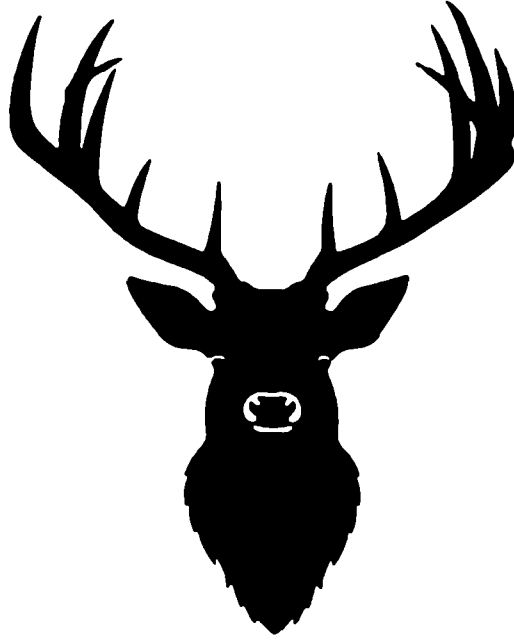
"Diğer tarafa geçtiğinde," dedi Papaz Samuel, "o, senin için gelecek."

"Peki, sonra ne olacak?"

Papaz Samuel bana cevap vermedi. Herkesin duyabilmesi için daha yüksek sesle, "Bugün, seni günahlarından arındırıyorum. Leah Scarlett Jones, sana tövbe etme görevi verildi. İşte görevin şu: Kaybettiklerini geri almak için Ormanın Efendisi'ni bulmalısın. Kurtuluş için tek şansını boşa harcama," dedi.

İçimden bir sürü soru yükseldi ama soracak vaktim yoktu. Papaz Samuel ellerini omuzlarıma koydu ve beni dizlerim bükülene kadar suya batırdı.

Nefesimi tuttum. Çok kısa bir an için ağzımı açıp suyun içeri girmesine izin verirsem ne olur diye düşündüm.

BEŞ

Yüzeye çıktığımda tüm dünya değişmiş gibiydi. Sanki saatler geçmiş gibi. Papaz Samuel gitmiş, kıyıda kimse kalmamıştı. Omzumun üzerinden baktım ama her şey olması gerektiği gibiydi: bomboş.

İleride orman beni çağırıyordu. Nehrin dibindeki çamur ve kayaların arasından biraz yüzerek, biraz güçlkle yürüyerek akıntıyla mücadele ettim. Kendimi kıyıya doğru sürükledim, elbisem kirli ve sırlıklamdı, kan göğsümde solan pembe bir leke hâline gelmişti. Ama işte oradaydı ve bu da rüya görmediğim anlamına geliyordu. Benim uydurmadığım anlamına.

Kasaba bugüne dek olduğu gibi şimdi de arkamda durmamıştı. Oğlunu geri getiremezsem annem beni terk edecekti. Ve ormanda beni bekleyen her şey... Kurtuluşumu orada bulacağımı sanmıyordum.

Ama Owen gitmişti ve bu tamamen benim hatamdı.

Yüzümü gökyüzüne kaldırdım ve güneşin tenimi ısıtmasına izin verdim. Sonra çenemi kaldırdım ve kaderimle yüzleştirdim. Üzerimden kan ve nehir suyu damlayarak, adım adım ormana doğru ilerledim.

Başta orman her zamanki gibiydi. Nehir kıyısından, av yollarından birine doğru sendeleyerek yürüdüm. Winston'daki çoğumuzun aksine, Carver County ve ötesindeki insanlar ormana gitmekten pek korkmazdı. Komşu kasabalarda avcılar ve hafta sonları Yough'un güzel yerlerine gelen yürüyüşçüler olurdu ama aslında bizim kasabamıza gelmezlerdi. Üstelik bildiğim kadarıyla Ormanın Efendisi umurlarında bile değildi.

Hava çok da soğuk değildi ama sırsıklamdım ve ağaçların altı, güneşin ulaşamayacağı kadar serindi. Keşke yanımda bir kazak ya da bir çanta olsaydı, bu dayanıksız elbise ve artık sırsıklam olmuş ayakkabılarımdan daha kullanışlı bir şey getirseydim diye düşündüm. En son doğada bir şey yaptığımızda, Jess tüm vaktini keneler ve zehirli sarmaşıklar için endişelenerek geçirmişti. Bırakın herhangi bir yaratığı ya da Efendi'nin kendisini, bunlardan herhangi biriyle karşılaşsam, resmen mahvolurdum.

Ayrıca yiyeceğim de yoktu. Veya suyum.

Midem bulandı ve durup tepemde yayılan yapraklara baktım. Geri dönemezdim ama erzak olmadan ne kadar ileri gidebileceğimi de bilmiyordum.

Papaz Samuel, Efendi'nin beni diğer tarafta bekleyeceğini söylemişti. Nehir hâlâ görüş alanım içindeyken tereddüt edip etrafıma baktım. Her zamanki yaratıkların dışında hiçbir şey hareket etmiyordu: kuşlar, birkaç sincap, belki de yakındaki bir çalılıkta yaşayan ve yolunu kaybetmiş bir kedi. Ama Efendi'nin benim için geldiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Büyük av borusu böğürmüyordu, yapraklar çıtırdamıyor ya da dallar kırılmıyordu.

İlk seferinde bir şeyi kaçırmış olma ihtimalime karşı bir kez daha döndüm ama burada benden başka kimse yoktu.

Ellerime bulaşan nehir suyunun tadını görmezden gelerek başparmağımı ısırdım.

Böyle bekleyecek miydim?

Bu işin bir kullanma kılavuzu yoktu. Bu konuya ilgi duyduğum yıllarda bile okulda herhangi bir protokol öğretilmemişti. Üstelik, Maria Sinclair dışında, götürülen bebekleri ya da ormana gönderilen kızları hatırlamayacak kadar küçüktüm. Sadece hikâyelerini ve arkalarında bıraktıkları yoklukları biliyordum. Cezamın -haç yolculuğumun- neye benzeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Öte yandan beni kasabadan görüp göremeyeceklerini de bilmiyordum. Belki de Papaz Samuel'in benim üzerimde uyguladığı tuhaf ritüel dünyalar arasında bir perde oluşturmuştu, arkasını onların görebildiği ve benim göremediğim bir perde.

Belki de hepsi orada, kıyıdaydılar ve bana gülüyorlardı.

Karakterim hakkında muhtemelen pek de hoş bir sinyal vermeyen bu fikir, beni her şeyden daha hızlı hareket etmeye teşvik etti. Yürüdüm. Kilisede büyüyen kırmızı çiçeklerin cinsinden olan küçük bir beyaz çiçek demeti gördüm. Patika önümde uzanıyor, yokuş yukarı yavaşça yay çiziyordu. Açıkçası ormanın bu kısmında hiç bulunmamıştım ama daha önce ormanda, yakındaki parklarda ve daha uzak yerlerde bulunmuştum. Orada daha medeni, daha uysal, var olan şeyler hakkında endişelenilmeyen bir yer vardı. Yaratıkların kaçışmasından ve ağaçların arasından geçen rüzgârdan pek korkmuyordum ama sinirlerimin iyiliği için her şeyin fazlasıyla farkındaydım. Onun önümde belirmesini, gelip beni almasını bekledim.

Ama yapmadı.

Elimde başka hiçbir ipucu olmadan, küçük beyaz çiçek öbeklerini takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledim.

Ayaklarımda sızlayan kabarcıklar oluşsa da ayakkabılarım neredeyse kuruyana kadar yürüdüm. Patika daralıp dallar eteğime takılsa da yürüdüm. Ağrıyan ve guruldayan karnımı görmezden gelemeyeceğim hâle gelene kadar yürüdüm ve sonra etrafımda dönerek durumu değerlendirdim.

Belki de yanlış yöne gitmiştim. Bundan emin değilim. O, Ormanın Efendisi'ydi. Blaire'ın kamp ateşi hikâyelerine göre onun her yerde hazır ve nazır olması, her şeyi bilmesi gerekirdi. Eğer onun ormanındaysam ve o beni henüz bulamadıysa, muhtemelen sadece benimle oynuyordu.

Ya da Owen'ın kemiklerini yemekle meşguldü.

Bu düşünce, açlığımı bastırdı ve geride sadece mide bulantısı bıraktı. Başım döndü ve yakındaki bir ağaca tutunarak kendimi dik tutmayı ancak başarabildim.

İlerledim. Owen'ı bulmak, anneme ve kasabaya kendimi kanıtlamak ve bir an önce geri dönmek istiyorsam ilerlemeye devam etmem gerekiyordu. Eğer Ormanın Efendisi benim için gelmeyecekse, ben onun için gelirdim.

Bu yüzden yürüdüm.

Beni ilk vuran şey koku oldu.

Bitki ve taze toprak kokusunun yerini yavaş yavaş etli, çiğ ve çürük bir koku aldı. Elimi burnuma bastırıp patikada durdum ama karşımdaki ağaçların arasından görebileceğim hiçbir şey yoktu.

Güneş tepemdeydi, yani neredeyse öğlen vakti olmalıydı. Dinlenmek için sadece iki kez durmuştum. Etrafımda dönmek için patikada tekrar durakladım. Belki de bu çürük kokusu Efendi'nin bir işaretiydi? Topraksı ve korkunçtu, Efendi de öyle olmalıydı, yani topraksı ve korkunç. Demek ki her şey yolunda gidiyordu. Her ne kadar çiçek parçalarının Efendi'yle ilgili

olduğundan emin olamasam da onun başka işaretleri, başka kehanetleri olabileceği mantıklı geldi. Belki de bu onlardan biriydi.

İleriye doğru yürüdüm, bir köke takılıp patikadan göremediğim bir açıklığa düştüm. Burası büyük bir açıklık değildi. Güneş ışığı ağaç yapraklarının arasından sızıyordu. Karşıdaki ağaçların hemen yanında ani ve yakın bir kan lekesi gördüm.

Çimenlerin karşısında, yaklaşık on adım ötede iki şişkin geyik leşi duruyordu. Daha yakındakinin gözleri açıktı ve dili, yarı açık olan ağzından sarkıyordu. Boynuzları diğer geyiğin boynuzlarıyla karışmış, ölen âşıklar gibi birbirlerine dolanmışlardı. Muhtemelen savaşıyor ya da sıkışıp düşerek kendi kendilerine sebep oldukları bir ölümdü bu.

Ama en kötüsü bu değildi. Birisi daha öndeki geyiğin midelerini yarmış, böylece bağırsakları, diğer iç organları ve pıhtılaşmış kanı açıklığa akmıştı. Şişmiş sinekler yarılmış etin etrafında dönüyordu. Bu mesafeden bile beyaz, pirinç kadar, kıpırdayan kurtçukların bağırsaklardan süzöldüklerini görebiliyordum.

Omzumun üzerinden dönüp öğürdüm. Midemde asitten başka bir şey olmasa da kusmaya başladım.

İşim bittiğinde ağzımı sildim ve bir ağaca yaslandım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Önümdeki geyikler benimle yolun geri kalanı arasında yatıyordu. Yaklaşmam, küçük açıklığın kenarından geçmem, etraflarından dolaşmam gerekecekti. İlerlemem gerekiyordu ama başka yöne bakamadım.

Ama belki de geyikler bir cevabı saklıyordu.

Dişlerimi gıcırdattım ve leşlerle yüzleştim. Ormanın Efendisi'ne dair bildiklerimi aktardım. Doğrusunu söylemek gerekirse pek fazla şey bilmiyordum. Bazılarının onun bizim şeytan versiyonumuz olduğunu, Winston kasabasını düzende, Tanrı'nın yolunda tutmaya geldiğini söylediğini ve ondan korktuğumuzu biliyordum sadece.

Fakat kitapçının üst katında yaşayan sanatçı Kara Meritt gibi, Efendi'nin doğal dünyayı dengede tutmak için orada olduğunu söyleyen başkaları da vardı. Ve onun şeytan olduğuna inanan yaşlı Esther Fallow, hayvan kurban etme eğiliminden söz edip dururdu.

O çarpık, kenetli boynuzlara bakmaktan kendimi alamadım.

Geyiklerden birine yaklaştım. Esther Fallow'un bu durumda haklı olacağına bahse giremezdim ama önümdeki kanıtlar aksini söylüyordu. Belki de kadın haklıydı. Belki de Ormanın Efendisi kutsal olmayan kurbanlar alıyordu. Belki kasabayı lanetlemişti... Belki de çoktan Owen'ı yemiş ve bana gelmek için bıçaklarını bileliyordu.

Daha önce hiçbir kız, evine geri dönmemişti. Belki de geyikler bir işaretti. Kaçmalıydım ve bunu şimdi yapmalıydım.

Ama Owen vardı, görevim ve annemin hayal kırıklığının anısı... Onu şu an evde, içinden dua üstüne dua ederken, eve dönmemizi beklerken hayal edebiliyordum.

Bir adım kadar uzakta durup eğildim, kokuyu uzak tutmaya çalışmak için bir elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Neye bakacağımı, neyin kurban olduğunu bilmiyordum ama bakmak ve iç organları incelemek için kendimi zorladım.

"Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen ses irkilmeme neden oldu, az kalsın geyiğin bağırsaklarının üzerine düşecektim. Ayağa fırlayıp dönünce bir oğlan gördüm. Açıklığın kenarında durmuş bakıyordu.

"Ben..."

Ama cevap vermedi. Tek kelime etmedi. Şoke olmuş gibiydi. Benim yaşlarımda, koyu kahverengi tenli ve koyu, kıvrırcık saçlıydı. Burnunun üzerinde hafif çiller vardı. Yapış yapış sıcağa rağmen dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek ve pantolon giymişti. Kıyafetine ikinci kez bakmak zorunda kaldım

çünkü askı takmıştı. Ki emeklilik yaşının altındaki hiç kimse-
nin askı taktığını görmemiştim.

Geyiği işaret ederek başını salladı. “Onlara ne yaptın?”

“Ben... Ben böyle buldum. Onları. Onları bu şekilde bul-
dum.” Bu tür bir şeyi yapabileceğim herhangi bir silaha sahip
olmadığımı göstermek için avuçlarımı açarak iki elimle arkam-
daki geyiği işaret ettim. Galiba her şey ters gitmişti ve şimdi
Uniontown’dan bir çocuk benim başıboş bir hayvan katili oldu-
ğumu düşünüyordu.

Kaşlarını kaldırdı. “Neden ormanın bu kadar derinliklerin-
desin? Kayıp mı oldun?”

Güçlkle yutkundum. Teknik olarak cevabım hayırdı. Ama
aynı zamanda evetti. Beynim ormanın derinliklerinde olduğum
gerçeğini algıladı. O da bunu biliyordu. “Neden buradasın? Asıl
sen mi kayboldun?”

Bana dik dik baktı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Tam olarak tanımadığım, ağzımdan çıktığına zar zor inan-
dığım hafif bir sesle ona, “Ormanın Efendisi’ni aramaya gel-
dim,” dedim.

Çocuğun kaşları çatıldı. Beni, kısa elbisemi, çamurlu ayak-
kabılarımı, göğsümdeki kırmızı el izini inceledi ama kötü kötü
bakmıyordu.

Bekledim. Neden bahsettiğimi bilmeseydi sessizliği bozardı.

Sonunda iç çekti. Bir karar vermiş gibi başını salladı. “Seni
ona götürürüm,” dedi. “Ama biraz daha yürümemiz gerekiyor.”

İçim rahatladı. Açıklıktan geçerek çocuğa, “Bunu yapabili-
rim,” dedim. Geyikleri geride bıraktığım için mutluydum, daha
fazla araştırmama gerek kalmadığı için mutluydum. Yaklaştıkça
çocuğun gözlerinin iki farklı renkte olduğunu gördüm. Biri zen-
gin toprak gibi koyu kahverengiyken, diğeri hareket eden sonba-
har yaprakları gibi elaydı.

“Sen...” Cümleyi nasıl tamamlayacağımdan emin değildim. Önümde duran Efendi'nin tarikatının bir üyesine nasıl sesleneceğimi bilemedim. Gerçekten onun neyin nesi olduğunu bile bilmiyordum. “Onun müritlerinden biri misin?” diye sordum Papaz Samuel'in kullanacağı dile sadık kalarak. Eğer Ormanın Efendisi'nin varlığı konusunda haklılarsa, belki de müritleri konusunda da haklıydılar.

Çocuk başını bir kez öne doğru salladı. Döndü ve herhangi bir patikayı takip etmeden, çalılıkların arasından geçerek ormana doğru ilerledi. Biraz neşeyle onun da gelişigüzel küçük beyaz çiçek parçalarını takip ettiğini ya da en azından çiçeklerin hâlâ yolda olduklarını düşündüm. Adımlarına ayak uydurmak için elimden geleni yaparak onu yakından takip ettim.

Bir süre sessizce devam ettik. Bunun ne kadar akıllıca bir şey olduğunu tartmam gerekirdi, yani sırf aradığım tarikatın bir üyesi olduğunu iddia ettiği için garip bir çocuğu ormanda takip etmenin. Ama onun müdahalesini bir kurtarma hamlesi olarak düşünmeye başlamıştım. Eğer beni bulmasaydı, mistik bir orman tanrısını aramak için ormanda ne kadar süre dolaşacağımı kim bilebilirdi.

Genelde sessizlik konusunda iyiydim ancak vakit uzadıkça, dallar ayağımın altında kırılıyor ve elbisem bacaklarımı kesen dikenlere takılmaya devam ediyordu. Bunun bana ağır geldiğini hissettim ve konuşmaya başladım.

“Adın ne?” diye sordum.

Çocuk bana bakmadı. Sadece ileri doğru yürüdü ve uzun bir sessizliğin ardından, “Tristan,” diye cevap verdi.

“Tristan,” diye tekrarladım. “Ben Leah.”

Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemedi. Sırtına baktım, krem rengi gömleğinin üstünde koyu pantolon askıları vardı.

“Buraya bir bebek bulmaya geldim. Dün kayboldu.”

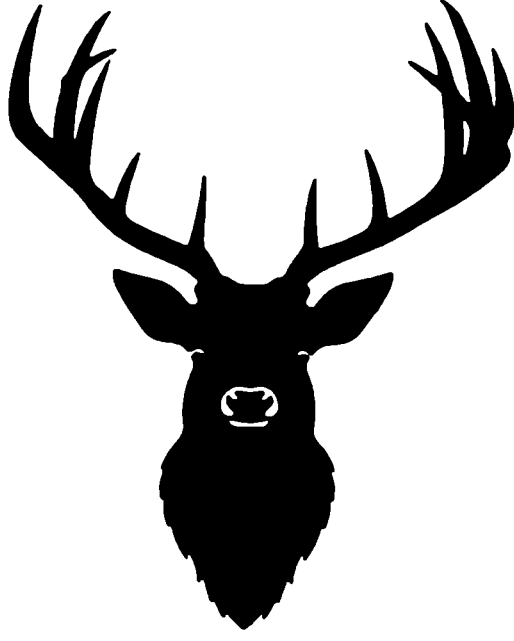
“Hımmm.”

Cesaretimi topladım. *Hımmmm* bir cevap değildi. “Bununla ilgili bir şey biliyor musun?”

Tristan iç çekti, omuzları çöktü. “Cevaplarını çok yakında alacaksın,” dedi yorgun bir şekilde.

Dudağımı ısırdım, başıboş bir ağaç köküne takılıp neredeyse düşecektim. Haklıydı, beni Efendi’ye götürüyordu ki bu da yeterli bir iyilikti. Bana iyilik yaparken ona baskı yapmamalıydım. Belki tarikatı seviyor ama bebek kaçırmalarından nefret ediyordu. Belki de kendisi bebekken burada büyümüştü ve mevcut uygulamayı iğrenç buluyordu.

Ya da belki de tüm bunlarla ilgili yalan söylüyor ve beni öldürmek için ormanın daha da derinlerine çekiyordu. Belki de Efendi’nin aldığı şeyin peşinden giden kızların gerçeği buydu, belki de başından beri istediği bizdik.

ALTI

Ayakkabılarımın topuklarıma sürttüğü yerde kanın yapışkanlığını hissedinceye, içimi kemiren açlığı bastırmam imkânsız hâle gelinceye, güneş üzerimizdeki gökyüzünü kızıla boyayarak batıncaya ve ben gördüğüm her küçük beyaz çiçeği ezmek isteyene dek yürüdük. Ormanda hava gittikçe kararıyordu.

Zaman mı çarpıktı yoksa mekân mı, merak ettim. Elbette vahşi doğaya bu denli gelmemiştik, elbette şimdiye kadar bir şeye ya da birine rastlamalıydık. Ama daha önce hiç tek seferde gitmediğim kadar uzun süre yürüdük, yürüdük, yürüdük ve tam Tristan'dan dinlenmemizi istemek üzereyken ilerideki ağaçlarda bir seyrelme olduğunu fark ettim.

“O... şey mi?”

“Oraya gidiyoruz,” dedi. Bu kadar. Pek de açık sözlü değildi.

“Hayal ettiğimden çok daha uzaktayız,” diye itiraf ettim. Papaz Samuel bana talimatları verip beni suyun altına ittiğinde

bunun kolay olacağını sanmıştım. Efendi'nin oracıkta olup beni diğer tarafta bekleyeceğini sanıyordum.

Tristan, "Bazen daha kolay olur," dedi ama bu hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Yaklaştıkça odun dumanı ve pişmiş etin zengin kokusunu aldım. Ağzım sulandı ve midem o kadar yüksek sesle guruldadı ki Tristan'ın bile duyduğundan emindim. Duyduysa bile hiç belli etmedi.

Sesler yükselmeye başladı. Kahkahalar, yumuşak sesler ve bir yerlerde tıngırdayan gitar sesi. Birbirine çarpan tabak, çanak sesleri.

"Tristan," diye fısıldadım tuhaf bir dehşete kapılarak. Bildiğim tek şey Winston'dı. Bildiğim tek şey bu insanların kardeşimi aldıklarıydı ve ben korkuyordum.

Taş kesildim.

Arkasına bakan Tristan'm yüzü, beni görünce yumuşadı. Elini uzattı.

"Burada kimse sana zarar vermez," dedi.

Ona inanıp inanmayacağımı bilmiyordum. Bugün ve öncesinde yaşadığım onca şeyden sonra, göğsümde kilitli tuttuğum acıyla bunu yapabilir miydim, bilmiyorum. Güvende olmayı hak edip etmediğimi...

Onlar Owen'ı almıştı. Maria Sinclair, Efendi'nin müritleriyle birlikte bu ormana gelmiş ve bir daha geri dönmemişti, daha önce gelen kızlardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Benim gibi kızlardan. Belki onlara da güvende olduklarına dair güvence verilmişti.

Ama ona inanmak *istiyordum*. Burada, bilinmeyen bir yerde olmama rağmen güvende olmak istiyordum. Hiçbiri geri dönmemiş olsa da.

Elini tuttum.

Ağaçların arasından geçerek açıklığa çıktık. Çok geniş olmasa da ferah bir alandı. Kulübelerden, güçlendirilmiş çadırlardan, yemek pişirme ateşlerinden, dağınık insan gruplarından ve birkaç hayvandan oluşan bir labirentti. Kurda benzeyen beyaz bir köpek, en yakınımızdaki kamp ateşinde kurumuş olan bir futbol topunu kemiriyordu. Tristan açıklığa girdiğinde hayvan başını kaldırdı, bizi fark eden tek şey oydu. Sarı gözleri geniş ve parlak olan köpek futbol topuna geri dönmeden önce havayı iki kez kokladı, bunu yaparken bıyıkları seğiriyordu.

Köpeğin arkasındaki kulübeden yaşlı bir kadın çıktı ve Tristan'a kaşlarını çatıp, "Ne getirdin?" dedi, çocuk sanki bir kız yerine bir yığın sopa ya da garip bir bitki getirmiş gibi.

"Bir yalvaran," dedi Tristan.

Yalvaran. *Yalvaranım, hatta dağılmış olanımın kızı bile adağımı getirecektir.* Bu yarım mısra, Papaz Samuel'in sesinin ardındaki kilise çanları gibi zihnimde çınladı.

Ama yanlış mıydı? Buraya Owen'ı geri almaya gelmiştim ve bu diyarda hiç gücüm yoktu. Aslında buraya yalvarmaya gelmiştim.

Bağış çanağı ortalıkta dolanırken annemin bir yandan çantasını karıştırıp bir yandan mırıldandığı, pazar okulundan sonra büyükanneimin bana bozuk paralarla öğrettiği eski kilise kuralı, dünya malının onda birinin Tanrı'ya gitmesini emrederdi. Korkudan tenim karıncalandı. Ormanın Efendisi onda birle ya da sahip olduğum hiçbir şeyle yetinmezdi. Kendimi başka bir şeye dönüştürmek için yüzde kaçımın gerektiğini merak ettim.

Yaşlı kadın beni sabit, kahverengi gözlerle karşıladı. Cildi beyazdı, benden daha solgundu ve çillerle kaplıydı. Kızıl renge inatla tutunmaya çalışan saçları grilerin eline geçmiş, kıvrırcık bukleleri kabarmıştı.

"Seyirci ne zaman?"

Tristan omuz silkti ve köpeği okşamak için eğildi. Köpek sırtüstü dönerek ona tüylü karnını sundu. Kurt benzeri yaratık, işlerini geride bırakıp gevşek bir yarım daire oluşturarak beni izleyen diğer insanlar kadar rahatsız ediciydi.

“Bu gece.”

Güçlkle yutkundum. Benden sanki burada değilmışim gibi bahsetmesi hoşuma gitmedi.

“O nerede?” diye sordum. Sesim boğazıma takıldı. Boğazımı temizleyip devam ettim: “Şu an burada mı? Şu işi bir an evvel halledebilir miyim artık?”

Tristan ayağa kalktı ve köpek de sanki alışmış gibi, kalkıp onun yanına oturdu. “Resmî işler yalnızca alacakaranlıkta yürütülür,” dedi ama başka bir şey söylemedi. Daha fazla bir şey sormama fırsat kalmadan arkasını döndü ve kampın içinde bir yol açtı. Köpek itaatkâr bir şekilde onun peşinden gitti. Gözden kaybolmalarını şaşkınlıkla izledim.

Yaşlı kadın, “Gel, kızım,” dedi. “Hadi, şu kanı yıkayalım.”

Beyaz elbisemi kaba bir tavırla başımın üzerinden geçirirken adının *Ruth* olduğunu söyledi ve kendini *Bekçi* diye tanıttı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, sorduğumda bile açıklamak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Beni suyla dolu ağır bir leğene doğru sürüklerken onun sert parmaklarına katlandım. Papaz Samuel’in ellerinin, Winston’ın ve ahşabın kirinin üzerimdeki tüm izleri silinene, tenim pembeleşene kadar beni iyice ovdu. Ben yenilenene kadar.

Saçlarım farklı bir hikâyeydi ve Ruth saçlarımı fırçalayıp uzun, kahverengi bukle yığınına çözerken annemden bile daha az nazik davrandı.

“Ben kendimi yıkayabilirim,” dedim.

Ruth kuvvetle öksürdü.

Kendi hijyenim konusunda bana güvenilmiyordu, ben de gözlerimin sabunlu sudan yanmadığı nadir anlarda çevremi inceledim. Dışarıdaki yaz başı sıcaklığına rağmen burası yeterince serin olan küçük, şirin bir kabindi. Pencerenin altındaki köşeye itilmiş bir yatak vardı. Oldukça da temizdi. Odanın tek süsü, mutfak bölümündeki büyük dökme demir sobanın üzerinde asılı duran kurutulmuş otlardı. Oturduğum leğen, şöminenin büyük deliğinin yanındaydı ve şöminedeki kül kalıntıları, kiraz ağacı gibi kokuyordu.

Rahat ve sade bir odaydı. Bizim küçük kasabamızdakiler gibi. Televizyon ya da teknolojiyle ilgilenmeyen, ormanın huzurunda emekli olmak isteyen bir teyzenin ya da büyükanne-nin evi gibi.

Ama bu tehlikeli bir düşünceydi. Elimi alıp tırnaklarımın altındaki kiri ovalayan Ruth'a bir göz attım. O bir teyze ya da büyükanne değildi. O benim akrabam değildi. O, Owen'ı kaçıran ve bunu benim üzerime atıp ihanet etmişim gibi gösteren gruptandı.

"Alacakaranlığa çok az kaldı, değil mi?" diye sordum korkumu yutarak. Pencereden gelen ışık azaldıkça kabin biraz loş bir görünüme bürünmeye başlamıştı.

Beni dirseklerimden çekti. Ayağa kalktım, üzerimden akan su leğene geri damladı. Önünde çıplak durmaktan utanmak istiyordum ama bu, bir hemşirenin önünde utanmak gibi geldi bana. Davranışlarıyla ilgili her şey, onun benim utancımından daha üstün olduğunu söylüyordu. Çıplaklığımı örtmeye çalışmak, onun karşısında çıplak durmaktan daha rahatsız edici ve tuhaf olurdu.

"Çok kalmadı." Yakındaki bir raftan ağır bir havlu almak için arkasını döndü. Kendimi kuruladım ve talimatları bekleyerek leğenden çıktım.

Ruth ve Tristan açık sözlü değillerdi. Her ne kadar bundan nefret etsem, doğru düzgün bir cevap duymak istesem ve Owen'la ilgili ne gibi haberler aldıklarını bilmem gerekse de beklemek, sabretmek zorundaydım.

Ormanın Efendisi'nin topraklarında; programı yapan ben değildim. Günümün ve yolumun uzunluğuna bakılırsa, bildiğim dünyanın kurallarının burada geçerli olduğundan bile emin değildim. Bir günden daha uzun süredir yürümüştük gibiydi. Bunun, zamanın tuhaf, gergin ve belirsiz, kendimi bir gelgit dalgasına kapılmışım da içinde kaybolmuşum gibi hissettirdiğini başka türlü nasıl açıklardım, bilemedim.

Ruth bana gri bir iç çamaşırı ve ince beyaz muslin bir elbise verdi. Başıma geçirip bileklerimdeki minik düğmeleri ilikledim ama boğazımdakileri açık bıraktım. Tül gibi ince, sağlam olmayan, hatta kısmen şeffaf olabileceğinden endişelendim ama kontrol edecek bir aynam yoktu.

Beni odanın ortasında çaresizce bıraktı ve pencerelerden birinden dışarı baktı. Gölgeler uzuyor, köşeler kararıyordu. Dudağımı ısırıp yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma battı.

"Vakit geldi, kızım," dedi.

Korkumu ve endişemi yuttum. Owen için buradaydım. Onu geri almak, kurtarmak ve eve götürmek için. Bunu düşündükçe avuçlarım terledi. Owen'ın tenime değen terden sıcaklaşmış tenini, kıvranan uzuvlarını ve şiddetli çılgınlığını düşündüm. Kusmak istedim.

Bunun bedelini ödeyeceksin, demişti annem. Efendinin acımasız tehdidi yaklaşırken, bu bedelin ne olduğunu öğrenmekten korkuyordum.

Kulübenin kapısından dışarı doğru kadını takip ettim. Alacakaranlığın sönük sonuna doğru. Arkamızdaki ormanda ateş böcekleri ağaçların arasında parlıyordu. Dışarıda ellerinde meşaleler ve fenerler olan bir grup insan vardı. Kaba kumaşlar

giymişlerdi, krem ve kahverenginin yumuşak tonlarında benimki gibi ince elbiseler, Tristan'ınki gibi pantolon ve gömlekler. Eski dönemlerin maden kasabalarındaki insanlara benziyorlardı. Kimsenin gözüne bakmamaya çalıştım. Eğer bakarsam, bu sabah kilisede hayatım boyunca beni tanıyan insanlarda gördüğüm nefretin aynısını göreceğimden korktum. Dehşeti, öfkeyi ve ihaneti.

Ruth'un elimi tutması beni şaşırttı. "Her şey yoluna girecek," dedi ama benim tek düşünebildiğim geri dönmeyen kızlardı.

Küçük köyden geçerken gittikçe artan insan kalabalığını takip ettim. Yemek pişirme ateşleri boştu. Meraklı gri bir kedi yanıma gelip bacaklarımın arasından geçerek neredeyse beni düşürecekti, sonra açık bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Bütün bunlar bana Jess'le birlikte iki yaz önce izlediğimiz bir korku filmi hatırlattı. Film kamp gezisine çıkan bir grup adam ve bir tarikat ritüeliyle ilgiliydi. Güçlkle yutkunarak zihnime doluşan kan, işkence ve kurban etme görüntülerini bir kenara ittim.

Kendime geledim. Daha derin nefesler alamadım. Gözlerimi yerden ayırdım ve başımı kaldırıp ileriye baktım. Bir grup insan görüşümü engelliyordu ama hep birlikte kulübelerin ve çadırların kaba ama temiz bir araziye açıldığı topluluğun en uzak ucuna doğru yürüyorduk. Ortada büyük bir şenlik ateşi yanıyor, sıcaklığı serin geceye yayılıyordu.

Ama insanlar önümden çekildiğinde ve şenlik ateşinin arkasına baktığımda alanın hiç temizlenmemiş olduğunu gördüm. Ortasında dallardan ve dikenlerden yapılmış büyük bir taht vardı. Köklerin nerede başlayıp nerede bittiğini göremedim, bir birkinin diğeriyle nerede birleştiğini anlayamadım. Rahatsız edici bir şekilde daha önceki geyiklerin dolanmış boynuzlarını hatırlatan büyük, boynuzlu bir taht oluşturmuşlardı.

Efendi korkunç biri olmalıydı. Şakaklarından çıkan boy-nuzları ve ellerinin arkasında büyüyen kalın kabuğuyla şimdiye kadar gördüğüm en korkunç ya da en güzel şey olmalıydı. Bir kedinin yarık gözbebeklerindeki gibi parlak sarı irisleri vardı belki de. Ya da sanki gerilmiş gibi çok uzun ve geniş görünüyor olmalıydı. Görülmesi gereken bir manzara olmalıydı ve onu gören herkes, neye benzediğini anlatması istendiğinde, susup sadece başlarını sallıyor olmalıydı.

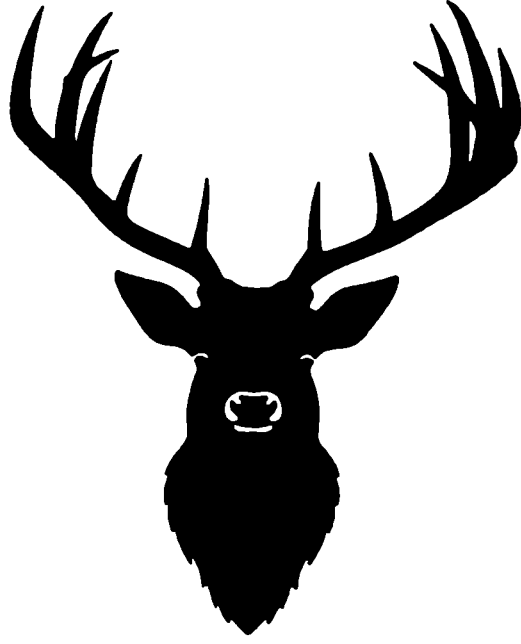
Tahtta elmacık kemikleri bir çeşit ışıltı ya da sihirle parlayan, burada tanıdığım tek kişi oturuyordu. Parçaları birleştirmem bir saniyemi aldı. Tahtı, üzerinde oturan çocuğu ve yanında duran kurdu.

Berbat değildi, korkunç değildi ve bu, mideme bir yumruk gibi indi. Winston'da onun hakkında anlatılan her hikâyeyi, nefes nefese anlatılan her şeyi, her korku dolu fısıltıyı duymama rağmen aslında Efendi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kişiliği, inançları ya da etki alanı hakkında da. Çünkü bu... Bu beni sersemleten, tırnaklarımı avuçlarıma batırarak ellerimi yumruk yapmama yol açan bir sürpriz oldu.

Tristan.

Ormanın Efendisi, *Tristan*'dı.

Düzenleme
Ny.ozlem

YEDİ

İçimden küfürler ederken kendimi aptal gibi hissettim. Elbette O, Ormanın Efendisi'ydi. Başka kim beni almaya gelecekti ki? O benim gönderildiğim, kurban olarak sunulduğum kişiydi. Açıklığa adım attığı an bunu anlamalıydım.

Elbette Winston'daki herkes onu yanlış anlamış veya gerçeği abartmıştı. Onu berbat yapan şey, anlatılanların hiçbirine uymayışıydı. Gün batımında ormanın gölgesinden bile çekinen Esther Fallow gibi biri için bu çocuk ve kurdu şeytandan daha beterd. Korkmamız gereken şey buydu, değil mi? Kötü görünen şeyler değil, bal kadar tatlı ve hoş görünen, pusuda bekleyen bir engerek gibi sizi ısırma gelen günahlar. Güzel bir şeye güvenmek, nefes alıp oksijeninizin tamamen çekildiğini ve boğulduğunuzu fark edene kadar kendinizi daha da derinlere bırakmak çok kolaydı.

"Bana söylemedin," dedim. Sesimdeki öfke beni bile şaşırttı. "Bana kim olduğunu söylemedin."

Bana düz ve ifadesiz bir şekilde baktı. Daha önce onun benim yaşımda, belki bir yaş büyük olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, yanında kurduyla tahtında otururken, yaşını anlamak imkânsız görünüyordu. Sonsuz gibiydi. Ahşabın kendisi kadar yaşlı, sabah çimenlerinin üzerindeki en yeni çiy damlası kadar gençti. Ateş ışığı aramızda titriyor, onun uyumsuz gözlerine yansıyor ve bu, pek de iyi olmayan bazı anlarımızda Trent'in önünde birden fazla kez yaşadığım utanç duygusunun aynısıydı.

“Sormadın ki.”

Tüm bunların adaletsizliği karşısında şaşırarak güldüm. “Sordum!”

“Mürit olup olmadığımı sordun,” dedi yüzünde anlaşılması güç, kapalı bir ifadeyle. Haklıydı, öyle sormuştum. Belirtileri fark edemediğim, yeterince şüphelenmediğim için kendimden nefret ettim. Belki düşünmeye biraz vakit ayırsam, bariz olanı görebilirdim.

Kafamın içinde annemin birbirimize bağırduğımız pek çok anlardan birinde bana, *senin sorunun da bu, Leah*, diye haykıran sesini duydum. *Hiç düşünmüyorsun. Olası lanet sonuçları hiçe sayıp, sadece yapıyorsun.*

Sorunum buydu: Önce durup dişlerini kontrol etmeden, güzel olan her şeye hemen güveniyordum.

Güçlkle yutkundum. İçgüdüsel, tutkulu kalbim şu an beni kurtaramayacaktı. Düşünmek zorundaydım. Sindirmek zorundaydım.

Ormanın Efendisi ile kavga etmek beni hiçbir yere götürmezdi. Görünüşüyle ilgili hikâyeler her ne kadar yanlış olsa da başka bir konuda doğru olabilirdi. Bazı hikâyeler onun kurnazlığından, insanı nasıl tuzağa düşürebildiğinden ve altınızdaki gölgenizi bile çalabileceğinden bahsederdi.

Titrek bir nefes aldım. “Artık önemli değil. Çaldığın bir şeyi geri almak için buradayım.”

“Ben çalmam. Sadece bana sunulanı alırım.”

Dudağımı ısırdım. “Owen benim. Onu sana kimse vermedi.”

Tristan’ın kaşları yukarı doğru kaydı. Her ne kadar söyleyeceği şeyden korksam da bir süre hiç konuşmadı. Sonunda, “Yani çocuğun sorumluluğunu kabul ediyorsun?” dedi.

“O benim kardeşim,” dedim. Sözlerim kulağa içi boş geliyordu. Arkamdakiler mezar gibi sessizdi. Keşke birisi benim adıma konuşsa, bana yardım etseydi ama hepsi yabancıydı ve zaten Tristan’ın tarafında olduklarından emindim. Her ne kadar bazıları Winston’dan gelmiş ve muhtemelen bu topraklarda uzun süredir yozlaşmış olsa da.

Bu sabah etrafım beni hayatım boyunca tanıyan insanlarla çevriliyken kimse benim adıma konuşmamıştı. Elbette şu anda da kimse benim adıma konuşmayacaktı.

Aralarında Owen’i görmemiştim. Kardeşimin şiddetli çılgınlığını duymamıştım. Kaygı midemi kemiriyordu. Hâlâ burada olduğundan bile emin değildim.

Ölmüş olabilirdi. Ama eğer Owen öldüyse, ben de ölürdüm. O olmadan Winston’a dönemezdim.

“Çocuğu geri almak için...” dedi Tristan. Sesi aramızdaki mesafeyi otoriter bir şekilde aşıyordu. “...benimle bir takas yapmalısın.”

Güçlkle yutkundum. “Takas mı? Ne tür bir takas?”

Tristan beni ifadesiz bir şekilde izledi. Sanki bir oyun oynuyorduk ama kurallara dair hiçbir fikrim yoktu. Kasabada bazen Efendi’nin güzel halktan biri, bir peri olduğunu söylerlerdi. Ama ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ağır tahtı ve büyük kurduyla karşımda otururken bile ona dair gerçeği

anlayamıyordum ve bu benim için daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü, bilmiyordum.

Ondan korkmalıyım. Bunu midemin derinliklerinde hissediyor, hatta biliyordum. Gerçek orada, ensemdeki saçların arasında, diken üstünde duruyordu. Ama korkamazdım çünkü... *Çünkü...*

Hatırlamama izin vermeyeceğim tek bir şey yüzünden ondan korkamazdım. Şu an değil. Burada değil. Aldığı kızlar bir daha geri dönmemişti ama aslında yola hiç çıkmadıkları ne malumdu? Ve burada bulunmak, hatta bunun bir risk olduğunu bilmek bile en azından gerçektir. Somuttu. En azından onu karşımda görüyordum.

“Sana mal olacak bir şey. Eğer sana da uyarsa, onu bebekle takas ederim.”

“Ben...” Yatağımın altındaki tozlu kumbarayı düşündüm. İçinde sonunda araba almak için kullanmayı umduğum birkaç yüz dolar vardı ama bunun Tristan’ın benden isteyeceği türden bir şey olduğunu sanmıyordum. Winston’daki hikâyelere bakılırsa, daha çok iç organ gibi bir şey isterdi. “Bir uzuv mu?” dedim elimi teklif ederek. Acıtacaktı ama diğer her şey de acıtacaktı.

“Elimde bütün bir çocuk varken bir uzvu ne yapayım?”

İrkildim. Bunun, Owen’ı henüz yemedikleri anlamına gelmesini umdum.

“Bana verebileceğin bir şey mutlaka vardır,” dedi Tristan, bu kez daha yumuşak bir sesle. Sesi bende bir anıyı canlandırdı, soğuk bir kış gecesinde Owen’ın odasında oturduğum anıyı. Annem geç saatlere kadar çalışıyordu, bu yüzden sadece o ve ben kalmıştık, her zamanki gibi perişan hâldeydik. O sırada muhtemelen altı aylıktı ve ben ona bir şarkı çalınca kadar çığlıklar atıyordu. Ama acı soğuğu, pencerede biriken buzu hatırlıyorum. Yukarı baktığımı ve tarlada bir anlığına gölgeli bir figür gördüğümü hatırlıyorum. Ama hemen kaybolmuştu.

“Bir şarkı,” dedim. Sözcükler ağızımdan istemsiz bir şekilde döküldü. Yüzümün sert, korkunç ve kış ortasındaki güneş ışığı kadar inatçı olmasını umarak ona baktım. “Senin için bir şarkı yazacağım.”

Arkamdaki kalabalıktan bir fısıltı yükseldi. Tristan teklimi düşündü. Bakışları omzumun üzerinden kaydı, bu sahneyi daha önce yaşadığımızı dair garip bir hisse kapıldım. Midemi kemiren korkuyu, aramızdaki ateşin sıcaklığını görmezden geldim. Dağınık buklelerinde parıldayan bakır tacından, ağır bağcıklı botlarının parlak metal başlıklı parmak uçlarına kadar her şeyini görmek için kendimi ona bakmaya zorladım.

Kaçabilirdim. Sanırım şu anda dönüp ormanın karanlığına, Efendi'den uzağa -Winston'a değil, sadece uzağa- doğru fırlasam bunu başarabilirdim. Peşime düşmezlerdi ve ben başka bir kayıp kız, Owen da başka bir kurban olurdu. Karanlık tarafım titrek bir yarım saniye boyunca bunu değerlendirdi.

Sonunda kafasını eğdi. Ormanın Efendisi kararını vermişti.

“Buraya gel, Leah.”

Kaçmadım. Ayaklarımı hareket etmeye ve ateşin etrafında dikkatlice adım atmaya zorladım. Ateşin içinde patlayan bir düğüm, aramızdaki boşluğa kıvılcımlar püskürttü. Eğer bu açıklıktan çıkarak ateşten uzaklaşırsam ve gökyüzüne bakarsam, emim nefes kesici görüntüler görürdüm. Takımyıldızlar rüzgârda uçuşan korlar kadar net bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Efendi'nin tahtının dibinde durdum. Bu kadar yakından, elmacık kemiklerindeki altın tozunu ve parmaklarındaki yüzükleri daha net görebiliyordum. Gömleğinin düğmeleri açıktı. Yutkunuşunu izledim.

“Bu hiç de küçük bir şey değil,” dedi artık yan yana olduğumuz için daha yumuşak bir sesle. “Benimle takas yapmak.”

Korkacak gücü kendimde bulamadım. Ne bildiğimi bilmeyi, neyim olduğunu sormamayı.

İçimde bir zamanlar potansiyel vardı. Bir sürü şey. Büyükannemin gözlerini yaşartacak kadar iyiydim, komşu kasabadaki yarışmaları kazanacak kadar iyiydim. Annem her şeyi mahvettiğimi, çarçur ettiğimi, yeteneğimi toz duman hâline getirip rüzgâra savurduğumu söylemişti. Babam bir şey söylemeyi bırakmıştı. Ben de onlara inanmıştım. Ben Winston'da, herkesin beni asla dönüşemediğim her şeyin kara deliği olarak gördüğü bu berbat kasabada sonsuza dek sürecektir bir yaşama mahkûmdum.

Çekiciliğin, hararetin ve kendi yanlış yönlendirmemin arzularımı yeniden toza dumana dönüştürmesine izin veremezdim. Owen'ı burada bırakıp kaçamazdım. Görevimi, yani bu durumu düzeltmek için yapabileceğim tek şeyi ihmal edemezdim.

“Risk ne?” diye sordum. Owen için değil. *Kendim* için.

“Eğer başarısız olursan burada, benim krallığımda kalırsın,” dedi Efendi ve bunu söylediğinde rahatlar gibi oldum. Belki diğer kızların gerçeği de buydu. Belki hepsi görevlerinde başarısız olmuşlardı ve burada, güvendeydiler, ormandaydılar. Belki de Maria, Winston'ın unuttuğu diğer kızlarıyla birlikte şu an arkamda duruyordu.

Eğer başarısız olursam, zaten Winston'a geri dönemezdim. “Bu anlaşmayı kabul ediyorum,” dedim belki de biraz aceleyle.

Eğer iyi bir kız, Winston'dakilerin istediği türden bir kız olsaydım, burada kalmak ölümden daha kötü bir kader olurdu. Eğer iyi biri olsaydım bu anlaşmayı kabul *etmezdim*.

Eğer Winston'dakilerin sevdiği türden bir kız olsaydım, tüm yanlış sebeplerden ötürü Tristan'a nefes nefese kalmadan bakabilirdim.

“Bunun üzerinde biraz daha düşünmek istemez misin? Sana sabaha kadar süre verebilirim.”

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Başımı iki yana salladım. Buraya Owen için gelmiştim ve o olmadan buradan ayrılmayacaktım.

“Güzel.” Tristan kınından ince bir bıçak çıkararak kımıldandı. “Bir ay döngüsü kadar vaktin var, bu süre bitiminde görevini tamamlayıp takasını yapmış olacaksın. Bu süre içerisinde burada, benim evimde misafir olarak ikamet etmekte özgürsün. Bu şartlar sana uygun mu?”

“Evet,” dedim. Cevabım dudaklarımdan zar zor çıktı. Bir ay. Bunu yapabilirdim, değil mi?

Havaya kaldırdığı bıçağın gümüş renkli ucu ateşin ışığında parmaklarındaki yüzükler gibi parladı. Ayağa kalktı, o kadar yakındık ki çizmelerinin uçları ayaklarımdan iki yanını çevreliyordu. “O hâlde anlaşmamızı imzalamak için kan yemini etmeliyiz. Bana elini ver.”

Dediğini yaptım ve başparmağımı kanatmasını izledim. Bunu kendine de yaptı ve tenimiz koyu kanla kaplandı. Ellerimizi ve kanımızı birleştirdiğini, kendi yaşadığım bir şeyden ziyade, bir gözlemci gibi izledim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tristan’ın kurdu elbisesinin eteğini kokluyordu.

Tristan sertçe elimi çekiştirdi. Ensesinde kıvrılan tüyleri görebileceğim kadar beni kendisine yaklaştırdı. “Benden korkuyormusun?” diye fısıldadı.

Arkamızdaki kalabalığın sesi daha da arttı. Artık anlamamı yaptığım için kimse beni umursamıyordu.

Ona öfkeyle baktım. Bana Ormanın Efendisi’nin ürkütücü ve korkunç olduğu söylenmişti ama o büyük kurduna rağmen hâlâ bir çocuktu.

Peki, ya gerçek? Hayatımız boyunca bize ondan korkmamız öğretilmişti. Alabildiği her şeyi aldığı, tarikatının bizim suçlarımızı yağmalamaya güvendiği söylenmişti. Hayatımı onun bölgesinin gölgesinde, bir şeylerin olmasını bekleyerek geçirmiştik. Gerçek şuydu ki ondan korkmuyordum çünkü bana inanmam öğretilen her şeyden farklı olarak o, sözünü tutan

birine benziyordu. Beni Efendi hakkında uyarmışlardı ve bir şekilde onun geleceğini hep biliyordum. O bilinmeyen bir güç değildi, her şeyi bilen ve her yerde mevcut olan, yargılamak ve cezalandırmak anlamına gelen bir varlık değildi. O boş bir tehdit değildi. Gerçektir. Etten kemikten ibaretti. Cezası ne olursa olsun, ciddi bir korkuyla bekleyeceğim bir şey değildi. Geliyordu. Buradaydı.

Bana zarar verebilirdi ama en azından bunu biliyordum. En azından onu karşımda görüyordum. En azından vakti geldiğinde incek olan ölümcül darbeyi görebilecektim.

“Hayır,” dedim.

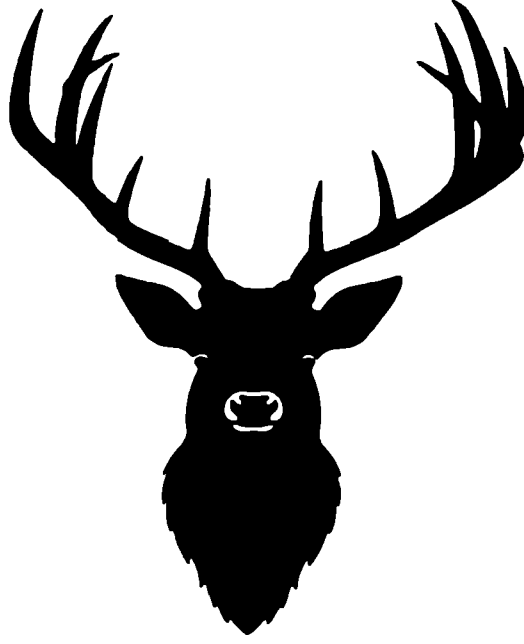
Olabilecek en kötü şeyle yüzleşmek, en kötü kararlarımın zirvesine bakmak şiddetli bir rahatlık barındırıyordu. Sendele-yip düşmeden önce kenarından yürüyebileceğimiz çok uzun bir yol vardı ve işte buradaydık, diğer tarafta bekleyen bilinmeyene doğru birlikte çarpışıyorduk.

Gülümsemesi sanki bunu inkâr etmemi beklemiyormuş gibi yarı şaşkıındı. Elimi bıraktı ve kendi elini ağzına götürdü. Başparmağındaki kanı yalarken bakışlarını benden ayırmadı.

“Umarım ne yaptığını biliyordur, Leah Jones,” dedi. Gülümsemesinde ve adımı söyleyişinde hüznü vardı. Soyadımı nereden bildiğini sormadım. O, Ormanın Efendisi’ydi. Anlayabildiğim kadarıyla, her şeyi biliyordu.

Gözlerine bakınca en kötü yanıımı kesinlikle bildiğini düşündüm.

Ben de ne yaptığımı biliyor olmayı umdum.

SEKİZ

Anlaşmamız tamamlandıktan sonra kalabalığa karıştım. Kendisini aramama fırsat kalmadan Ruth yanımda bitti ve bana bir kâse dolusu yahni ve ev yapımı ekmek ikram etti. Açlığımın şiddetine kendim bile şaşırarak yemeği hızla yedim.

“Yoruldu mu?” diye sordu, yemeğimin son kısmını da ekmeğimle sıyırmayı bitirdiğimde.

“Evet, aslında yoruldu,” dedim. Etrafıma bakınca diğerlerinin kamp ateşlerini, kaçamak bakışlarını ve kısık fısıltılarını fark ettim. “Bütün bu insanlar nereden geldi?” diye sordum. Eğer tam bir ay boyunca burada kalacaksam, vaktimi kiminle geçireceğimi de öğrensem iyi olurdu.

Ruth omuz silkti. “Her yerden,” dedi işe yaramayan bir açıklamayla.

“*Sen* nerelisin?” diye sordum.

“Biraz daha güneydenim,” dedi ama bu da gerçek bir yanıt değildi. “Odana gitmek isteyecek kadar yorgun musun? Sana odanı gösterebilirim.”

Beni başından savıyordu ama haklıydı. Yorgundum. Papaz Samuel’in kana bulanmış elini göğsüme bastırıp beni ormana göndermesinin üzerinden sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi ama bu olay daha bu sabah yaşanmıştı.

“Lütfen,” dedim.

Ruth küçük kulübesine geri dönmedi. Bunun yerine beni ateşin bittiği yere, ormana doğru götürdü. Ağaçların arasından geçip küçük, kıvrımlı bir patikayı takip ettik. Ağır karanlıkta ışık olmadan yolu nasıl takip edebildiğini bilmiyordum ama o bunu fark etmedi bile.

Sonunda başka bir eve geldik. Dik bir kaya duvarına yapılmış olan taş ve ahşaptan bir kaleye. Sarmaşıklarla kaplı taş duvarları ve ağır ahşap kapıyı gördüm. Pencereden süzülen mum ışığı sıcak ve davetkârdı.

“Burası neresi?” diye sordum.

Kapıyı iterek açarken, “Buraya *Hollow* denir,” dedi. “Tristan burada yaşar.”

Onunla kalma fikri hoşuma gitmedi ama bana oda teklif eden başka hiç kimse yoktu. Ruth teklif etmiş olsaydı bile, küçük kulübesinde hiç oda yoktu. Rahatsızlığımı bastırıp peşinden gittim. Burası yuva gibi ve sadeydi, her şey el yapımı görünüyordu. Seyrek bir girişten ve kapıların önünden geçtik. İçinde gürül gürül yanan bir şöminenin olduğu bir oturma odası, bir mutfak ve meşe masanın üzerine yığılmış bir sürü kitabın bulunduğu bir oda gördüm. Ruth beni merdivenlerden yukarı çıkarttı. Ellerimin altındaki dekoratif oymalı tırabzan ipek gibiydi.

Burada sıra sıra kapıların olduğu tek bir koridor vardı. Beni en uzak kapıya götürdü. “Bu Tristan’ın,” dedi diğer tarafı işaret ederek. “Ama onu rahatsız etmesen iyi olur,” diye ekledi.

Başımı öne doğru salladım. Ondan mümkün olduğu kadar uzak durmam muhtemelen en iyisi olurdu. Takasımı kolayca kabul etmişti ama beni arayışından alıkoyacak hileleri olup olmadığına güvenemezdim.

Ruth beni odama bıraktı. Bana anlatılan hikâyelerdeki yaşlı kadınların her zaman yaptığı gibi, onun da biraz bilgece tavsiyeler ya da uyarılarda bulunup bulunmayacağını merak ederek tereddüt ettim. Winston’da, her zaman bana tavsiye vermeye çalışan, elimi tutan, metaforlara (mesela inekler, süt ve satın almak arasındaki bağlamlar gibi şeyleri) gizlenmiş bilgeliği aktaran yaşlı kadınlar olurdu.

Fakat Ruth hiçbir şey söylemedi. Burada tek başıma (daha sonra da Tristan’la tek başıma) kalacağım için hissettiğim paniği bir türlü bastıramıyordum. Tam kapıdan çıkacakken ona, “Ruth,” diye seslendim.

Durdu. Bekledi.

“Tristan. O... bana zarar vermez, değil mi?”

Bunun üzerine yüzü yumuşadı. “Hayır,” dedi. “O öyle biri değildir.”

Dudağımı ısırınca ağızıma kan tadı geldi. Ruth’a güvenebilir miydim, sözüne inanabilir miydim, bilmiyordum ama o beni besleyen ve giydiren kişi olduğu için söyledikleri *bir anlam* ifade ediyordu. Üstelik takip edebileceğim başka bir veri ya da herhangi bir uyarı da yoktu. Belki de beni cesur kılan şey buydu.

“Diğer kızlar. Winston’dan olanlar. Onlara ne oldu?”

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı, gardım yükseltmedi ya da düşürmedi. “Efendi onlara hiçbir zaman zarar vermedi,” dedi sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

“Buradalar mı?” Maria’nın kamp ateşinde arkamda olup olmadığını, daha sonra onu bulup bulamayacağımı merak ederek sordum.

Ruth uzun bir süre bana baktı, sanki beni değerlendiriyor ve iliklerime kadar okuyor gibiydi. Nihayet, “Kimse kalmak istemedi,” dedi.

Sonra dönüp gitti. Alt kattaki ağır kapı açılıp kapandı ve pencereden onun açıklığa doğru yürüdüğünü gördüm.

Tek başımaydım. Yalnızdım.

Etrafa baktım. Ruth’u, cevap vermemesini ve bunun ağzımı nasıl kurutup kalbimi nasıl çarptırdığını düşünmemeye çalıştım. *Kalmamayı* istemek ve *gitmek* aynı şey değildi, dolayısıyla gittiklerini kesin olarak söyleyemezdim. Ama burada olmamaları daha muhtemel görünüyordu, yani başka bir yere gitmiş olmalıydılar. Bence Maria Sinclair bebeğini buradan almış ve onu kovmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen kasabadan kaçmıştı. Belki de hepsi bunu yapmıştı.

Buna inanmak istiyordum... Ve aksi yönde bir kanıt görene kadar, kendi akıl sağlığım için bunu yapmalıydım.

Mobilyalar, buradaki diğer her şey gibi sade ve basitti. Kalın mavi-beyaz bir yorganla kaplı ahşap bir yatak, pencerenin önünde bir yazı masası, karşı duvarda ağır oymalı bir gardırop, odanın köşesindeki makyaj masasının üzerinde bir leğen su duruyordu. Güçlkle yutkundum. Banyo, su tesisatı ya da benim için gerekli olan ancak burada bulunmadığı bariz olan herhangi bir şeyle ilgili soru sormak aklıma gelmemişti.

Leğendeki su ılıktı. Ruth sayesinde yeni yıkanmış olmama rağmen ellerimi suya daldırıp suyu yüzüme çarptım. Makyaj masasının üzerindeki aynaya yansıyan görüntüm rahatsız edici derecede çarpıktı. Kahverengi saçlarımın telleri kısrak yelesi gibi terden her yöne doğru kıvrılmıştı. Jess her zaman stres düzeyimi

yalnızca saçlarımın dağınıklığından bile anladığını söyleyerek espri yapardı. Şu an kaygılı ve yalnız görünüyordum.

Ve hâlâ Owen'ın nerede olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Ormanın Efendisi ile pazarlık yaparken bir şey kazanmışım gibi hissetmiştim. Artık bundan pek emin değildim.

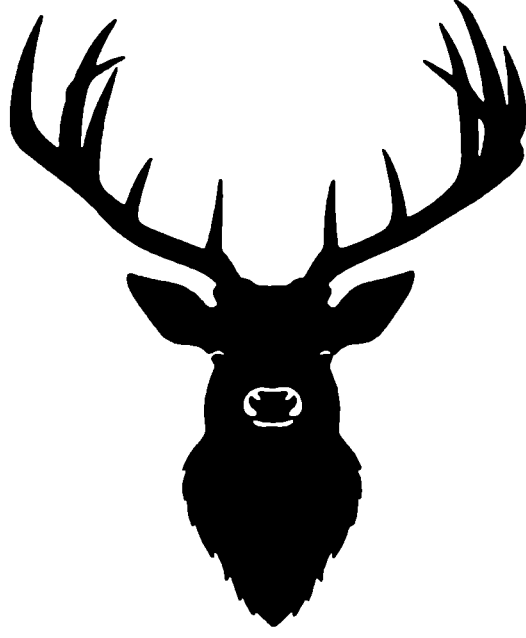
Burada bir ay uzun bir süreydi. Tek bildiğim, kardeşimin kemikleriyle dolu bir torba için pazarlık yapıyor olabileceğimdi.

Aynada gözlerimle karşılaştım, karşımda giderek yabancılaştan bu tuhaf kızla. Kendimi bakmaya zorladım.

Günahkâr. Güvenilmez. Terk edilmiş. Bütün bu kelimeler benim kim olduğumu anlatıyordu. Ne yaptığımı. Leğenin kenarını tutup içindeki suya baktım.

Belki de hiçbir zaman bir hesaplaşma ya da bir kaçışla karşı karşıya kalmamıştım. Ben en az annemin dediği kadar kötü, herhangi bir yerdeki herhangi birinin sahip olabileceği kadar berbat bir evlattım.

Makyaj masasının üzerindeki mumu söndürdüm. Odayı karanlık bürüdü. Bu karanlığın beni bütünüyle yutmasına izin verdim.

DOKUZ

Uyandığımda, birkaç santim tepemde duran yüzü görmeden önce, nerede olduğumu hatırlamam için yaklaşık bir saniye geçmesi gerekti. Çığlık atarak kalkmaya çalışırken üstümde duran kişiye çarptım.

“Ah!”

“Ne yapıyorsun!” diye bağırdım, kendimi zorlayarak.

“*Nazik* davranıyorum!”

Kendimi toparlayıp nefesimi düzenlemem bir saniyemi aldı. Ziyaretçim kaba bir gömlek, pantolon ve Tristan’ın giydiklerinin aynısı olan kalın, ağır botlarla gardırobun yanında duruyordu. Bu arada yatağımın ucundaki sandık yanıma çekilmiş, üzerine ekmek, yumurta ve elma dilimlerinden oluşan bir kahvaltı kurulmuştu.

“Ben Fletcher,” dedi ziyaretçim, yanlışlıkla vurduğum kolunu ovuştururken. “Cinsiyet belirten zamirler kullanmıyorum.

Bunu açıkça belli etmenin sizin oralarda ne kadar yaygın olduğuna dair bir fikrim yok.”

Kelimeleri anlamaya çalışarak ona baktım. “Ah,” dedim. Haklıydı. Winston’da cis veya heteroseksüel olmak dışında, yaygın bir şey değildi bu -kasabada hiç trans biriyle tanışmamıştım, en azından bunu belli eden biriyle- ama daha önce internette görmüştüm. “Şey, kahvaltı için teşekkür ederim. Sana vurduğum için de özür dilerim...”

Fletcher omuz silkti. Güzel yüz hatları ve kafa derisine çok yakın kesilmiş sarı saçları vardı. “Seni korkuttuğum için ben özür dilerim.”

Başımı salladım ve kalbimin yavaşlamasına izin verdim. Dünkü anıların, geyiklerin vahşetinin, ateşin sıcaklığının ve yemin ettiğimde hissettiğim korkunun hızla geri gelmesi yalnızca birkaç saniye sürdü.

“Seni Tristan mı gönderdi?” diye sordum.

“Sayılır. İyi misin diye bakmamı istedi. Burada yaşıyorum, yemek pişirip dışarıdaki bahçelerle ilgileniyorum. O tip şeyler işte.”

Dün gece Hollow’un çevresinde herhangi bir bahçe fark etmemiştim ama dürüst olmak gerekirse bitkin ve dehşete düşmüş hâlimle pek de dikkatli bakmamıştım.

Tristan’ın, Fletcher’dan benim iyi olup olmadığımı bakmasını istemesi beni etkilemişti... Zira bu, Efendi hakkında bildiklerimle ya da onun zalimliğiyle ilgili hikâyelerle örtüşmeyen bir şeydi. Onun hakkında aslında hiçbir şey bilmediğimi fark etmek beni biraz tedirgin etti.

Fletcher tabağı gösterdi. “Lütfen ye. Eğer istersen sana eşlik edebilirim.”

Başımı salladım, bağdaş kurup yere oturdum. Tereyağını ekmeğin üzerine sürdüm. Çok güzeldi. Tereyağının içinde bal

ve tuz olmalıydı, ekmekse tatlı ve yumuşaktı. Bu sabah taze taze yapılmış olduğunu anladım.

Sabah insanı değildim, bu yüzden Fletcher'a da soru sora-bileceğimin farkına varmam utanç verici derecede uzun sürdü. Belki de Ruth'tan daha açık sözlü olurdu.

"Efendinin müritlerinden biri misin?" diye sordum her ne kadar geçen sefer bu soru başıma dert olsa da. Ama başka nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Eğer kastettiğin buysa, ben de bu topluluğun bir parçasıyım," dedi Fletcher rahatça.

Bunun bir tarikat topluluğu olup olmadığını soramadım. Öyleyse bile, olmadığını söylerdi. Ve eğer değilse... Pekâlâ, bir tarikata inanmak, burada söz konusu olan başka herhangi bir şeye inanmaktan daha iyiydi.

"Bu topluluğun içinde mi doğdun?" diye sordum.

Fletcher başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbirimiz burada doğmadık. Burada büyüyenlerse dünyaya açılmaya teşvik edilir. Sonsuza dek burada kalıp kalmayacaklarına kendileri karar verir."

Ekmegiimi çiğnerken, söylediklerini düşündüm. Ona inanıp inanmayacağımı bilmiyordum ama yine de eğer "topluluk" be-bekleri çalışırsa, hiç kimsenin burada doğmamış olması mantıklıydı. Belki Fletcher'ın cevabı yalandan ziyade yanlış yönlendirmeydi.

"Peki, o zaman burası neresi?"

Fletcher kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu sanki beni kışkırtmak istermiş gibi. Hileler ve kelime oyunları için yeterince cesur değildim.

Yarısı bitmiş tabağımı ittim. "Hatırladığım kadarıyla uzun zamandır kasabamda terör estiriyorsunuz. Çocukları çalışırsunuz. İnsanlara zarar veriyorsunuz. Biriniz kardeşimi çaldınız. Bana boşuna burada olduğumu söyleyemezsin çünkü Tristan

bunu zaten doğruladı.” Midemde endişe düğümleri vardı ama Fletcher’ın yapabileceği en kötü şey bana hiçbir şey söylememek olurdu.

“Dün saatlerce ormanda yürüdüm. Sanırım bir günden çok daha uzun bir süre ama Winston’dan bu kadar uzakta olmamın imkânı yok.”

“Belki de geri dönmüşsündür. Daireler çizerek yürümüşsündür.”

“Belki de,” dedim. “Ama bir süre de Tristan’ı takip ettim ve onun beni neden daireler çizerek yönlendirdiğini bilmiyorum.”

“Belki de nerede yaşadığımızı bilmenizden hoşlanmıyoruzdur,” dedi Fletcher. Sözlerindeki acıyı hiç tahmin etmemiştim.

İrkildim. Bu doğruydı, Winston’da hiç kimsenin Efendi ve müritleri hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yoktu, aynı şekilde benim de yoktu. “Sana ya da kasabana zarar verecek bir şey yaptığımızı kanıtlayabilir misin? Ya da Tristan’ın yaptığı?”

“Kardeşimi çaldı,” diye çıkıştım, muhtemelen çok sert bir şekilde. “Bu kanıtlandı, değil mi?”

Fletcher, ben bakışlarımı ellerime indirene kadar beni ifade-siz gözlerle izledi.

“Hepimiz buraya bir şeyler bulmaya geldik,” dedi.

“Doğru,” diye cevap verdim. Söylediği doğruydı. Sonuçta ben de buraya sadece Owen’ı bulmaya gelmiştim ve sonra mümkün olan en kısa sürede buradan gidecektim. Bu ayın sonunda Owen güvenli ve mutsuz bir şekilde kollarıma geri döndüğünde, gidecektim.

“Bazılarımızın biraz daha araması gerek.” Fletcher yaslandığı duvardan çekilip yanıma geldi. “Yemeğin bitti mi?”

Tabağı iterek başımı öne doğru salladım. Sonra gümüş çatal ve bıçağı tutarak durdum. Fletcher giderse yalnız kalacaktım ve henüz tek başıma kalmaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Burada ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Şarkı yazacak veya

ilham verecek bir şeyim yoktu. Tristan'dan yardım istemenin haksız bir avantaj olup olmadığına dair bir fikrim yoktu.

“Herhangi bir şey yapmam gerekiyor mu? Görevim dışında?” diye sordum, bu kadar uysal ve kararsız görünmekten nefret ederek. Çocukken atılgan ve iddialı olma konusunda çok daha iyiydim. İnatçılığımı gururla taşırdım. Acaba artık tüm bu özelliklerim kaybolmuş ve bu yaşma gelene kadar sinirlerim Yough Nehri'nin tortusu gibi sürüklenip gitmiş olabilir miydi?

“Keşfet. Rahatına bak.” Fletcher başını pencereye doğru salladı. “Burada kimse senden nefret etmiyor, Leah. Sandığın gibi değil. Geldiğin yerde olduğu gibi değil.”

“Winston'da benden nefret ettiklerini nereden biliyorsun?”

Suratını astı. “Buradasın, değil mi?”

Kendimi savunmama fırsat bırakmadan giderken kahvaltımından kalanları da yanında götürdü. Tekrar yalnız kaldığımda pencereye gidip dışarı baktım. Açıklığın olduğu yerdeki ağaçların arasında havanın aydınlandığını zar zor görebildim.

Bir ay sürem vardı ama belki bunu vaktinden önce halledebilirdim. Tenimin hemen altında dolaşan, beni gergin ve tetikte tutan huzursuzlukla savaşıyordum. Giyinecek, Ruth'u bulacak ve şarkımı yazmak için ihtiyacım olan şeyleri bulmama yardım edebilecek mi diye bakacaktım. Sonra bu işi bitirip buradan çıkacaktım. Eğer izin verilirse belki bir haftadan daha az zaman alırdı. Owen'la beraber eve gidebilir ve tüm bunları arkamda bırakabilirdim.

Sinirlerimi yenerek, iç çamaşırı ve yumuşak mavi pamuklu başka bir elbise bulana kadar gardırop ve çekmeceleri karıştırdım. Elbiseyi bulup giydim. Yıpranmış tenis ayakkabılarımı bırakıp, sandığın dibinde bulduğum bir çift bota yöneldim.

Ürkütücü bir şekilde her şey tam bana göreydi. Sanki Tristan geleceğimi biliyormuş gibi.

Dağınık saçlarımı topuz yapıp odamı arkamda bıraktım. Telefonum, cüzdanım ya da evin anahtarı olmadan çıkmak çok tuhaftı. Günlük hayatımdaki aksesuarlarım olmadan kendimi çıplak hissettim. Ön kapıyı kapatıp ne olur ne olmaz diye test ettim ama kilidi yoktu ve kolayca açılıyordu.

Dışarıda biraz tereddüt ettim. Yapmam gereken şeyler, konuşmam gereken insanlar vardı ama... Evin dışında, tekrar açık havada, Efendi'nin sınırları içinde olduğumu bilerek, dün gece kendime sakladığım cesareti, netliği veya öfkeyi bulmam imkânsızdı.

Evin diğer tarafından bir sürtme sesi geldi. Bahçeyle ilgilenen Fletcher'ın sesi olmalıydı. Ağır botlarımla çamurda yürüdüm, Fletcher'ı aradım çünkü Tristan'ın nerede olduğunu, diğer kızların ona ne teklif ettiğini ya da başlarına ne geldiğini bilen kişi o olabilirdi. İhtiyacım olanı almak için biraz daha zorlamam gerekiyordu. Burada *biri* mutlaka bana gerçeği anlatacaktı.

Ama evin yan tarafını kazıyan Fletcher değildi. Tristan'dı. Elleri çamura bulanmış hâlde, küçük bir göletin kenarındaki taşları taşıyordu. Kurdu evin gölgesinde yatıyor, gözleri Tristan'ın her hareketini takip ediyordu. O bakır taç başında değildi. Şu an bir oğlana benziyordu... Yani her ne ise, ona değil.

Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Merhaba," dedim.

Tristan başını kaldırıp bana baktı. Sanırım geldiğimin farkındaydı, yarı temizlenmiş toprak yolda ilerlediğimi duymuştu.

"Merhaba," dedi işine devam ederek.

Başımın kurdu işaret ettim. "Köpeğinin adı ne?"

"Whit," dedi. Kurdun büyük kafasını kaşımak için öne doğru uzandı. Whit'in gözleri kapandı ve siyah burnu seğirdi. "Muhtemelen gençlik yıllarımda çok yaratıcı değildim ama o bunu umursamıyor sanırım."

Kıkırdadım. Kurt gözlerini açıp bana baktı. Tristan'ın da baktığını fark etmem bir saniyemi aldı. İkisi de beni süzüyordu.

Kurtlar hakkında konuşmak için burada değildim. “Owen’i görmek istiyorum,” dedim.

Tristan’ın ifadesi bir anda değişti, gözleri gözlerime kilitlendi. Parmaklarımı elbisemin yumuşak pamuklu eteğine dola-dım. Bu bakış bana kendimi küçücük hissettirdi ve bundan nef-ret ettim.

“Bunu yapamam,” dedi.

“Tristan...”

“Henüz değil,” diyerek sözümü kesti. Dudağımı ısırdım. Ne-redeyse hemen kan tadı geldi. Dün gece aşırı endişeden dudak-larımı çok kemirmiştım, dişlerim iyileşen yaraların içine kaydı.

“Onu göremezsem sana güvenmemi nasıl beklersin?” diye sordum.

Tristan ayağa kalkıp dikildi. Bu kadar yakından bakınca benden çok uzun duruyordu. Kendime yer açmak için çaresizce bir adım geriledim.

Tristan gayet açık bir şekilde, “Bana güvenmen gerektiğini söyleyen olmadı,” dedi. “Bir pazarlık yaptık. Yemin etmedik.”

Başımı çevirip ormana baktım. Hollow’u destekleyen dik kaya duvarı yüz metre daha uzanıyor, sonra bir tepeye doğru gi-diyordu. Muhtemelen her şeyin üzerinde yürüyebilir, kenarda oturabilir, Tristan’a ve mülküne yukarıdan bakabilirdim. Her yer gözüme minik ve ellerimde çerçvelenebilir hâle gelebilirdi. Sadece bir bakış açısı meselesiydi.

Tristan beklenmedik bir şekilde iç çekti. “O güvende, Leah,” dedi. Cebinden bir mendil çıkarıp bana uzatana kadar ağladığımı fark etmedim. Yüzümü buruşturup gözyaşlarımı elimle sil-dim. Tekrar iç çekti ve mendili kaldırdı.

“Bugün seni ona götüremem. Bunu yapmaya hakkım yok. Ama sana başka bir şey gösterebilirim.”

“Sana neden inanayım?” diye sordum güven artık kesinlikle söz konusu olmadığı için.

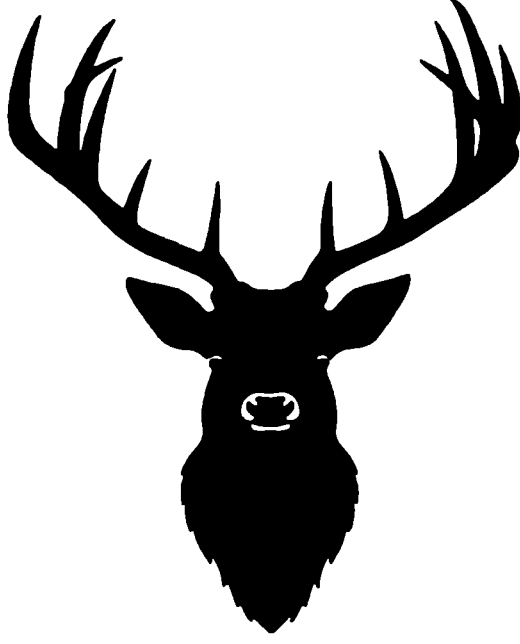
“Görevinde sana yardımcı olacak.”

Tekrar ona baktım, kahverengi tenine, siyah buklelerine ve uyumsuz gözlerine.

Çok güzeldi. Sanırım vardiyamdayken benzin istasyonundan ya da okuldayken koridordan geçse, kalbim daha hızlı çarpardı. Onda başka dünyaya ait bir şeyler olduğunu düşünürdüm. Belki uzun kirpikleri ve dolgun dudakları hakkında Jess’le uzun uzun konuşurdum. Benim kasabamda, benim dünyamda da çok güzel biri olurdu ama burada, ormanın yeşilinde, benekli güneş ışığının altın çizgiler oluşturduğu teniyle burada daha da güzeldi. Ve bunun beni yakmasına, dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Ona güvenmeme gerek yoktu ama dün beni ormanda yanlış yola sokmamıştı ve şu anda da sokacağını sanmıyordum.

“Tamam,” dedim. “Göster.”

ON

Kendimi yine ormanda Tristan'ı takip ederken buldum. Bu sefer daha yavaştı, bu yüzden sırtına bakmak yerine onun yanından yürüyordum ama yine de yolu o biliyor ve ben bilmiyordum. Eğer dönüp beni bıraksa gerçekten kaybolurdum.

Aramızdaki sessizlik ağırlaştı ve Tristan sonunda, "Seni terslediğim için özür dilerim," dedi. "Ben sadece elindeki göreve odaklanırsan bunun herkes için en kolay olacağını söylemek istedim."

Başımı öne doğru salladım. "Kesinlikle bunu yapacağım."

Tristan'ın ağzı ince bir çizgi hâline geldi. İsteddiği cevap bu değildi. Ne yazık ki burada olmak istemiyordum ve görünüşe göre o da benim burada olmamı istemiyordu.

Taşlardan ve köklerden kaçınarak gözlerimi yoldan ayırmadım. Buradaki yol Winston'dan gelirken olduğu kadar net değildi.

Tristan'ın durduğunu fark edince ben de ona çarpmamak için tam vaktinde durdum.

Kaşlarını çatmış, bir ağaca bakıyordu. Ben de ağacın yapraklarındaki koyu lekeler, gövdesindeki çürük izlerine baktım.

“Nedir bu?” diye sordum.

Omuz silkti. Ağaca doğru gitti ve iki elini kabuğun üzerine koyarak ağacın yüksekliğine baktı. Rüzgâr esiyor, yaprakları hışırdatıyordu. Bir elini gövdenin yukarısına doğru uzattı, ben de parmaklarının ağaç kabuğu üzerindeki hareketini, belki de çok dikkatli bir şekilde izledim. Parmağında bir yüzük vardı, basit bir altın yüzük ama kenarları az evvelki çalışmasından kalma kirlerle kaplıydı. Yaklaştı, vücudu neredeyse ağaca değecek kadar yakındı.

Tepemizdeki yaprakların üzerinde olan koyu lekeler solmaya başladı. Tristan alnını kabuğa dayadı ve ben şaşkınlıkla çürüğün gövdeden silinmesini izledim. Parmakları bükülüyor, kıvrılıyor ve ayaklarının altındaki yerden baş döndürücü bir hızla sarmaşıklar yükselip ağacın etrafını sarıyor, çürüğün olduğu yerleri bandaj gibi kaplıyordu. Yeşil ve kahverenginin üzerinde beyaz çiçekler açtı.

Ağzım bir karış açık vaziyette izledim.

Tristan geri çekilip eserine baktı. Parmaklarını taze yeşil sarmaşıklardan birinin üzerinde gezdirirken, “Artık sorun yok,” dedi. “Ormanın bize ait kısmını sağlıklı tutmaya çalışıyorum. Tamamen.”

Korkmam lazımdı. Annemin bana Efendi hakkında anlattıklarına sıkı sıkıya sarılmalı, O’ndan ve O’nun gücünden korkmalıydım. Bırakın ona güvenmeyi, onunla bir daha tek kelime bile konuşmamalıydım.

Ellerimi yumruk hâline getirdim. “Sen insan değilsin,” dedim. Belki de bu apaçık ortaydı.

Bana ihtiyatla baktı. “Hayır, değilim.”

“Nesin sen?”

İleriden bir kuş seslenince Tristan gökyüzüne baktı. Whit bizimle gelmemiş, bunun yerine evin karşısında gölgelik bir alan bulmayı tercih etmişti. Birdenbire, en azından tanık olarak hizmet etmesi adına burada olmasını diledim.

“Bilmiyorum,” dedi Tristan sonunda. Asmadaki çiçeklerden birkaçını almak için eğildi ve onları gömleğinin cebine soktu. “Ne olduğumu tanımlayan bir kelime var mı, onu da bilmiyorum.” Sonra, “Ama *bunu* nasıl biliyorsun?” diye sordu öfkemi bastırarak. Omuz silkti, ayağa kalktı ve az evvel yaptığı şeyle ilgili olan bu konuşmayı geride bırakabilecekmiş gibi bir kez daha yola koyuldu. “Sen insan olduğunu nasıl biliyorsun? İnsan türünden biri olmanın ne demek olduğunu nereden biliyorsun? Bir zamanlar sana insan olduğun, ölümlü olduğun söylenmişti. Benimse öyle olmadığımı söylendi. Farklı olduğumu biliyorum çünkü öyleyim, bu farklılıkların adını veya sınıflandırmasını bilmiyorum çünkü belki de hiçbir zaman kendime isim vermem gerekmedi, hiçbir zaman ne olduğumu savunmak zorunda kalmadım. Ben, benden önceki ağabeyim ve ondan önceki annemiz gibi Ormanın Efendisi’yim ve ne yapıp ne yapamayacağımı biliyorum. Ama ne olduğumu bilmek? Bu benim açıklayacağım bir şey değil.”

Böyle bir konuşma beklemiyordum. Birbirimize baktık, hava yapraklarla karışmış ozon kokusuyla doluydu. Kokuyu tanımlamadım ama zaten bunu yapabileceğimi de düşünmüyordum. Belki de Tristan’ın büyüünün kokusuydu.

Ayrıntılar hakkında endişelenemez ya da her soruya takılıp kalamazdım. Cevaplar bulmak, Efendi’nin tarikatına uyum sağlamak, onun kim olduğunu veya başka herhangi bir şey öğrenmek için burada değildim. Görevimi bitirmek ve Owen’ı alıp eve gitmek için buradaydım.

Onun kim olduğu önemli değildi. Nerede olduğumuz da. Bu yerin kuralları beni ilgilendirmiyordu.

Kendime bunu söyledim.

“Tamam,” dedim, Papaz Samuel bana da cemaatin gofretinden verip başımın üzerini kutsarken yaptığım gibi kafamı eğerek. Dua ederken yaptığım gibi.

“Tamam,” dedi Tristan. Derin bir nefes alıp elini buklelerinin arasından geçirdi ve uzaklara baktı. Omuzları gergindi, kendini açıklamaya alışık biri değildi. Acaba benim seviyeme inmek onun için bir tür alçalma mıydı? Ben basit bir kızdım ve pek de değerli sayılmazdım.

“Hadi,” dedi Tristan önden yürüyerek. “Sürpriz bekliyor.”

Daha fazlasını söylememek için dilimi ısırđım ve ormanın içinde dikkatli bir yol seçerek onu takip ettim. Hâlâ önümde mi diye emin olmak için ona gizlice baktım.

Tristan'ın bana hiçbir borcu yoktu. Çalınmış olmasına rağmen Owen'ı öylece geri vermemişti. Bunun için bir takas ve fedakârlık yapmam gerekiyordu. *Buraya gelmek* için bile fedakârlık yapmam gerekiyordu. Ortak konukseverlik alanının dışında kalan herhangi bir şeyi bana kolayca vereceğine inanmıyordum. Ne cevapları ne Owen'ı verir, ne de yardım ederdi. Bunu aklımda tutmalıydım.

Önemli değil, dedim kendi kendime. Onun cevaplarına da yardımına da ihtiyacım yoktu. Zaten bildiğimden daha fazlasını bilmeme gerek de yoktu. Önemli değildi.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki Tristan'ın kendi kendine mırıldandığını fark etmem biraz zaman aldı. Yarı şarkı söyler gibi (şarkının bazı sözleri tiz bir baritonla yazılmıştı) dalgın bir şekilde volta atıyordu.

Melodiyi tanımadım ama hoşuma gitti. Sıcak ve kederliydi. Cumartesi sabahı Paskalya'da boyamak için yumurta haşladığımız ve kilisedeki ayinden sonra servis etmek için balık

kızarttığımız zamanlarda büyükannemin bana söylediği ilahiye benziyordu. Aklıma büyükannemin sıcak yağın üzerine sıçrayıp sıçramadığını umursamadan, altın ve kahverengi balığı tavaya atan buruşuk elleri geldi. İyice düşününce ilahinin ismini anımsadım: *Eski Yıpranmış Haç*. Tristan'ın söylediğinin bu olmadığından emindim ama çok benziyordu.

Melodiyi tekrar edebileceğim kadar uzunca bir süre dinledim. Onunla birlikte mırıldanmaya başladığımda, aniden durup arkasına baktı.

“Türünün bu şarkıyı hatırlamadığını sanıyordum,” dedi.

“Hatırlamıyoruz.”

Tristan yüzünü buruşturdu, dudaklarını birbirine bastırdı ama sonra aklındaki şey her ne ise onu daha iyi düşünmeye başlamış gibi göründü. Omuz silkti ve adımlarını biraz yavaşlattı, böylece ben de arkasından gitmek yerine yanına geldim ve birlikte yürümeye başladık.

“Bir şarkı yazmayı, buna çok hazırmışsın gibi teklif ettin bana,” dedi.

“Bir uzuv istemedin.”

Kıkırdadı. “Gerçekten bir tane vermek istiyorsan, alırım ama yine de bana bir şarkı borçlusun.”

Başımı çevirdiğimde onun bana baktığını gördüm. Uzun kirpikleri birbiriyle uyumsuz olan gözlerini çerçeveleyiyor, gölgesi yanaklarına düşüyordu. Bulutlu gökyüzünden gelen ışık zayıftı. Alacakaranlık ışığına benziyordu, eski ve gri. Ama alacakaranlık için henüz çok erkendi.

“Hangi uzvu seçerdin?” diye sordum ses tonumu olabildiğince hafif tutmaya çalışarak.

Omuz silkti. “Eminim kol kemiklerin Whit'in çok hoşuna giderdi. Yani bir kol işimi görürdü.”

“Hımm.” Ellerimi elbisemin ceplerine soktum ve durdum. Cebimde bir şey vardı. Çıkarıp avucumun içinde düz bir şekilde tuttum. Küçük, şeffaf bir bez keseydi, içinde tohumlar vardı.

Tristan’ın kaşları çatıldı. “Sanırım bu Ruth’un.”

“Şey, *ben* almadım, o yüzden...”

“Seni bunu almakla suçlamıyordum,” dedi. Keseyi elimden alıp gözlerini kısarak tohumları yokladı. “Kıyafetler onun. Ruth’un küçüklüğünden kalma.”

Dudağımı yeniden ısırınca yaranın acısıyla irkildim ve endişelenmeden edemedim. Aslında beni suçladığını düşünmüyordum. Winston’da ailemin yapabileceği en kolay varsayım bu olurdu. Onu yanlışlıkla ya da başka bir şekilde aldığımı düşünürlerdi. Bazen unutkan olabiliyordum. Eşyaları cebimde bırakır, benzin istasyonunun tuvalet anahtarı hâlâ elimdeyken işten eve gelir ya da çöpü çıkarmaya gittiğimde arka kapıyı kilitlemeden bırakırdım. Jess bana hepimizin yaptığı bu küçük unutkanlıkların sorun olmadığını söyler ama annem bundan her şeyden çok nefret ederdi. Sorumsuz ve olgunlaşmamış olduğumu, hiçbir şeyin değerini bilmediğimi söylerdi. İşe yarar bir şey hatırlamayacak kadar saf olduğumu.

Bir akşam, on beş yaşındayken Papaz Samuel’e bana sorumluluk hakkında kapsamlı bir konuşma yaptırmıştı. Babamın çalışmaya başladığı, işlerin üçümüzden ikimize geçtiği, sorumluluklarımın büyüyüp arttığı zamanlardı. Anneme kulak vermenin öneminden bahseden Papaz Samuel’in yüzündeki sert ifadeyi, üst dudağında biriken terleri hatırladım. Şimdi unuttuğum bazı ayetlerden alıntı yapmıştı -pek de iyi ayetler olmadıklarını düşündüğümü hatırladım- ama bu annemi mutlu etmişti, ben de bu yüzden saygılı, nazik ve iyi görünmeye çalışıp başımı yere eğmiştim.

Ama tohumlar... Tristan keseyi tekrar elime koydu. “Ruth bunu umursamaz,” dedi. “Önemli değiller. Sende kalsın.”

Başımı öne doğru salladım ve kızaran yanaklarımı gizlemek için kafamı eğdim. Neden utandığımı bile bilmiyordum.

“İşte geldik,” dedi Tristan beni şaşırtarak. Etrafıma baktım. Burası sadece ormanlık alandı, görülecek başka bir şey yoktu. Ama bir kayanın arkasından ilerledi ve kıvrıkcık kafası gözden kayboldu. Onu takip etmek için aceleyle ilerledim ve sonra olduğum yerde durdum. Şaşkınlık içinde yosunlu kayadan aşağı kaydım.

Diğer tarafta, ormanın ortasında, kalın sarmaşık ve dikenli çalılar arasında yer alan Tristan bir piyanoya yaslanıyordu.

Bir piyanoya.

Okulda birkaç piyanomuz vardı. Biri müzik odasında, diğeri harap olmuş oditoryumun sahnesinde. Ve üçüncüsü, bazı grup öğrencilerinin pratik odası olarak kullandıkları eski bir temizlik dolabının içine yerleştirilmişti. Oda ses geçirmez değildi, bu yüzden bazen öğle yemeğinden sonra oraya giderseniz, müzik eşliğinde akan bir klarnetin cızırtısını veya bir trompetin patlamasını duyabilirdiniz. Ben birinci sınıftayken, eski koro öğretmenim Bayan Chambers çalmaya ilgi duyduğumu öğrenince bana bu odanın anahtarını vermişti. Okul içi konserlerde koroya kaba isimler takmayan, daha büyük bütçeli farklı bir okul bölgesine gittiğinde bile anahtarı benden almadı.

Orası benim sığınağımdı. Jess’in hasta olduğu günlerde ya da annemin işten önce beni okula erken bırakmak zorunda kaldığı günlerde o piyanonun başına oturur, gamları çalıştırır, radyodaki popüler şarkılardan akortlar çalmaya çalışır ve Bayan Chambers’ın sakladığı farklı parçaları gözden geçirmeye çalışırdım. Üçüncü sınıftayken geri döndüğümde, hademelerin dolabı geri alıp tüm malzemelerini eski piyanonun üzerine -çalınamayacak hâle gelene dek- yığdıklarını görmek çok yıkıcıydı, bir uzvumu kaybetmişim gibi canımı yakmıştı. Akordu bozulmuştu ama o *benimdi*.

Aslında değildi -elbette okulundu- ama onu çalmak benim işimdi, benim küçük tatminimdi. Yeterli tuşu olmayan pis klavyemden çok daha iyiydi.

Şimdi, sisli ormanın içinde bambaşka bir piyano duruyor ve önünde Tristan sanki bana bir tür ödül sunuyormuş gibi gülümsüyordu.

Söyleyecek söz bulamadım.

Nihayet kendime geldiğimde, “Bunu nereden buldun?” diye sordum.

Eski görünüyordu ve muhtemelen akordu bozuktuk çünkü burada, nemli ormanda ayakları sarmaşıklarla kaplanacak kadar uzun süredir duruyordu. Bunun ötesinde, Tristan’ı bir çeşit enstrüman mağazasına ya da ikinci el dükkânına girip piyano için para öderken hayal edemedim. Kimsenin piyanoyu buraya getireceğini hayal edemedim.

Gözlerindeki ışık söndü. “Ben bulmadım,” dedi. “O hep buradaydı. Ya da burada olması gerekiyordu. Belki de olması gerektiği için ortaya çıktı. Önemli olan burada olması.”

Yine şifreli yanıtlar veriyordu ama zorlamadım. Sarmaşıkların arasından piyanoya doğru yürüdüm. Muhteşemdi, kırmızı maun ağacından yapılmıştı ve pürüzsüz, fildişi tuşları vardı. Tristan’ın yanından geçip kendimi koltuğa bıraktım. Piyanyoyu çalmaya başladığımda akordun bozuk olmadığını fark ettim. Tonu muhteşem ve tatlıydı, ormanın üzerinden nehir suyu gibi akıyordu. Herhangi bir tuşun yapışıp yapışmadığını, herhangi bir sesin ölü veya bozuk olup olmadığını kontrol etmek için, birkaç yıl önce takıntılı olduğum Hans Zimmer’ın bir eserini çaldım.

Başımı kaldırdığımda, Tristan dirseklerini yapraklarla kaplı ahşaba dayamış vaziyette beni dikkatle izliyordu.

Güçlkle yutkundum, ellerimi çektim ve parmaklarımı kucağımda birleştirdim. “Bu çok güzel. Teşekkür ederim.”

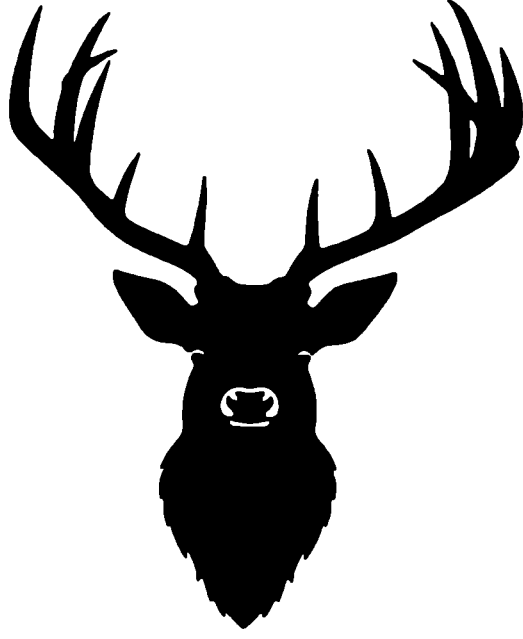
“İsteddiğin sürece senindir. Umarım işine yarar.”

“Yarayacaktır,” dedim. Minnettarlığımı başka nasıl ifade edeceğimi ya da ilk etapta bu hediyeyle güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyordum. Tristan’ın büyüsunü bilmiyordum. Belki de piyano gerçekten ihtiyacım olduğu anda kaybolacaktı. Bu düşünce midemi bulandırdı.

İyi şeyleri nasıl mahvetmeyeceğimi bilmiyordum. Onları nasıl saklayacağımı, kendimi onlara nasıl *sahip olmaya* değer kılaacağımı bilmiyordum.

Tristan, sanki gardımın yükseldiğini fiziksel olarak görebiliyormuş gibi başını salladı ve geri çekildi. “Seni işinle baş başa bırakayım,” dedi. “Geri dönüş yolunu kendi başına bulursun. Sadece Hollow’un net bir görüntüsünü aklında bulundurman yeter, orman yanlış yola sapmana izin vermez.”

Daha cevap bile veremeden, beni huzursuz eden bir öz güvenle ağaçların arasından bir hat çizerek yola koyuldu.

ON BİR

Ne kadar denersem deneyeyim, ne kadar egzersiz yaparsam yapayım notalar gelmek bilmedi. Alacakaranlıkta, orman kararmaya başlayana ve soğuyan havayı artık görmezden gele-meyene kadar piyanonun başında kaldım. Düşüncelerim iste-yerek veya istemeyerek benden önce gelen kızlara yöneliyordu. Tristan olması gerektiği gibi, hikâyelerde söylendiği gibi zalim biri değildi. Buradaki *hiç kimse* zalim değildi. Ama Ruth diğer kızların kalmamayı tercih ettiğini söylemişti.

Eğer durum buysa, eğer orman böyleyse... neden Winston'a döneceklerdi ki. Ama belki de bu her zamanki gibi benim ka-rakterimdeki bir başarısızlığa işaret ediyordu. *Onlar* beklentile-rin ağırlığına ve hatta hayal kırıklığının daha da ağır olan çare-sizliğine dayanabilmişlerdi.

Ya da belki dayanamamışlardı. Belki de bütün kızlar or-mandan çıkıp orada Winston'dan daha fazlası olduğunu fark

etmişler, bu kasabayı ve Carver County'yi tek kelime etmeden terk etmişler ve bir daha arkalarına bile bakmamışlardı. Bu hiç de zor olmamalıydı. Üstelik bu fikir bana olması gerekenden daha cazip geliyordu.

Güneş neredeyse batmak üzereyken hava çok soğudu ve ben de ancak o zaman Tristan'ın bana söylediği gibi Hollow'u aklımda tutmaya çalışarak oradan ayrıldım. Kısa sürede -bu sabah hissettiğimden çok daha kısa sürede- uçurumun kenarını ve aşağıya doğru inen eğimi gördüm. Eve vardığımda pencerelerden süzülen sıcacık ışıkla karşılaştım. Fletcher içeride her ne pişiriyorsa güzel kokuyordu.

Botlarımdaki çamuru ön verandaya silktim ve bağcıklarını çözüp ön kapının yanına bıraktım. Çoraplarımla içeri girip, eve yayılan kokuyu takip ettim. Sos, tereyağı ve ekmeğin güzel ve zengin kokusuydu bu. Takibim beni bir oturma odası ve bir ofisten geçirip evin arka kısmına götürdü. Çıtırdayan bir ateşin önünde sekiz sandalyeli büyük bir ahşap masa buldum.

Tereddüt ettim. Yalnızca tek bir yer hazırlanmıştı. Ancak daha yakından bakınca, kalaylı su bardağının yanında bir not olduğu görölüyordu:

Ye.

-T

Not Fletcher için olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Oturup dizlerimi masanın altına soktuğumda sandalye gıcırdadı. Yiyecekleri görünce ağızım sulandı. Garip, kemirgen bir yalnızlık midemi çekiştiriyordu sanki.

Tristan, Fletcher, Ruth veya henüz tanışmadığım diğerlerinden birinin bana eşlik etmesini istediğimden değil. Ama yalnızlık yine de beni çekiştiriyordu işte.

Kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Görevimde yardıma ihtiyacım yoktu, yalnızlığa alışmalıyım.

Ellerim kas hafızasıyla birleşti ve dilimden kısa bir duanın ilk üç satırı dökülmeye başladı. Ancak duanın yarısına geldiğimde bunu yapmam için hiçbir *neden* olmadığını fark ettim. Annem yanımda beni izleyip yargılamıyordu ve hiç kimsenin de haberi yoktu. “*Bizi doyuran*” kelimeleri dilimde takılı kalırken tereddüt ettim ama durmanın manası neydi?

Dinle ilgili hislerim ve kendi inancım, onlara aralarında herhangi bir fark varmış gibi bakamayacağım kadar hayal kırıklığı ve yaralarla karışmıştı. Bu kesinlikle şu an çözebileceğim bir şey değildi.

“...Rabbim, bize günlük ekmeğimizi ver. Amin.” Duayı daha çok görev gereği, alışkanlıktan dolayı bitirdim. Endişeyle omzumun üzerinden baktım. Tristan dua ettiğimi duysa nasıl hissederdim, bilmiyordum. Ya da ne düşünürdü? Ne söylemesini isterdim?

Önümdeki tabak; patates, yabani havuç, kavrulmuş tavuk, sos ve çıtır bir dilim ekmekle doluydu. Yalnızlık derinlere gömülene ve midem ağırlaşıp ısınana kadar yemek yedim. Daha sonra üst kattaki odama çıktım. Şöminedeki şiddetli ateş yüzünden hava çok sıcaktı, bu yüzden serin havanın içeri girmesi için pencereyi birkaç santim araladım.

Masanın gözlerinde birkaç kitap ve kumaş ciltli bir defter vardı. Gerçi hiçbir zaman iyi bir okur olmamıştım. Jess öyleydi. Küçükken birlikte fantastik seriler okurduk, o benden önce bitirir ve sabırsızlıkla benim de kitap üstüne kitabı bitirmemi beklerdi. Emily Cart da diğer en iyi arkadaşımızdı ve Winston’da doğmadığı için onun çok havalı olduğunu düşünürdük. Ancak ailesi kasabanın fazla tuhaf, fazla dindar, fazla batıl inançlı olduğuna karar verip onu yeni bir kasabaya götürene kadar bizimle yalnızca iki veya üç yıl kaldı.

Kitapların arasında gezindim. Eskilerdi: *Alice Harikalar Diyarında*, *Grimm Kardeşlerin Hikâyeleri* ve *Uğultulu Tepeler...*

Hepsi sararmış ve ciltleri çatlamıştı. Her birinden birer sayfa okuyup köşeye attım.

Hava kararmak üzereydi. Hafif bir yağmur başladı. Çatıda pıtırdayordu. Eğlenmek için Tristan'ı bulmayı düşündüm ama sanırım böylesi daha iyiydi. Banyoya gitmek bile çok fazla çaba gerektiriyor gibiydi sanki.

Her şey çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi geliyordu. Penceredeki yansıma baktım, uzuvlarımın ağırlığının üzerime çökmesine izin verdim. Annem tembel olduğumu söylerdi, babamın da öyle düşündüğünü biliyordum. Büyükanнем ben-den istediği her şeyi yaptığım için aynı fikirde değildi, aynı zamanda bana karşı iyi davranırdı. Jess, rehberlik danışmanımız Bay Gumpston'ı papağan gibi tekrarlayarak, bana sürekli okulda "kendi potansiyelimi kullanmadığımı" söylerdi. Ama belki de tembeldim, berbattım ve tüm yanlış şeylerle doluydum. Belki de tüm bu karmaşa içimde toplanıyor, iyiliğin başka türlü sahip olabileceği her şeyi boğuyordu.

Buna inanıp inanmadığımı bilmiyordum. İşin aslı kendi kafamın içinde çok fazla vakit geçirirdim, hatta dikkatimin dağıldığını düşünecek kadar çok, kendi küçük dünyamda o kadar bunalırdım ki dışarıda olup biten başka şeyler de olduğunu unuturdum. Romantik kavramlara, kendimi neye kaptırıp kaptırmadığımı bilemeyecek kadar âşıktım. Ve beni harekete geçiren de buydu, her şeyin yoluna gireceği fikri, Winston'ın bir hikâyesinde bir kahraman olduğum fikri... Oysa durum hiç de öyle değildi. Annem ve annesi gibi benim de kaderim o lanetli topraklara mahkûm olmaıdı.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki çamurlu iki elin pencere pervazımı kavradığını zar zor fark ettim.

Boğazım kilitlendi, çığlık atamadım. Geriye doğru sıçrayınca sandalyem yere düştü. Odadaki mum ışığının parıltısından dolayı pencerenin dışındaki şekli tam olarak göremiyordum.

“Leah.” Ses sert, kaba ve korkunçtu. İçimden pencereyi o parmakların üzerine çarparak kapatmak geldi ama bunun için o pencereye, o şeye yaklaşmam gerekirdi.

Boşlukta solgun bir yüz belirdi. Gözleri kömür gibi siyahtı.

Biri -*bir şey*- benim için gelmişti. Hareket edemiyordum, panik tüm duyularıma hücum etti. Çığlığım boğazıma takıldı, nefesimi kesen bir yumru beni boğmaya başladı.

Sonunda vücudum tepki verdi. Şömine maşasını aldım ve pencereye, o şeye doğru atıldım. Saldırdım, camı kırdım, kayboluncaya kadar ellere vurdum ve penceremin altından yere çarpar gibi ağır bir gümbürtü geldi.

Maşadan siyah, acımsı kan damlıyordu. Yaratığa ne kadar zarar verdiğimi bilmiyordum ama sanırım çok fazlaydı.

Teredditle pencereden dışarı doğru eğilip aşağıdaki zemini kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu, penceremden içeri girmeye çalışan şey her ne ise çoktan kaçmıştı.

“Leah?”

Döndüm, sanki bastırabilecekmişim ya da bu kadar çok atmamasını emredebilecekmişim gibi elimi kalbime koydum.

Tristan şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. Gömleğinin düğmeleri sanki onu soyunurken yakalamışım gibi yarı açıktı, askıları omuzlarından çıkmıştı ve kalçalarından aşağı sarkıyordu. Benim gibi o da ayakkabısızdı, çorapları ağır ve yünlüydü. Öyle olmadığını bilmeme rağmen son derece insani görünüyordu. Her ne kadar bana farklı bir şey olduğunu söylemiş olsa da.

İşte o an ben de *kendi* görüntümün farkına vardım. Belki daha az insani, çılgın bakışlı, dağınık saçlı, elimde kanlı bir maşayla parçalanmış pencerinin önünde duruyordum.

“Penceremde bir şey vardı,” diye kekeledim.

Kara kaşlarından birini kaldırdı. “Nasıl bir şey?”

Güçlükle yutkundum. Ama gerçekten, o solgun yüzün ve o koyu renk gözlerin, içine toprak dolmuş tırnakların ve çamurlu ellerin dışında başka bir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, az evvel Fletcher’a vurmu  olabileceğimdi.

“Hımm. Solgun? İnce parmaklı? Adımı da biliyordu.”

Tristan genzinden hafif bir ses çıkardı. Dört hızlı adımda odanın karşı tarafına geçti ve enkazı incelemek için üzerimden aşağıya eğildi. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmı tı ve çok kaslıydı. Bu tür kaslara sahip olmak için elleriyle çok fazla i  yaptığını düşündüm. Sonra da çok fazla baktığımı anladım ve bunun için kendime k frettim.

En azından adrenalin büyük ölçüde azalmıştı.

Pencere pervazındaki çamuru inceleyip, “Muhtemelen sadece bir hayaletti,” dedi.

“*Sadece bir hayalet mi?*” diye tekrar ettim hayretle.

Gözleri bana kaydı. Pencerenin önündeyken bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim, koluma vücudundan yayılan ısı çarpıyor, bedenimin geri kalan yerleri dışarıdan gelen serin havaya maruz kalıyordu. Geri çekilip ateşe daha da yakla tım. Neredeyse yanacak kadar.

Tristan kırık camla ilgilendi ve kitaplardan birinin sırtıyla kırıkları temizledi. “Onlar... hayalet sayılırlar. *Alametler*. Artık beni pek rahatsız etmiyorlar ama zaten ge mi imde beni rahatsız edebilecek pek bir şey de yok.”

Bunu söylerken gözlerime bakması hoşuma gitmedi. Sanki cevap vermem gereken bir şey olduğunu, bir kefaretim olduğunu biliyormu  gibiydi. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve bana *yalvaran* dediği zamanki ağzının şeklini hatırladım.

“Hayalet sayılırlar derken ne demek istiyorsun?”

Tristan omuz silkti. Yatağımın ucundaki büyük sandığa, Fletcher’ın bu sabah masa olarak hazırladığı sandığa gitti ve

içinden ağır bir battaniye çıkardı. Soğuktan korunmak ve görüşü engellemek için bunu perde çubuğunun üzerine geçirdi.

Bu hoşuma gitti mi, bilmiyordum. Eğer şimdi bir şey yukarı tırmanırsa, perdenin altından kaydığını hayal edebiliyordum. Kocaman siyah gözleriyle uykumda üzerimde dolaştığını.

“Bana cevap verebilirsin,” diye çıkıştım, çok sert bir sesle. Ondan da gizliliğinden de yarım yamalak açıklamalarından da çok sıkılmıştım.

Kimseyi tanımadığım, hiçbir şey anlamadığım bu yerde olmaktan yorulmuştum. Belki Winston’da benden nefret ediyorlardı ama en azından bunu anlıyordum. En azından tembel ve berbat olduğumu, yemekhanede yanımdan geçerken yükselen fısıltıların benim hakkımda olduğunu biliyordum. Ama korkunçluk bile tahmin edilebilirdi. Annemin hayal kırıklığıyla uyanır, Owen’ın açıklanamaz nefretiyle uğraşır, kendimi okul gününü atlatmaya zorlar, benzin istasyonundaki sorumluluklarla vardiyalara gömülür ve her pazar dua ederek arınmaya, başka biri olmaya çalışırdım. İçimde tuttuğum her şeyi, başımı suyun altına soktuğum zamanlarda çılgılık atar, atar, atar ve serbest bırakırdım.

Demek istediğim şu ki Winston berbat bir yerdi ama bu anladığım bir berbatlıktı. Buradaysa sıradan şeyler bile bir sırdı ve bundan nefret ediyordum. Yerimi bilmemekten, kuralları anlamamaktan nefret ediyordum.

Winston’da kuralları çiğnemiş olsam bile en azından onları biliyordum.

Tristan bana doğru bir adım attı. “Neden her şeyi öğrenmeyi bu kadar istiyorsun?”

Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dişlerimi gösterdim. “Neden beni bilgilendirmemek konusunda bu kadar ısrar ediyorsun?”

Tristan bir adım daha yaklaştı. Benden sadece birkaç santim uzundu ama yine de korkutucuydu. Belki de bu ormanın ve içindeki her şeyin (ve şu anda buna ben de dâhildim) efendisi olduğu içindi. Belki de bilinmeyen, insanlık dışı bir şey olduğu ve uyumsuz gözleri beni korkuttuğu ya da belki korkutması *gerektiği* hâlde korkutmadığı içindi.

Annem bana her zaman eğer ateşe yaklaştırmaya devam edersem bir gün uyandığımda kendimi yanmış bulacağımı söylerdi. Küçük kızların, *uslu* küçük kızların benim gibi günahı arzulamaları gerektiğini söylerdi.

Ama eğer meydan okumak günahsa, o zaman ben çoktan batmışım demekti. Sonsuza kadar yanmaya mahkûm olmuşum... Tristan'la yüzleşirken kendimi daha büyük, daha korkutucu göstermeye çalıştım.

“Sana söylemediğim her şey,” dedi, “senin güvenliğin için.”

“Ama...”

“Sen bizden biri değilsin, Leah. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Sırlarımızın çoğunun hiçbir açıklaması yok.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup meydan okumanın acı aşinalığına yaslandım. “Bunu kabul etmiyorum,” dedim. “Bir şey *penceremden* girmeye çalışıyordu, Tristan... Belki benim bir şeyler bilmemi umursamıyorsun ama kendimi burada nasıl güvende hissedeceğim?”

Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki de gözlerini devirmesini, arkasını dönmesini, benim için neyin iyi olduğunu bilmediğimi söylemesini... Haklı olan o olurdu, ben değil.

Ama yapmadı. Aksine bakışları yumuşadı. “Geceleri uyuyabilmeni istiyorum,” dedi.

Ve bu... Bunu söyleyişindeki bir şey, nezaketi beni hazırlıksız yakaladı. Şimdi kızaran ve başka tarafa bakan kişi bendim. “Bana buraya ait olmadığımı söylemene gerek yok. Zaten biliyorum.”

Önemli olan bu değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bu bir saptırmaydı. Çok fazla bilmeye, çok fazla ilerlemeye karşı koruma.

Tristan, “Bu ormanda yankı uyandıran şeyler var,” dedi. “Acının, anıların, öfkenin ve üzüntünün. Ama onlar buradalar ve çoğumuz onlarla uzlaştık. Burada zamanın olmadığını fark etmiş olabilirsin. Yalnızca olmuş olanın ya da gelecek olanın yankıları var. Gerçek bu. Bu diyardaki hayaletler sana zarar veremez. Onlar yok. Onlar sadece birer hatırlatıcı.”

Başımı kaldırıp kırık camdan uzaklaştığımda onun beni izlediğini gördüm.

“Ya sen?” diye sordum. “O hâlde sen de bir anı mısın?”

Eli uzanıp bir süre havada kaldı, sonra benimkini tuttu. “Hayır,” dedi birbirine dolanmış ellerimize bakarak. Bakışları altında sıkışıp kaldığım için hareket edemedim. “Ben etten kemiktenim ve senin hesaplaşman olacağım.”

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı, dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kaşlarımın çatıldığıнын, ona somurttuğumun farkındaydım ama buna engel olamıyordum.

“Ama yarın,” dedi, “senden bir ricada bulunacağım. Sırf sana doğruyu söylediğimi kanıtlamak için de olsa, Owen’ı görmeye gideceğiz. Ona hiçbir zarar vermedim.”

“Ah.” Ağzım kurudu. Yüzümdeki panik dalgasını Tristan’dan gizleyemedim.

“Şarkına ihtiyacın olmayacak elbette,” dedi hızlıca, sanki bunun için paniğe kapılıyormuşum gibi. Başımı sallayarak paniğimi gizlemeye çalıştım çünkü kafam karışmış, stresli ve kaybolmuş olsam da Owen doğduğundan beri ilk kez başka bir şey düşünebildiğimi ona açıklamam imkânsızdı.

Buraya Owen’ı kurtarmaya gelmiş olmama rağmen onun için endişelenmemeyi *sevdiğimi*.

Yine de, “Teşekkür ederim,” dedim çünkü buna mecburdum. Başımla pencereyi gösterdim. “Ve bana yardım ettiğin için de teşekkür ederim.”

“Ne demek,” dedi Tristan kapıya doğru daha da uzaklaşarak. Neşesi gitmiş, sanki içindeki bir şey durmuş gibiydi. Omuzları hafifçe düştü ve bir çocuk gibi göründü. Efendi gibi değil, benim koruyucum gibi değildi. Elini saçlarının arasından geçirdi ve ben hariç her şeye baktı. İlk defa, onun her zaman bu kadar otoriter bir figür olmayabileceği fikri beni şaşırttı.

Belki de onu yanlış okumuştum. Winston’dakilerin her zaman korktuğu figürün gizemi olan Efendi’nin özellikleriyle şu an karşımda duran çocuğu eşleştirmiştim. İkisini, yani Efendi’yi ve onun etten, kemikten hâlini nasıl eşleştireceğimi bilemedim.

“Eğer bana ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa lütfen söyle. Bana güvenmek sana çok fazla geliyorsa, Fletcher da burada. Yapmamalısın... Yeterince misafirperver olamadığım için üzgünüm.”

Sanki ona borçlu olmak için daha fazla nedene ihtiyacım varmış gibi.

Başımı salladım ve yığılmak için gitmesini bekledim. “Her şey yolunda. Teşekkür ederim.”

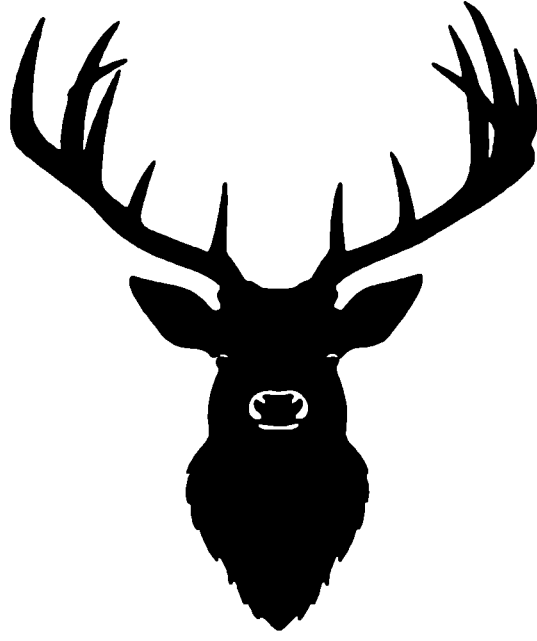
Tristan başını salladı. Beni kendi başıma bırakarak dışarı çıktı. Gittiğinden emin olduğumda tekrar pencereye koşup ağır battaniyeyi kaldırdım. Tabii ki artık cam kırıldığı için yansıma yoktu, bu yüzden dışarı bakıp aşağıdaki ormanın karanlığını görmek çok kolay oldu.

Orada, uzun ve kalın ağaçlardan birinin gölgesinde kalan kızı gördüm. Ay ışığında neredeyse parıldayan soluk tenli bir kızdı, üzerinde sade beyaz pamuklu gecelik vardı, saçları koyu renkti. Geceliğinde kan lekeleri vardı. Muhtemelen kafasından, yani ona maşayla vurduğum yerden damlıyordu.

Bu bir hayaletti. Tristan'a göre *benim* hayaletimdi... Bu mesafeden bile, acı veren hüznün üzerinden aktığını hissedebiliyordum.

Hayaletlerin kanadıklarını bilmezdim.

Ona baktım. O da bana baktı. Bir anda ortadan kaybolana dek, orada öylece ne kadar kaldığımızı bilmiyordum.

ON İKİ

Fletcher sabah beni uyandırmamıştı ama bir kahvaltı tepsiyi aynı şekilde yine beni bekliyordu. Şöyle bir göz attım ama midemdeki kurşun gibi ağırlık yüzünden iştahım pek de açık değildi.

Tristan bugün beni Owen'ı görmeye götürecekti. Buraya onun için geldiğim Owen'ı. Kurtarmaya söz verdiğim, yeterince zorlanırsam uğruna her şeyi feda edebileceğim Owen'ı. Elbette...

Kahvaltıyı bırakıp odamdan dışarı baktım. Birkaç kapı aşağıda, modern su tesisatına benzer bir şeyle donatılmış küçük bir banyo vardı. İşerken küvetin suyunu açtım ve geceliğimi bir köşeye fırlattım. Sert havlularla dolu sağlam bir raftan bir tane havlu aldım.

Küvetteki su, hiçbir şey eklememiş olmama rağmen lavanta ve biberiye kokuyordu. Başım suya tamamen girene dek buhar dolu küvete daldım.

Sekizinci sınıftayken bir nükleer fizikçi okula reaktörler hakkında konuşmaya gelmişti. Bu, daha çok kişiyi STEM'e dâhil etmeye çalışan, devlet tarafından finanse edilen bir program içindi. Pek işe yaramamıştı -çoğumuz Winston'da kalmayı tercih ediyorduk ve kasabamızda STEM'le ilgili çok fazla iş yoktu- ama bütün okul harap oditoryuma dolmuş ve adamın konuşması için hiç de hoş olmayan bir şekilde tüm ders boyunca sessizliğe zorlanmıştı. Bir yanıma Jess, diğer yanıma Trent oturmuş ve önümüzdeki koltuğun arkasında ileri geri sallanıp oyun oynamıştık.

Ama konu bu değildi. O konuşmadan aklımda kalan en önemli şey şuydu: Nükleer reaktörler suya batırılır ve su, radyasyonun kaçmasını engellerdi. Adam, eğer büyük bir nükleer olay gerçekleşiyorsa, hepimizin en yakın göle koşmamızı ve dibe doğru yüzmemizi önermişti.

Tüm bunlara ne kadar inandığımdan emin değildim. Bir bilim insanı değildim, ama suyun bir tampon olduğunu anlıyordum. Boğucu bir etkisi vardı. Ve burada, sanki istediğimi düşünebiliyor, çılgılık atabiliyor, bağırabiliyor, beynime en kötü ve en korkunç düşünceleri sokabiliyor, yüzeye çıkan birkaç baloncuk dışında dışarıya hiçbir şey yansıtmıyordum. Suyun altındayken hiç kimse beni duymazdı. Ne annem ne babam ne büyükannem ne Jess ne de Tanrı.

Suyun altı güvenliydi. Huzurlu. En kötü yönlerimin tamamı için sessiz bir ev gibi.

Hava almak için yukarı çıktım, sonra kendimi tekrar suya bıraktım. Tristan'ın derin küvetinde, uzaktaki pencereden gelen güneş ışığı suyun üzerinde parıldıyor ve kapalı göz kapaklarım bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Owen'i görmek istemiyordum. Sadece benden beklendiği için gidiyordum çünkü gitmek zorundaydım.

Owen'i kurtarmak istemiyordum.

Hayatım onsuz daha iyiydi.

O var olmadan önceki hâlimi özlemiştim.

Her şeyin akıp gitmesine, bir çılgınlıkla zihnimde oynamasına izin verdim. Düşüncelerim aylardır bu kadar net veya keskin olmamıştı ve sanırım bunun, Owen doğduğundan beri deliksiz uyuduğum ilk birkaç gece olmasıyla bir ilgisi vardı.

Eğer bu düşünceler dışarı çıkar, anneme ve diğer herkese düşündükleri kadar içimin çürümüş olduğunu ispatlarsa kahrolurdum. Beni köprücük kemiğimden leğen kemiğime kadar kesen bir bıçağı, içimdeki yozlaşmanın şeytani kara çamurunu ortaya çıkarmak için beni yaran elleri hayal ettim. İçimdeki her şey kötü, günahkâr ve berbattı. Geçen sene, annemin ev sahipliği yaptığı o berbat akşam yemeklerinden birinde, üçümüz masanın etrafında otururken Papaz Samuel bana bunları söylemiş ve annemle ikisi dikenli sözleri tenimin içine girip de beni dayanamayacağım noktaya getirene kadar, hakkımda konuşmuşlardı. Bu yemekler her zaman benim bağırışlarım ve onların keskin, alaycı sözleriyle sona ererdi.

Annem her zaman kurtarılabileceğimi umuyordu. İyileşebileceğimi. Bir şeyin beni iyi bir kıza, gurur duyabileceği bir kıza dönüştürebileceğini.

Yüzeye çıktım. Yüzümdeki nemli saç tellerini kenara ittim. Göğsüme doğru çektiğim dizlerime sarıldım. Yüzümden süzülen su nedeniyle, ağlayıp ağlamadığımı anlamak zordu.

Tristan benim için geldiğinde saçımın ikinci örgüsünü bitiriyordum. Diğer örgüm ıslak ve ağır bir şekilde omzumun üzerinden sallanıyor, ucundan akan sular ada çayı yeşili düğmeli elbisemin üzerine damlıyordu. Kendime, geri döndüğümüzde köye gidip Ruth'a kıyafetleri için teşekkür etmem gerektiğini hatırlattım.

Hepsi yumuşak ve iyi yapılmış kıyafetlerdi, ormanın değişen mevsimine uygun ve çok rahatlardı.

Tristan aynada gözlerime baktı ve yatağımın kenarına tünedi. Selam verirken hiçbir şey söylemedi. Aynadan yansımasını izledim. Bakışları, ışığın içeri girmesi için bir tarafı hafif aralık duran, kırık camdaki battaniyeme kaydı. Okuyamadığım bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı.

“Sanırım plastik ambalajın ve koli bandın yok,” dedim, örümünü bağlayıp ucundaki suyu sıkarak.

“Hıı?”

“Pencere için.” Şarkım için bir çeşit ilham gelebilir diye yün çoraplarımı giyip bir not defteri almıştım. Aklıma gelebilecek *bir şeye* ihtiyacım vardı, şu âna kadar yazmayı düşünebildiğim tek şey, Owen ağlamadan uyuyabildiğim için ne kadar rahatladığımdı ve bunun Tristan’ın onu geri vermesi için ikna edici bir argüman olduğunu sanmıyordum.

“Önümüzdeki birkaç gün içinde tamir etmiş olurum,” dedi Tristan dalgın bir şekilde. “*Koli bandı* nedir?”

“Bant işte. Yapışkandır. Bazı şeyleri birbirine yapıştırır.”

“Hımmm.” Islak saçlarımdan yün çoraplı ayaklarıma kadar beni baştan aşağı süzdü. “Hazır mısınız?”

“Hiç olmadığım kadar.” Aşağıya doğru peşinden gittim ve ön kapının yanında botlarımı bağladım. Dışarıda hava taze toprak ve yağmur gibi kokuyordu.

“Hayalet seni yine rahatsız etti mi?” diye sordu Tristan. Bahsettiği konuya rağmen ses tonu hafif ve rahattı.

Artık düşmanca gelmeyen bir sessizlik içinde ormanda yürüdük. Neyin değiştiğini bilmiyordum -belki dün gece odamdaki o ateşin ışığıyla gölgelenmiş olan suratı yüzündendi- ama benden nefret ettiğini sanmıyordum. Beni elinde çok fazla tutmak istediğini bile sanmıyordum. Bu sadece bir süreçti ve böyle düşünürsek belki de her şey daha kolay olurdu. En azından Tristan’a

(ona adıyla hitap etmek, Ormanın Efendisi olduğunu kabul etmemek daha kolaydı) düşmanım değil de başka bir şey olarak bakmamı sağlıyordu.

Yürürken kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Yine çünkü melodinin aynısını ya da çok benzerini mırıldanmaya başladı. Notaları hafızama kazımak için elimden geleni yaptım.

Ormanda ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyordum, güneş ışığı yaprakların arasından yeşil benekler saçıyordu, tek ses Tristan'ın mırıltısı ve çalılarının arasından geçerken çıkardığımız çıtırtılardı. Yol dar olduğundan eli benimkine o kadar sık değiyordu ki artık bunun için özür dilemeyi bırakmıştık.

Sonunda odun ateşinin dumanının kokusunu alabildim. Kısa süre sonra ağaçların arasında küçük bir kulübe belirdi. Peri masallarını okuduğumda hep hayal ettiğim türden bir şeydi. Aşınmış gri taş ve ahşaptan, eşit derecede düzenli ve dağınık görünen kır çiçekleriyle dolu bir bahçeyle çevriliydi. Dışarıda Tristan'inkine benzeyen ve bir alışveriş merkezinde bulmayı beklemeyeceğim türden eski moda ancak iyi dikilmiş kıyafetler giyen bir adam vardı. Odunları mekanik bir şekilde kesiyor, yumuşak ve tekrarlayan hareketlerle bir parçayı kesip bir sonraki parça için kenara itiyordu.

Tristan durunca ben de onun yanında durdum. Kulübeden ağlama sesi gelmiyor, yalnızca kuşların cıvıltısı ve uzaktaki bir derenin sesi duyuluyordu.

“Bir şey söyleyecek misin?” diye sordum. “Beni onlarla tanıştıracak mısın? O adama neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?”

Tristan başını iki yana salladı. “Şu anda bizi göremiyorlar.”

Kaşlarımı çatarak ilerledim. Adamın görüş alanındaydık ve işini canla başla yaptığından emindim ama ağaçların veya herhangi bir şeyin arkasına saklanmış değildik.

“Yani bizi gerçekten göremiyorlar,” dedi Tristan arkamdan. “Zaman nehrinde farklı bir girdabın içindeyiz.”

Omzumun üzerinden ona kararsız bir şekilde baktım. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.” Bazen sinir bozucu derecede gizemli davranıyordu.

Tristan’ın ağzı bir çizgi kadar inceldi. Adamın yanına gitti ve tam adam baltayı omzunun üzerinden kaldırırken elini odunun üstüne koydu. Eli *kesilecekti*. Bu tüyler ürpertici şeyi görmenden önce çığlık atıp gözlerimi kapattım.

Ama balta ıslık çalarak inip odunu kesti. Et ya da kemik sesi çıkmadı, Tristan’dan ses gelmedi.

Kuşların sesi aynıydı. Dere akmaya devam ediyordu.

Dümdüz karşıya baktım. Tristan hâlâ oradaydı, adam kestiği odunu bir kenara itip başka bir parçayı yüklerken onun eli havadaydı.

Kalbimin atışının ve nefes alışverişimin normale dönmesi biraz zaman aldı.

Tristan bana, “Seni şu anda bulunduğundan daha kötü bir duruma sokmam,” dedi. Ne demek istediğini anlamadım ama önemli değildi.

“Bu pek hoş değildi,” dedim.

“Bazen göstermek daha kolaydır. Zaman... Tüm bunları açıklamak biraz zor, değil mi?”

Belki de buna izin veriliyordu. Çalıların son birkaç merrelik kısmından yavaşça açıklığa doğru ilerledim ve duvara yaslanıp pencereden bakan Tristan’a eşlik ettim.

İçerisi sıcak ve rahattı, ocakta kaynayan bir tencere vardı. Bir mutfak, yemek masası ve rahat bir oturma alanı içeren ana yaşam alanını görebiliyorduk. Sallanan sandalyede bir kadın oturuyordu. Owen onun göğsünün üzerinde uyuyordu, eli yanığının altında yumruk hâline gelmişti. Aralanan dudaklarından

salyalar damlıyordu. Sanırım kadın sallarken ona şarkı da söylüyordu ama bundan emin değildim. Ve ben...

Ben...

Onu görünce içimi parçalayan o mutlak içgüdüsel duyguya hazırlıklı değildim. Küçükken tüm bebeklerin aynı göründüğünü düşünürdüm ama Owen'ı kendi yansımam kadar iyi tanıyordum. Owen, *benim* Owen'ım bu yabancı yerde mışıl mışıl uyuyordu. Yere dağılmış, paramızın yeteceğinden çok daha güzel ahşap oyuncaklar vardı ve Owen el yapımı gibi görünen bir battaniyeye sarınmıştı. Ona şarkı söyleyen, onu sallayan, onu seven kadının yüzündeki duygunun derinliğini anlayamıyordum.

Daha iyisini düşünmeden harekete geçtim, sendeleyerek ormanın içinden geçip iyice uzaklaştım. Buna bakamazdım, kabul edemezdim... Zira bunu yapmak son birkaç gündür hissettiğim mutlak rahatlamayla, üzerimden kalkan yükün ağırlığıyla yüzleşmek anlamına gelirdi. Bunu yapmak korkunç, iğrenç, tehlikeli olurdu. Bense zayıf ve berbattım, yozlaşmış ve çürümüşüm; annemin bana olmamamı tekrar tekrar söylediği her şeydim. Sendeleyerek ilerlerken bir kayaya takılıp dizlerimin üzerine düştüm. Parmaklarımı dikenlerin içinden geçirip toprağa batırdım ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Owen'ı başka birinin kollarında görmek şimdiye dek gördüğüm en iyi şey, yaşadığım en rahatlatıcı duyguydu. Başkasının sorumluluğunda olması... Başka bir aileye ait olması...

Sırtımda bir el vardı ve sonra birisi omuzlarımdan tutarak beni topraktan çekip aldı. Güçlü kollarıyla vücudumu saran birinin kucağındaydım. Parmaklarımı gömleğinde dolaştırdım.

Ağladığım yer Tristan'ın göğsüydü, Tristan'ın kucağında uzanıyordum. Tristan'ın kolları beni sımsıkı sarıyor, sesi rahatlatıyor, elleri saçlarımda geziniyordu ama umurumda bile değildi. *Umursayamazdım.*

Beynimin bir kısmı buna kilitlenmiş durumdaydı. Sevdığım hiç kimse, hiçbir zaman bunu yapmazken onun nasıl bu kadar kolay bir şekilde beni rahatlatmaya istekli birine dönüşebildiğini anlayamıyordum. Bu, içine düşme riskine giremeyeceğim tehlikeli bir düşünce çizgisiydi.

Ama beynimin büyük bir kısmı Owen'daydı. Sevdığım Owen'da, nefret ettiğim Owen'da, kaybettiğim Owen'da.

“Özür dilerim,” dedi defalarca. “Çok üzgünüm. Onu görmenin bu kadar zor olacağını bilseydim eğer...”

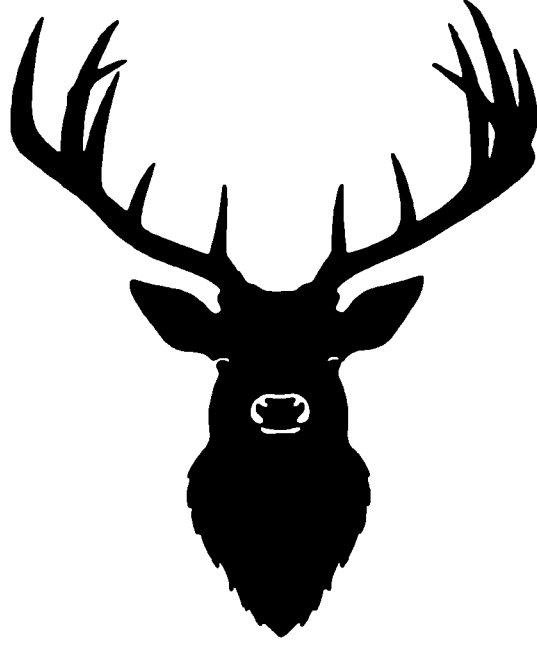
Ama bu beni daha çok ağlattı çünkü hiç de zor değildi. Zor olan onun geri döndüğünü hayal etmektir. Onu ormanın içinden Winston'a kadar taşıdığımı hayal etmek.

“Ben sadece verileni alırım, Leah,” derken sesi titrekti. “Sadece bana sunulanı alırım ve yapamam...”

Biliyordum. Biliyordum, biliyordum, biliyordum.

Olanların acısıyla omuzlarım hâlâ titrerken doğruldum. Dizlerimi göğsüme doğru çektim. Tristan yüzü umutsuzlukla çarpılmış bir vaziyette, sabit bir şekilde beni izliyordu. Ona tekrar sarılmayı çok istiyordum. Gözyaşlarımı ve muhtemelen yüzümün her yerine bulaşmış olan çamuru sildim.

“Senden onu almanı isteyen bendim,” dedim. Sözlerim gözyaşıyla dolu boğazımda neredeyse bir fısıltı gibi çıktı. “Onu sana sunan bendim.”

ON ÜÇ

Her ne kadar yaptığımın bu olduğunu bilmesem de Owen'ı iki kez Ormanın Efendisi'ne sunmuştum. Ama öyleydi, onu sunmuştum ve her şey gibi Owen'ın burada olması da benim hatamdı.

Owen'ı ikinci sunuşum, sıkışıp kalan zamanda, kışın tam ortasındaki çok soğuk bir gecede idi. Owen henüz iki haftalıktı. Annem dışarıda, yılbaşı partisi için vardiyasındaydı. Jess, başka bir sınıf arkadaşının ev sahipliği yaptığı, şehirdeki bir partiye gitmeden önce sadece kendisinin içtiği (bu sefer *sorumluluk* almaya karar verdiğim için viskiyi reddetmiştim) beşte biri kalmış çalıntı bir Fireball'la birkaç saatliğine bana uğramıştı.

Ben davet edilmemiştim. Hem edilmiş olsam da Owen'la ilgilenmem gerekiyordu.

Owen'ın hayatının ilk haftasındaki korkunç yorgunluğumu hatırladım. Aynadan bana bakan yabancı yaratık, gözleri

torbalarla kaplanmış, duş almamış ve berbat hâldeydi. Owen'ın ilk günlerinde anneme yardım etmek için mümkün olan her şeyi yapmak zorundaydım. Annem en kısa sürede işe dönmekte ısrar etmişti ve durum son derece berbat da olsa paraya ihtiyacımız vardı. Annem bunu biliyordu, ben de biliyordum ve mutlak bir ızdırap olmasına rağmen yapması gerekeni yapmıştı. Yapabileceği kadar güçlü olduğu şeyi...

Jess, annesini aradıktan sonra saat onda yanımdan ayrılmıştı. Aynı yerde olduğumuzu, herhangi bir partide olmadığımızı, sadece benim evimde takıldığımızı, Owen arka planda attığı çığlıklarla kanıtlamıştı. Ön basamaklara üzerimde montum olmadan oturmuştum, kot pantolonuma doğru süzülen soğuk, iğrenç ve berbattı. Jess'in pullu elbisesiyle patikadan aşağı koşusunu ve Kara Merritt'in onu bekleyen kamyonetine kendini atışını izlemiştim. Arka lambaların kırmızı ışığı sönene kadar orada soğukta oturmuştum.

Kalmayı teklif etmiş ama ben ona gitmesini söylemiştim. Sefalet, bazen arkadaşlıktan hoşlanmazdı...

Owen ilk kez sessizce uyuyordu. Sanırım Jess'i bana tercih etmiş ve Jess onu salladığında fazladan bir inandırıcılığa gerek kalmadan huzur içinde ve itaatkâr bir şekilde uyumuştum.

Yani o soğuk gecede, buz gibi olan kemiklerimde yankılanan varlığı o kadar korkunç bir ızdırap sayılmazdı. Ön basamağa oturmuştum ve boşluğa, her şeyi tüketen karanlığa bakıp beni de götürmesini dilemiştim. Keşke dişlerimin takırdaması bitene, soğuk etkisini gösterene ve her şey huzurlu, boş bir sessizliğe dönüşene kadar orada oturabilseydim.

Keşke orada, yanımdaki o örümcek ağı gibi duvara kıvrılabilsen ve gözlerimi kapatıp sonsuza kadar uyuyabilseydim.

Bunu bir düşündüm: Annem birkaç saat sonra vardiyasından yorgun bir şekilde eve geldiğinde beni kapının yanında, solgun yüzlü ve peri masalındaki bir prenses gibi sakın bulacaktı.

Basamakların dibinde duracak, bitkinliği şaşkınlığa, dehşete, umutsuzluğa dönüşecekti. Onun dizlerinin üzerine çöktüğünü, merdivenlerden sürünerek çıktığını, gevşek ellerime yeniden hayat vermeye çalıştığını hayal ettim. Vücudumun çöküp düştüğünü, kapalı kapının önünde donup kaldığını düşündüm.

Bunun en kötü yanı, artık o zamanı geride bıraktığıma ve şimdi bunu yaşadığıma göre... annemin yaptığını hayal ettiğim şeylerin hepsi, Owen'ın gittiğini fark ettiğinde yaptığı şeylerdi. Ve hepsinden öte annemin benimle ilgilenmemesinin, beni ormana bırakma isteğinin çok daha acı vermesine neden oluyordu.

Fakat konudan sapıyordum. O geceyle ilgili başka şeyler de hayal ettim. Annemin Papaz Samuel'i, Jess'i, babamı ve Virginia'daki Maya teyzeyi aradığını, soğuk bedenimin götürülerek çözüldüğünü ve üzerime üçüncü sınıftan beri giyemediğim balo elbisesini giydireceklerini düşündüm.

Bu kaygan bir yokuştur: kendi ölümünü ve takip eden artçı şokları hayal etmek... Hastalıklı bir eylemsizlikti. Çünkü hayal eder de ederdiniz ve sonra ne olduğunu bile anlamadan planlar yapardınız. Bunu isterdiniz.

O zamana kadar su altında o kadar çok zaman geçirmiştik ki nefesimi ne kadar süre tutabileceğimi çözmüştüm. Boğulmadan ne kadar uzun süre dayanabileceğimi. Orada, soğukta oturmak, bilinmeyenle oynanan bir kumardır. Gerçekten donmadan önce ne kadar donabilirdim?

Geldiği yer burasıydı; düşüncelerin kara ağzı, pişmanlık duyacak kadar yaşamayacağım kararlara doğru hızla kayıyordu. İşte o zaman aklıma ikinci kez pekmez kadar ağır ve yapışkan bir fikir geldi.

Neden giden kişi ben olmak zorundaydım?

Owen'dan önce hayatım mükemmel değildi. Ama korkunç ya da berbat da değildi. Benden başka her şeye, benden başka herkese uzanması çarpık değildi. Ve *yorgundum*, kabul etmeye

istekli olduğumdan daha fazla yorgundum ve bu yüzden bunun bahanem olmasına izin verecektim.

Bitkindim. İliklerime kadar üşümüştüm. Bitiktim ve önümde uzanan yıllardan, Owen'ın nefretinin aramızda içgüdüsel bir şey hâline gelinceye kadar büyüyüp büyümeyeceğinden korkuyordum. Bazı kızlar için üniversiteye gidip her şeyi geride bırakmak, başka bir yerde yeni bir hayata başlamak gibi bir seçenek vardı. Bu asla benim için bir seçenek değildi, Winston'dakiler için bir seçenek olamazdı. Bu kasabanın pençeleri üzerimdeydi ve buradan ayrılmak gibi bir seçeneğim yoktu, iyi bir kız olmak için bu kadar çok çabalarken olamazdı.

Bırakın da bu itirafım olsun.

Yılbaşı arifesinde, saniyeler yeni bir yıla doğru akıp giderken başımı geriye eğip boş geceye şu sözleri söylemiştim:

Al götür onu. Eğer oradaysan, eğer gerçeksen. Onu benden al.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Yürüdüm. Hollow'un ve Tristan'ın acıyan bakışlarından, Fletcher'ın içeri girip onlarla yemek yemem konusundaki ısrarlarından uzaklaşarak yürüdüm. Köyden uzaklaşıp ormana doğru ilerledim.

Artık zihnime ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum. Hayaletlerin yankı olduklarını söylemişlerdi. Hafızanın yankıları. Ama ben de bir hayalet olmalıydım ya da onların ülkesinde yürüyor olmalıydım çünkü ağaçların arasından ilerledikçe anılarım davetsizce zihnime üşüşüyordu. Etrafımdaki ağaçlar kadar sağlam, bir filmdeki geri dönüşler gibi beynimden geçiyorlardı. Gölgelerden herhangi birine çok yakından bakarsam bana, eskiden olduğum ve bir daha asla olamayacağım o kıza dönüşeceklerinden endişeleniyordum.

Hayalet bana eşlik edene dek ne kadar yürüdüğümün farkında değildim. Ama aniden kolu benimkine sürtündü ve ona

baktığımda beyaz geceliğinin benimle aynı anda adım attığını gördüm. Dün gece ondan korktuğuma inanamadım. Biz aynıydık, o ve ben. Uzun zaman önce unutilan kurbanlardık.

Çünkü biliyordum, değil mi? Belki de dün gece camdan bana baktığını gördüğümde bile bunu zaten biliyordum.

“Sen ne sundun?” diye sordum hayalet. Saçları bir yağ tabakası kadar koyuydu. Kim olduğunu, bir zamanlar kim olduğunu merak ettim. Neden bana musallat olmayı seçtiğini. Ona bakınca bir tanıdıklık hissettim ama tam olarak çıkaramadım. Belki de yüzüne çöken ölüm alçısından, mezarın ötesinden gelen bir kızın tekinsizliğinden.

“Her şeyi,” dedi hayalet. Sesi metalin metale değmesi, bıçakların birbirine çarpması gibiydi.

“Ne aldı?” diye sordum.

“Vermek istediğim her şeyi.”

Güçlkle yutkundum. İlerideki orman seyrelmeye, ışık artmaya ve hızla akan suyun sesi duyulmaya başladı. Yüreğim ağzımdaydı. Buna inanamıyordum -en fazla yirmi dakikadır yürüyordum ama artık zaman anlayışına güvenebilir miydim, bilmiyordum- ama orada, ileride, ağaçların arasında... sanırım Winston'ı görüyordum.

Kız ormanın kenarında durdu. Benimle kasabanın arasındaki Youghioghenny, hatırlamadığım bir yağmur fırtınasının sularıyla kabarmış hâlde akıyordu.

Bu imkânsızdı. Efendi'nin köyüne yolculuk bütün gün sürmüştü, belki daha da uzun. Ayaklarım kanayana kadar yürümüştüm. Ama önümdeki kasabanın dış mahallelerinin Winston olmadığını, bu nehrin birkaç gün önce içine girdiğim nehir olmadığını iddia edemezdim.

“Ama Owen bende değil,” dedim hayalet kıza, kendi kendime, boş havaya. Çünkü baktığımda kız gitmişti. Sanki beni buraya o getirmemiş gibi.

Belki de hiç orada olmamıştı.

Dudağımı ısıtırıp kollarımı göğsüme çektim. Güneş batıyor (açıklanamaz bir şekilde... çünkü *kesinlikle* bütün bir gün geçmemişti, en azından benim hatırladığım kadarıyla) ve kasaba ıssız görünüyordu. Dar sokaklarda hiç araba yoktu, kimse mezarlıktan geçmiyor ya da beyaz cepheli kiliseden çıkmıyordu.

Umurumda bile değildi. Owen bende değildi ama o da umurumda değildi. Belki annemle konuşmak suçluluğumun bir kısmını giderebilirdi. Belki bana, kaybettiği müsrif kızı gibi bakarsa, yapmam gereken şeyin bu olduğuna ikna olabilirdim.

Yough'a attığım ilk adım botlarımın içini soğuk suyla doldurdu. Akıntı hızlıydı, dikkatli olmazsam beni sürükleyebilecek kadar hızlı. Ama kendimi devam etmeye zorladım. Kendimi nehirden ve Efendi'nin bölgesinden çıkarıp kıyıya sürükledim.

Daha iyi bir şey düşünmeden ayaklarım beni eve taşıdı. Yolda sendeleyerek ilerledim, ön verandalarında buzlu çay içen McCaskeyler tarafından görmezden gelindim, bir virajı dönüp neredeyse beni ezip geçecek olan kamyonet tarafından görmezden gelindim. Gözlerimi yere indirip eteğimden yola damlayan suya ve arkamda bıraktığım ıslak ayak izlerine odaklandım.

Burada başka kimse umurumda değildi. Yalnızca tek bir kişiden af bekliyordum.

Evime ulaşmam bir saatten fazla vaktimi aldı ve ulaştığımda gece yoğun ve karanlıktı. Çalılıklardaki cırcır böceklerinin ve nehirden gelen kurbağaların sesi ile karanlığı yaran ateşböceklerini fark ettim. Gece bulutluydu ve ay pek ışık saçmıyordu.

Ön merdivenlere çıktığımda pencereler televizyondan gelen ışıkla parlıyordu.

Annem evdeydi.

Ön verandanın yarısına gelmişken hâlâ karanlık ve acı suların üzerimden aktığını fark ettim. Ayak izlerini görünce yüzümü

buruşturdum -annem arkamı temizlemekten pek hoşlanmayacaktı- ve içeri doğru yürüdüm.

Annem ayaklarını altına almış, kanepede oturuyordu. Gri tellerle dolu kahverengi saçları başının üstünde toplanmıştı. Kesin olarak söyleyemezdim ama gözlerinin altındaki torbalar daha koyu, yüz hatları daha derin görünüyordu. Kapıyı arkamdan kapatırken bana bakmadı. Ellerinde bir fincan çay vardı. İnce, narin ve kırılgan bilekleri büyük beden kapüşonlusunun kollarından dışarı fırlamıştı. Daha yakından inceleyince, giydiği şeyin aslında benim kapüşonlu eşofman üstüm olduğunu fark ettim ve bu kalbime ruhaf bir şekilde etki etti.

“Anne.”

Başını kaldırmadı. Midemdeki asit ağzıma akıyor, safra boğazıma tırmanıyordu. Beni görmezden mi geliyordu? Onca şeyden, yapmaya çalıştığım onca şeyden sonra, onun için vazgeçtiğim onca şeyden sonra...

“Anne.”

Yine cevap vermedi. Yaklaştım, önünde diz çöktüm, beni duysun diye yüzüne doğru yüksek sesle, “ANNE!” diye bağırdım.

Kımıldamadı. Tepki vermedi. Ve bileğine uzandığımda... elim hiçbir şeye değmedi. İçinden geçti.

Anneme bakarken içimde bir korku ve aydınlanma başladı. Beni görmüyordu. Beni *göremiyordu*. Ben görünmezdim, hava kadar şeffaftım.

Ama ya kapı? Kapıyı açmıştım? Yoksa açtığımı sanmış ve aslında yokmuş gibi duvarın içinden geçmiştim de beynim parçaları benim için birleştirmişti miydi?

Bunu kabul edemezdim. Bir şeyleri parçalamaya, ortalığı karıştırmaya hazır bir şekilde kalktım. Annemin elindeki çayı düşürmeye, televizyonun ekranını parçalamaya, raftaki kitapları fırlatmaya, mutfağın camını kırmaya çalıştım. Hiçbir işe

yaramadı. Owen'in odasına girdim. Burası bıraktığım gibi duruyordu. Piyanom açılmadı. Ellerim her şeyin içinden geçiyordu. Her şeyin içinden geçiyordum.

Hayaletle nasıl dönüştüğümü bilmiyordum. Owen için her şeyi nasıl da feda etmişim ve görünüşe göre hâlâ verecek çok şeyim vardı.

Evde gizlice dolaşıp kanepedeki annemin yanına oturduğumda bir şeyin farkına vardım: Eve geldiğim süre boyunca üzerimden nehir suları damlamamıştı. Loş ışıktaki ayak izlerim koyu kırmızıydı, kuruyarak kahverengiye dönüşmüştü. Attığım her adım mükemmel bir kan izi bırakmıştı.

Jess'in evine neden gittiğimi bilmiyordum. Ben oraya vardığımda uyuyordu, her zamanki gibi huzurluydu. Yatağın köşesine kıvrılıp göğsünün yükselip alçalışını izledim. Her cuma gecesi onun evinde yatıya kalırdım. Önceki hâllerimin tüm anıları onun yanında uzanıyordu. Bacaklarımız birbirine dolanmış, birimiz ya da her ikimiz de uykuya dalıncaya kadar tüm sırlarımızı birbirimize fısıldıyorduk.

"Sırlarımı sakla," diye fısıldadım şimdi ona. "Çünkü sana ihtiyacım var. Birine ihtiyacım var. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Kafamın içinde, *eğer anlatmazsan saklayamam*, dediğini duydum. Keşke uyansa ve bunu konuşabilseydik. Keşke ihtiyacım varken ona daha çok güvenseydim.

Yatak odasını arkamda bırakıp banyosuna gittim. Ayna hâlâ buğulu olduğuna göre yatmadan önce duş almış olmalıydı. Yan-sımamı görmek ve buharı temizlemek için hiç düşünmeden elimi aynanın üzerinde kaydırdım.

Su. Ona dokunabiliyordum. Silebiliyordum.

Sanırım uyanmayacaktı ama yine de parmağımla camın üzerine bir şeyler yazdım. Bu eskiden birlikte yaptığımız bir

numaraydı. Aynanın üzerine yazıp buharın dağılmasını beklerdik ama sonra biri tekrar duş aldığı anda mesaj yeniden belirirdi. Parmağımın ucunu aynaya sıkıca bastırıp tek satırda mümkün olduğunca fazlasını aktarmaya çalıştım:

Ölüyor olabilirim. Bana yardım et. -L.

Diğer odada Jess kıpırdandı ama uyanmadı, kalkmadı. Aynadaki yansımama baktım. Keşke başka biri olabilseydim.

Nehre geri döndüm. Hayaletimin beni beklediği ormana. Bütün gece yanımda yürüdü, Efendi'nin köyünün etrafından dolaşıp piyanomun beklediği yere kadar geldi. Piyanonun önündeki tabureye oturdum, kolu koluma sıkıca bastırırken hafif bir melodi çaldım. Hayaletim parmaklarımı hareket ettiriyor, melodimi minör tona geçirmeye zorluyordu.

"Adın ne?" diye sordum.

"Maria," dedi.

Başımı salladım ve güçlükle yutkundum. Onun kaçmış olması, başka bir yerde bir gelecek bulmuş olması, her şeyi geride bırakmış olması fikri bir duman bulutu içinde kaybolup gitti. Daha da kötüsü, o buradaydı ve ölüydü. Sonuyla bu ormanda karşılaşmıştı. Maria buraya gelmiş ve geri dönmemişti.

"Senden istediğini yaptın mı?"

"Evet," dedi soğuk elleri, ellerimin üzerinde. "Ve bu yeterli olmadı. Hiçbir şey yeterli olmadı."

Çalamıyordum. Hiçbir söz, hiçbir nota gelmiyordu ve Tristan'ın, Owen'ı bana geri vermek için boş, yankılanan bir çığlığı şarkım olarak kabul edeceğini sanmıyordum. Maria'nın söylediğine göre herhangi bir şeyi kabul eder miydi, bunu da bilmiyordum.

Hayaletim başını omzuma yasladı. Sebebini anlayamadığım bir şekilde saçları ıslaktı. Omzumu öpüp ayağa kalktığı anda

peşinden gittim. Ormanın koyu karanlığında artık onun neye benzediğini, kim olduğunu anlayamıyordum. Ona yandan bir bakış attığımda, ölümünün arkasındaki gerçeğini, şişmiş ve çürümüş olan yüzünü gördüm.

Su ağır, ıslak ve siyah saçlarından geceliğinin arkasına damlıyordu.

Beni piyanonun yanından geçirdi. Çok uzağa değil... Düşüncelerimi ağırlaştıran bitkinliğin mide bulandırıcı sisiyle ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordum. Bir anda yoktan var olan veranda basamaklarında, onun zahmetsizce üzerinden geçtiği temele takılıp düştüm.

Bu, onun beni götürdüğü harabe bir evdi. Yanan odun ve nemli kül gibi keskin bir koku vardı.

Hayaletim Maria, evin ortasından bana baktı. Eğimli ay ışığında solgunluğu kayboldu. Porselen gibi mükemmeldi.

Ayaklarının dibinde bir iskelet vardı.

Bitkinliğim ve beynimin her hücresinin karanlık ormanda takılıp düşmemeye odaklanması yüzünden, bunu ilk başta fark etmemiştim. Ancak iskelet cenin pozisyonunda kıvrılmış ve elleri göğsünün önünde uzatılmış durumdaydı. Beyaz elbisesinin yırtık parçaları kemiklerine yapışmıştı. Biraz daha yaklaşıp ona baktığımda gözüme gümüş bir parıltı çarptı: Çürüyüp giderken parmağında bir yüzük vardı.

Hayaletime baktım. O da bana baktı. Sanki bana anlamadığım bir sır veriyormuş gibiydi.

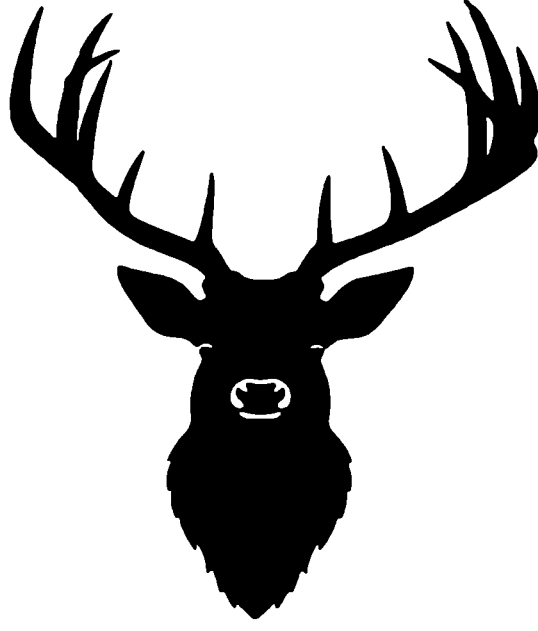
O burada, bu ormanda ölmüştü. Kaçmamış ve geri de dönmemişti. Bu diyardan hiç ayrılmamıştı.

Ruth bana, *hiç kimse kalmak istemedi*, demişti. Gittiklerini söylememişti. Yaşadıklarını söylememişti.

Maria alnımı öpmek için iskeletin üzerinden bana doğru eğilip ortadan kaybolduğunda, bu kaçınılmaz bir sonuç gibi göründü. Görmemi istediği şey onun çıplak ve çürümüş cesedi

olmalıydı. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma battı. Kendi kaderimi düşündüğüm zaman onun öylece çekip gitmiş olmasını, bir daha geri dönmemiş olmasını çaresizce dilemiştim. Bu kader daha kötüydü.

Umurumda değildi. İskeletin yanındaki nemli çalıların üzerine yuvarlandım. Çok yorgundum. Çok yorgun. Parmaklarımı kemiklerine doladım ve kendimi uykuya bıraktım.

ON DÖRT

Anılarımda bir hikâye koleksiyonu dolanıyordu. Ne hatırladığımı bilmiyor, sadece ne yaptığımı düşünüyordum.

Önce bir köpek havladı. Yanağıma ıslak bir burun değdi. Gözlerimi açtığımda bir kafatasındaki boş göz yuvalarını ve ona yapışan et parçalarını gördüm. Ancak daha dün gece, kemiklerin temiz olduğunu hatırladığımdan emindim.

Kulağımın dibinde biri burnunu çekti. Başımı kaldırıp baktığımda Whit'in otoriter gözlerini, burnunun tenime doğru yaklaştığını gördüm. Arkasından ezilen yaprakların çıtırtıları geldi ve kahverengi bir el Whit'in kulağının üstündeki tüylerin arasından geçti.

Ya ben bilincimi kaybedecektim ya da bilincim beni. İkinci olarak beni geriye doğru çeken ayak sesleri duyuldu. Kollarımdan biri karnıma doğru savrulmuştu ama diğeri gevşek bir

şekilde sallanıyordu. Yukarıya baktım ve Tristan'ın çenesinin alt kısmını gördüm.

Hiç düşünmeden parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim, uzun sakalının hatlarını avucumda hissettim. Tırnaklarımı batırdım. Kan akıtacak kadar değil ama derisinde kir izleri bırakacak kadar. Gerçektir ve katıydı. Tristan bana baktı, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Onun kollarında, onun bölgesinde artık bir hayalet değildim. Yarım yamalak bir şey hatırladım: Ben ya da başka biri çılgılık atıyor, ben hıçkırarak ağlarken tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. *Maria...* Burada ölen tüm o kızlar... Ama tam olarak suçlamak için ne nefes alacak ne de odaklanacak hâlim vardı.

Onlara ne yaptınız?

Zaman -ya da zamanın izlenimi- daha da uzadı. Tekrar kendime geldiğimde Hollow'daki büyük küvetteydim. İçinde bulunduğum su kir ve kandan dolayı kararmıştı.

Ruth tepemde dikilmiş, kolumu siliyordu. Gözleri benim gözlerime kaydı ve ifadesi yumuşadı. Sabunlu suyla ısıttığı elini yanağıma bastırdı.

"Tatlım," dedi sanki beni olduğundan daha iyi tanıyormuş gibi. Çenemi tıpkı benim az evvel Tristan'ın çenesini tuttuğum gibi tuttu. "Sakin..."

Yakarışının geri kalanını duymadım.

Sıcak ve tüylü bir şey göğsüme bastırdı. Işıktaki bir terslik vardı, diğer sabahlar burada uyandığım zamankiyle aynı değildi.

Gözlerimi açtım. Zaman akmayı bıraktı ve kendimi yere sağlam basıyormuşum gibi hissettim. Sanki bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuşum gibi değil de daha ziyade ayaklarım rahatsız ama sağlam bir şekilde yere basıyormuş gibi.

Odamda değildim. Sıcak, tüylü şey, yanıma uzanan Whir'tu. Ellerim tüylerinin içindeydi ama o bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Yüzüme kurt nefesini üfleyip burnumu yaladı. Burnunu itmeye cesaretim edemedim.

Doğrulunca resim daha da netleşti. Benimkinden biraz daha büyük bir odadaydım. Dört duvar da birbirinden farklıydı. Her birinde orman desenleri vardı, o kadar gerçekçiydi ki duvarların içinden geçip resmin içine girebilirmişim gibi geldi. Her birinde farklı bir mevsim resmedilmişti. Yatağın arkasında başımın hemen üzerindeki duvar boyunca bahar mevsimi, solumda mücevher yeşili tonlarında parlak yaz mevsimi, tam karşımda gerçek ormana bakan pencereleri çerçeveleyen keskin ve renkli sonbahar mevsimi, sağımda karla kaplı kış mevsimi resmedilmişti. Dizlerimi göğsüme çektim ve yatmakta olduğum dört sütunlu yatağı, Whir'in sıcak vücudunu ve mevsimlerle dolu duvarları hazmetmeye çalıştım.

Tristan'ın odasındaaydım.

Gömlüklerinden biri köşedeki bir sandalyenin üzerine atılmıştı, gardırobun yanındaki alanda bir çift bot duruyordu. Tuvalet masasındaki altın taç, metalik iplikli yapraklarla süslenmiş amber renkli kadife bir yastığın üzerindeydi. Suyla dolu bir leğenin yanındaki tabağa bir sürü yüzük konmuştu, suyun üzerinde gül yaprakları yüzüyordu.

Derin bir nefes aldım. Bıraktım. Parmaklarımı bir kez daha Whir'in tüylerine gömdüm, o da bunu yaptığım için mutlu görünüyordu.

Dün -sanırım dündü, ama zaman hâlâ belirsiz ve kavranması zor geliyordu- Winston'a, hep bildiğim yere gitmiştim. Evime girmiştim. Annemi görmüşütm. Ama hiçbir şeydim: Havadan farksız, bir hayalet, bir ruhtum.

Ormandaki iskeleti düşündüm, kemiklerinin soğukluğu hâlâ parmak uçlarımdaydı. Kendisine *Maria* diyen hayalet kızın,

benim tamamlamaya başladığım aynı görev için yıllar önce bu ormanda kaybolan diğer kız olması mümkündü. Bu iskelet, Maria ya da diğer kızlardan birine ait olabilirdi ama anlamı açıktı: Burada ölmüştü.

Görevini tamamlamamıştı. Yapamamıştı. Ve itiraf etmek istemesem de biliyordum ki eğer ben de benimkini tamamlamazsam aynı kadere maruz kalacaktım. Bu, Efendi'ye ve onun entrikalarına güvenmek ya da güvenmemekle ilgili değildi. Durumun bu kadar karmaşık olduğunu düşünmüyordum, burada uyulması gereken kurallar vardı. Zaman ve sonuç olarak bunlara bağlıydım.

Whit yüksek ve uzun bir sesle sızlanıp kafasını yanımdaki yastığın altına gömdü. Ahşap merdivenlerden ayak sesleri geldi ve daha düşüncelerimi bile toparlayamadan Tristan belirdi.

Tristan belirince içimdeki bir şeyler değişti. Ya da belki kırıldı.

Onu dikkatle ama korkmadan izledim. Bana karşı nazik olmasına rağmen bu tartışmayı yapmamız gerektiği kaçınılmaz bir sonuçtu. Bana karşı şefkatliydi. İtaatsizlik ettiğimde, kaçtığımda affediyordu. Gerçi bu minimum düzeydeydi ama bu beklediğim bir *minimumdu*. Ellerinin saçlarımda bıraktığı hissi, beni Hollow'a geri götürürken kendinden emin yürüyüşünü hatırladım.

Gerçi bana her zaman Efendi'den korkmam öğretilmişti... Tristan'dan korkacak gücü içimde bulamıyordum. Belki de ona kendisinden korkmadığımı söylediğim o ilk gece, yalan söylemiyordum. Belki de ondan asla korkmam gerektiği kadar korkmamıştım.

Belki de bu benim sonum olacaktı, tıpkı daha önce buraya gelen her kız gibi. Bir çeşit zehirli uyuşma, hissetmemiz gereken korkuyu çok daha az hissetmemize neden oluyor, bu da içgüdüleri belirsiz bir yetersizliğe doğru köreltiyordu.

Kapıyı kapatıp sessizce içeri girdi, ağzı ince bir çizgi şeklini almıştı. Eğer son güne ait anılarımı çözebilseydim, sanırım aynı ifadenin parmak izleri gibi o anıların üzerine bulaştığını da görürdüm. Endişesi çok belliydi ve benim yaptıklarım için değil, yaşadıklarım için endişelendiğini anlayabiliyordum.

Karanlık yanımların bunun bir manipölasyon olup olmadığını merak etti. Bunun Efendi'nin tehlikesi olup olmadığını. Her küçük şeyin beni sahte bir güvenlik duygusuna sürüklediğini, her nazik hareketinin onun beni ısırması konusunda giderek daha az beklentiye düşürdüğünü.

"Seninle oturabilir miyim?" dedi.

Yatağına bir erkek almak iyi bir kızın yapacağı bir şey değildi.

Ama teknik olarak ben onun yatağındaydım ve eğer öğrendiğim bir şey varsa... o da nasıl iyi olabileceğime dair hiçbir fikrimin olmadığı ve bunu yapmak için harcadığım onca zaman boyunca daha da kötüye gittiğimdi.

Başımı salladım, dün hissettiğim keskin öfkenin küçük bir kırıntısı için savaştım, üzerimdeki uyusuk ve belirsiz bitkinliği aşmak için uğraştım.

Whit'i bana doğru itince, köpek sızlanarak yuvarlandı ama itiraz etmedi. Tristan, köpeğin diğer tarafına, bacaklarını yorganın üzerine uzatarak oturdu. Botlarını giymemişti. Pantolonu üzerindeydi ama paçaları çamurluydu.

"Görevinden kurtulmak istiyorsan," dedi yavaşça, "Owen olmadan Winston'a geri dönmek için özgürsün."

Güçlkle yutkundum. Bu söylemesini beklediğim son şeydi. Son derece baştan çıkarıcıydı ve bu yüzden de başka bir tuzak olmalıydı.

"Diğer kızlara da bunu mu teklif ettin?" diye sordum. Ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Tristan kaşlarını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

“Maria Sinclair ve ondan önceki tüm kızlardan. Maria artık bir hayalet, onun cesedini gördüm. O *öldü*, Tristan. O burada öldü ve Winston’a asla dönemedi. Bu iğrenç bir şaka falan mı? Şu an bana onu öldürdüğünü, hepsini öldürdüğünü mü söyleyeceksin?”

Bana gözlerini kırptırarak baktı, şaşkınlığı barizdi ve söylediği herhangi bir şeye ya da kendisine ihanet eden yüz ifadesine güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.

“Onun öldüğünü nereden biliyorsun?”

Elimi gözlerime bastırdım. Bilmecelelere, yanlış yönlendirmelere katlanamıyordum. “Tristan, ben...”

“Hayır, dinle. Birinin benim diyarımda hayalet ya da yankı olması, seninkinde öldüğü anlamına gelmez. Mesela... Leah, sen Winston’a gittiğinde seni gören ya da duyan biri oldu mu?”

“Ben... annemle konuşmak istedim.” Onun kanepede beni görmezden geldiği ânı hatırladım. Görünmez olmanın berbatlığını. “Beni özlediğini söylemesini istedim.”

Tristan’a baktığımda ifadesi gergin, kaşları çatıktı. Sormadı. Sadece bekledi.

“Ama beni göremedi,” dedim.

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Sen... demek istediğim, sen hem orada hem de burada hâlâ hayattasın. Bunun için endişelenme. Ama artık yaşayanlarla ölüler arasında bir boşluktasın. Şimdi ile geçmiş arasında. Nehirden benim diyarıma yükseldiğin andan itibaren hayatının nasıl olabileceğine dair dallara ayrılan birçok yol belirdi ve sen bunların hepsinin kesişme noktasındasın. Bazen diğer seçenekler takılıp kalır ve benim dünyamda hayaletler yaratırlar. Buradaki insanlar *bu* yolu seçtikleri için kalır ama bir zamanlar burada olan herkesten hâlâ bir parça vardır.”

“Peki ya sana verilen kişiler?” diye sordum ağzımda asit tadıyla.

“Kurallar aynı, Leah. Gidebilirsin, hemen ayrılabilirsin, ben de sana panzehri verir ve seni zamandan kurtarırım. Seni isteğin dışında burada tutmaktan hiç keyif almıyorum.”

Ama bu ne doğru ne de adildi çünkü Maria hiçbir zaman Winston’a geri dönmemişti ve burada da değildi... *Bir yerlerde* olması gerekiyordu.

“Peki, sana tekrar soruyorum, onun öldüğünü nereden biliyorsun?”

Biliyordum işte. Onu gördüğüm zaman, onu düşündüğüm zaman midemin içindeki büyük boşluğu açıklamanın bir anlamı yoktu. Orada bir sıcaklık yoktu. O burada geçirdiği zamanın bir anısı değildi... bizzat *kendisiydi*. Sıkışmış durumdaydı ve o iskelet sadece bir yankı değildi. Gerçektir, bütündü ve berbattı. “Sen ölmediğini nereden biliyorsun?”

Tristan başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Ben sadece o buradayken efendi olmadığımı biliyorum, Leah. Efendi, abimdi. Ve belli belirsiz de olsa Maria’yı hatırlıyorum. Görevini tamamladı. Yapacağına söz verdiği şeyi yaptı ve abim ona bebeği geri verdi. Buradan gitmekte, Winston’a dönmekte özgürdü.”

“Bana yalan söyleme, Tristan.”

“Söylemiyorum,” diye ısrar etti. “Ben ona zarar vermedim ve abimin de vermediğini garanti ederim.”

“Peki, buradaki diğer herkese kefil olabilir misin?” diye tüm zehrimi kustum. Tristan’dan korkmam gerektiğini biliyordum ama ormanda başka bir tehdit, başka bir bilinmeyen varsa...

Kaşlarını çattı, huzursuzdu. “Olabileceğimi sanırdım. Ama Maria’nın sizin dünyanıza geri döndüğünü de sanmıştım. Sana yalan söylemedim ve şimdi de söylemiyorum. Eğer ona bir şey olduysa, ki bu mümkün... Benim gözetimimde olmadı.”

“Buna nasıl inanacağım?” diye sordum hissettiğimden çok daha güçlü bir ses tonuyla.

Tristan bana baktı ve yüzünde bir şeyler değişti. Sanki bu sözler ona bir şeye mal olmuş gibi yavaşça, “Sana bir özür borçluyum,” dedi.

Bu beni susturmaya yetecek bir sürprizdi.

“Benim... Owen’i almamın... senin için çok zor olduğunu biliyorum.”

Kelimeleri çarpıktı ve ikimiz de bunun farkındaydık. *Benim için zor olmamıştı...* Her şeyi değiştirmişti. Ama konuyla ilgili kendi terimleriyle konuşması için ona lütuf gösterebilirdim.

“Bunun bir seçim olduğunu düşünüyorsun. Onu benim seçtiğimi ya da görünüşe göre senin kendi yaptığın aptalca bir teklifi takip ettiğimi. Ama bu öyle bir şey değil, o şekilde olmuyor. Anlaşmayı ben yapmadım, Leah. İlk efendiden bu yana, bu köy daha en başından bir sığınak olduğundan beri anlaşma mevcuttu.”

Sinirleri gevşerken onu sabit bir şekilde izledim. Ormanda onun ne olduğunu, ne olmadığını tartışırken bir anda patladığını hatırladım. Sonra, beni açıklama yağmuruna tuttuğunda nasıl da şaşırdığımı. Aynı şey yine oluyordu, o telaş. Acaba benimle kendini tutarak mı konuşuyor diye merak ettim çünkü gerçekten açılırsa sözlerini durduramayacaktı. Belki de en azından bir iki şey söylese iyi olacaktı çünkü bunu yapmazsa baraj gibi dökülecekti.

Tristan, Whit’in üzerinden uzanıp elimi tuttu. Ama sevgi dolu bir şekilde değil, parmaklarımızı birbirine kenetlemeden tuttu. Sanki burada olduğumdan emin olmak istermiş gibi yakalayıp sıktı. Konuyu kasıtlı olarak diğer kızlardan bana mı çeviriyordu, bilmiyordum ama bir şeyler saklamaya çalıştığını sanmıyordum. Şu an, itiraf etmeye bu kadar yakinken değil.

“O zaman ne?” diye sordum çünkü bir şey söylemem gerekiyordu. “Eğer senin tercihin değilse?”

“Bana sunulani *almak zorundayım*,” dedi Tristan uyumsuz gözleriyle benim gözlerime bakıp ona inanmam için yalvararak “Direnmeye, uzak durmaya çalışabilirim ama asla işe yaramıyor. Her yol Winston’a, benim için işaretlenen şeye ya da kişiye çıkıyor. Orman beni kandırıyor. Ben bana söyleneni yapana kadar zaman tersine dönüyor. Ben bu ormanın efendisiyim, evet ama onun dürtülerini kontrol edemiyorum. Bana sunulani talep etmek *zorundayım*.”

Dudağımı ısırdım. “Owen’i almayı aylarca erteledin ama.”

“Onları almak istemiyorum, Leah. Buraya gelen herkesin, *her şeyin* burayı kendi isteğiyle aramasını istiyorum. Ve pelerini abimden devraldığım da bunu erteleyebileceğimi düşündüm. *Denediğimi* biliyorsun. Ama hattı zorla açmak benim seçimim değildi ve bunu düzeltemem de. Bunu durduramam.”

Midem kasıldı. Owen’i Efendi’ye ben teklif etmiştim ve bundan benim sorumlu olduğumu biliyordum. Peki ya Maria? Peki ya daha önceki diğer bebekler? Onların hepsi kendileriyle başa çıkamayan anneleri, kız kardeşleri, babaları tarafından mı teklif edilmişti?

“Ve seni kaçırmaya zorladığım için üzgünüm. Bu çok fazlaydı.”

Başımı iki yana salladım çünkü Tristan ne söylerse söylesin, bunun onun suçu olmadığını biliyordum. “Senin hatan değil,” dedim. Ben de onun elini sıkınca yüzüklerinden biri tenime sert bir şekilde battı.

“Maria’ya ne olduğunu bilmediğine yemin eder misin? Bilsesdin diğer kızlara ne olduğunu da bana söyleyeceğine?”

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Kendi mezarım üzerine yemin ederim, Leah,” dedi.

“Peki... Ben geri dönebilecek miyim?”

Tristan elimi bıraktı ve ayağa kalktı. “Dönebilirsin,” dedi ama ses tonunda farklı bir şey vardı. Yatağın kenarına oturdu

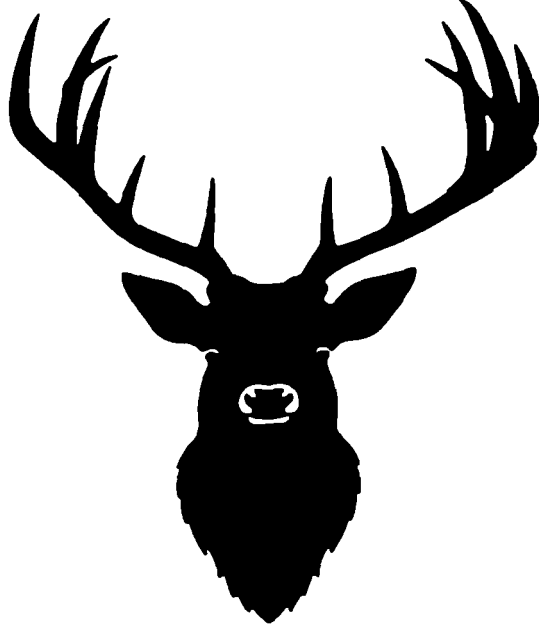
ve sırtı bana dönük vaziyette botlarını giydi. “Görevini tamamladığında. Söz verdiğin işi bitirdiğinde. Bizi geride bıraktığında Winston’daki hayatına geri dönebileceksin.”

Sözlerin dilimde acı bir tat bıraktı. “Elbette.”

“Köydeki işimi bitirmem gerekiyor. Bugün burada kalabilir misin?” Bunu söylerken yüzüme bakmadı.

“Evet. Ama Tristan... Neden senin odandayım?”

Kapıya varmak üzereyken dönüp bana yan yan baktı. Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Camın hâlâ kırık,” dedi basitçe. Çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

ON BEŞ

Fletcher, Tristan'ın gitmesini bekliyor olmalıydı çünkü altı karttaki ön kapının kapandığını duyduğum anda bir tepsi çorba ve bir parça ekmekle kapıdan içeri girdi.

Homurtumu bastırdım. “Neden beni beslemeye bu kadar kararlısın?”

Tepsiyi bana doğru uzatarak, “Belki benim sevgi dilim yemek pişirmektir,” dedi. Whit merakla ekmeği kokladı. Fletcher kaşlarını çattı ve köpeğin dili öğle yemeğimle buluşamadan geri çekildi.

“Seninki ne?”

“Fedakârlık,” dedim. Şaka olması gerekiyordu ama pek öyle olmadı... Kelime ağızımdan çıkar çıkmaz ikimiz de irkildik. Fletcher, “Whit, *in aşağı*,” dedi. Köpek sızlandı ama Fletcher ona sert bir bakış daha atınca, kalkıp köşedeki yastıklı köpek

yatağına sıvıştı. Bunu Fletcher'a itiraf etmesem de köpeğin sıcaklığını hemen özledim.

Fletcher tepsiyi kucağıma koydu. Ben itaatkâr bir şekilde kaşığı alana kadar dik dik baktı. Güzel bir çorba, tavuk, pilav ve doyurucu havuç ile patates parçaları hazırlamıştı. Gözlerini benden ayırmayan Fletcher'a bakmadan yemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," dedim neredeyse bitirdiğimde. "Karnımı doyurduğun için. Benimle ilgilenmene gerek yok."

İfadesi yumuşadı. "Birinin bunu yapması gerek." Battaniyenin altındaki, Tristan'ın uzun gömleklerinden biri olduğunu tahmin ettiğim kıyafetime doğru elini salladı. "Sanırım sen bu işi pek de iyi yapmıyorsun."

Haklıydı. Yapmıyordum.

"Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordum.

Kaşları havaya kalktı. "Yeterince yürüyüş yapmadın mı?"

Omuz silktim. Ama aslında buraya geldiğimden beri gitmediğim köye gitmeyi çok istiyordum. Ruth'a kıyafetleri ve dün gece bana yardım etmek için yaptığı her şey için teşekkür etmek istiyordum. Ve Fletcher'la tüm bunlardan, Hollow'dan uzakta konuşmak istiyordum. Tristan'a göre buradaki insanlar -birkaç dikkate değer istisna dışında- burada olmayı seçmiş olan kişilerdi. Nedenini bilmek istiyordum.

Öğrenebilirsem bunun kendim için seçeceğim bir şey olup olmadığını da bilirdim.

Ve en önemlisi, buradaki herkesin bir hayalet, bir anı, bir yankı olmadığını bilmek istiyordum. Ruth'un o kızlara ne olduğunu bilip bilmediğini öğrenmem ve Tristan'a burada kalacak kadar güvenmeme rağmen bana yalan söylemediğini bilmem gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra, bol bir hâkî şort ve açık mavi bir gömlek giydim, ardından botlarımı ayağıma geçirdim. Kendimi biraz *Jurassic Park*'taki arkeologlardan biri gibi hissediyordum ama

Fletcher'ın bunu anlayacağından emin değildim... ve Tristan'ın da kesinlikle anlayamayacağını düşünüyordum.

Köye giden kıvrımlı patikayı takip ettik. Kendimi utangaç ve tuhaf hissediyor, bu sessizliği nasıl bozacağımı bilemiyordum. Sonunda doğrudan konuya girdim.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum.

“Yaklaşık bir yıldır,” diye cevap verdi. “Aşağı yukarı.”

“Bu kıyafet sana Laura Dern'i hatırlatmıyor mu?” diye ağızımdan kaçırdım. Belki de bu yüzden hiç arkadaşım yoktu.

Şortuma bakarken dudaklarının kenarı kıvrıldı. “*Jurassic Park*'taki.” Kalçasını benimkine vurdu ve en son ne zaman... Jess dışında birine arkadaşça davrandığımı hatırlayamadım. “Televizyonu özlüyorum. Filmleri. Ve telefonları. Genel iletişimi.”

“Burada bunların hiçbiri yok mu?”

“Hayır,” dedi. “Ve Tristan'ın en eğlenceli hikâyeleri bile yatlarda çalışan insanlarla ilgili şu realite şovuyla kıyaslanamaz.”

Kendimi durduramadan homurdandım. Fletcher'a çok az realite şovu izlediğimi söylemenin bir anlamı yoktu, ailem bu tür programların davranışlarımı bozacağını, içki içip daha açık giyinmem konusunda beni etkileyeceğini düşünüyordu. Kötü olmayı kendi başıma öğrenebileceğimi bilmiyorlardı.

“Geride bıraktığın yerle ilgili başka şeyleri de özleyor musun? İnsanları?” diye sordum. Açıklığın kenarı karşımızda belirdi. Taht ve kürsü, önündeki büyük şenlik ateşinin kalıntıları hep oradaydı. Tristan'ın o geceki hâli aklıma geldi, gözleri güçle parlıyordu.

Fletcher, “Beni özleyecek kimsem yok,” dedi. Sesi gergindi. Yüzümü buruşturdum. Dokunmamam gereken bir yarayı dürtmüştüm ve bu hissi çok iyi bilirdim. Muhtemelen ben de yüzeğin hemen altında, dürtülmeye hazır, çok benzer yaralarla kaplıydım.

Sanki aklımı okumuş gibi, kolunu benimkine doladı ve böylece affedildim. “Ama artık bunun için endişelenmeyelim. Neden köye gelmek istedin?”

“Ruth’a teşekkür etmeliyim,” dedim. “Beni birden fazla kez yıkamak gibi talihsiz bir görev üstlendi.”

Fletcher genzinden hafif bir ses çıkardı. “Biliyorsun, burada hiç kimse seninle ilgilenmekten rahatsız değil. Zor bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum ama minnettar olmak zorunda değilsin. Burada hepimiz birbirimize yardım ederiz, Leah. Sen de yardım edebilirsin. Ve başına bir şey geldiğinde -ya da ormanda bir çamur yığınının içinde bayılıp bilincini kaybettiğinde- bil ki burada bu tür şeyleri önemseyen insanlar var.”

Başka birinin sorumluluğunda olmaktan hoşlanmazdım. Ama Fletcher’a, onların nezaketini görmezden geliyormuşum gibi bir cevap da vermedim. Bu yüzden sadece omuz silktim ve ilerlemeye devam ettim.

Birkaç kez durdu. Bir kez bir kediye sevmek için, bir kez Fırıncı Andrew olarak tanıttığı birinden sıcak bir somun ekmek kabul etmek, bir kez de birinin evinin önündeki bir kutudan parşömen kâğıdına sarılı iplik almak için.

Ruth’un evine vardığımızda son birkaç günün yorgunluğu beni ele geçirdi. Ruth kapıyı açıp ikimize de kurnaz bir bakış atarak bizi masasının yanındaki alçak taburelere oturmaya yönlendirdiğinde ona minnettar kaldım. O üç kupaya çay doldururken ben de minnetle duvara yaslandım.

“Buraya sana teşekkür etmeye geldim,” dedim. “Her şey için.”

Ruth ve Fletcher birbirlerine baktılar. “Rica ederim,” dedi kupalardan birini bana doğru iterek. “Ama bir daha kendini ormanda öldürtmeye çalışma. Eğer bir cesetten fazlası olarak kalırsan hepimiz memnun oluruz.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ormandaki iskelet aklıma gelince ürperdim.

Bu insanların yaşayıp yaşamadığını neden umursadıklarını anlamıyordum.

Ruth, kısa bir süre bizimle oturduktan sonra kalkıp ağır ahşap tezgâha doğru gitti. Sanki uzun süre hareketsiz oturamayacakmış gibi, kurutulmuş otlarla uğraşmaya, onları parçalara ayırmaya ve iplerle sarmaya başladı.

Fletcher'ın buraya yürürken söylediklerini hatırladım. "Sana... yardım edebilir miyim?"

Ruth kaşlarını çatarak bana baktı. Yardım için Fletcher'a baktım ama o bana aldırış etmeden pencereden dışarı bakıyordu. Fırıncı Andrew'un bir sepet elmayla sokaktan aşağı indiğini gördüm.

"Neden?"

Bir cevabım yoktu. *Çünkü yapmam gerektiğini düşünüyorum*, yanıtı yeterince iyi gelmedi. Ve kendimi bir yere aitmişim de işe yarar olmak istiyormuşum gibi hissettiğimi itiraf etmekten utandım. Anlayabildiğim kadarıyla burada kimse benden nefret etmiyordu, bu da Winston'dan bir adım önde oldukları anlamına gelirdi.

Ve Fletcher'ın ya da başka birinin önünde diğer kızlarla ilgili soru sormak istemedim. Ruth'la baş başa kalmak istedim. Ve eğer bu, orada kalıp kendisine yardım etmem anlamına geliyorsa... peki. Daha kötü kaderler de vardı.

"Sıkıldım," dedim tarafsız bir tavırla. "Her zaman Tristan'da kalamam. Ve şarkıyı yazmak kolay olmuyor. Eğer başka bir şey yaparsam..."

Ruth bunun üzerine *homurdandı* ve şifalı bitkilere geri döndü. Birkaç desteyi bir beze koyup sardı ve masaya getirdi. Onları Fletcher'ın önüne koydu. Bana bakıp yine *homurdandı*. Çayından bir yudum aldı. "Şarkı söyler misin, kızım?"

“...evet?”

Başını salladı. “İyi. O zaman senden faydalanabilirim.”

Ruth beni küçük kulübesinin arka tarafına götürdüğünde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama geniş bir bahçe gibi görünüyordu, beynimin hazırladığı diğer seçeneklerle karşılaştırıldığında çok sadeydi. Aslında otları ayırmayı bitirir bitirmez Fletcher’ı göndermişti, bu yüzden artık bahçedeki küçük alanda sadece ikimiz vardık.

Böğürtlen çalılarından bir duvar onu yandaki kulübenin bahçesinden ayırıyordu. Arkada yarıya kadar böğürtlenlerle kaplı, kıvrımlı bir demir kapı vardı. Ruth’un arkasında ağaçlarla dolu ve büyümüş başka bir bahçeye benzeyen bir yer daha bulunuyordu. Ama köyün seslerini duyabiliyordum: hafif kahkahaları ve sohbetleri, bir demirci çekici olabileceğini düşündüğüm şeyin uzaktan gelen gürültüsünü...

Beni bahçenin arka tarafına, kapının yanındaki seyrilmiş, kahverengileşmiş ve ölmeye başlayan bitkilerin olduğu yere götürdü. Kollarımı göğsümde birleştirip etrafı inceledim.

Bana talimat vermesine fırsat kalmadan, “Ruth,” dedim. “Diğer kız. Ölen kişi. Ölenlerden *herhangi biri*.”

Ruth iç çekerek kırmızı buklelerini alnından uzaklaştırdı. “Bunu deşmek iyi olmaz.”

İyi olup olmaması umurumda değildi. Hiç umurumda olmamıştı. “Ben sadece... Kendi güvenliğim için. Tristan mıydı? Efendi’nin bununla bir ilgisi var mıydı?”

Bunun üzerine yüzü biraz yumuşadı. Uzanıp parmaklarıyla elimin üstüne sadece bir kez dokundu. “Onlara yanlış yapan Tristan ya da abisi değildi,” dedi. “Efendilerimizden hiçbiri sizinkilerden birine el kaldırmaz, zarar vermek istemez. Onlar her ne ise, bu onların yolu değildir. Olayın aslını bilmiyorum

ama şu kadarını söyleyebilirim. O çocukta korkulacak hiçbir şey yok.”

O beni izlerken, ben de onu izledim. Pek çok kez incinmiş iki vahşi canlı gibiydik. Ama onda tanıdık bir şeyler gördüm ve belki o da aynısını gördü.

Şimdilik ona güvenmeyi seçtim. “Tamam. O hâlde sana bahçe işlerinde nasıl yardımcı olabilirim?”

Bu, ciddiyeti bozmaya yetti. Kurak bir toprak parçasını hafifçe tekmeleyerek, “Bu benden pek hoşlanıyormuş gibi durmuyor,” dedi kurnazca.

Daha iyi bir yanıt veremeyeceğim için, “Üzgünüm,” dedim.

“Bitkiler şarkıları sever. Sanırım benden bıktılar. Benim şarkılarımdan, benim sesimden. Ama eğer *sen* onlara şarkı söyleyebilirsen, belki biraz daha iyi tepki verirler.”

Kendimi tutamayıp güldüm. Ruth’un bana attığı bakış dilimi ısırmama sebep oldu. “Şarkı söylemek neden yardımcı olsun ki?”

“Şarkı söylemek, konuşmak, duygusal şeyler. Hissedebilecekleri şeyler. Değişimin çok az olduğu, zamanın damla damla ya da hızla aktığı ve hangisinin hangisi olduğunu söylemenin imkânsız olduğu bu noktada çok faydalı oluyor. Şarkı söylemek zamanı işaretler ve *onlara* tutunacak bir şeyler verir. Onlara büyüüp güçlenmeleri için gereken duyguları verir.”

Bitkilerden bahsediyordu Sanırım bahsettiğimiz şey buydu ama bunların hiçbiri mantıklı değildi.

“Beni sorgulama, kızım,” dedi ve yanıt vermemi beklemeden eve doğru yürüdü. “Belki de bir kez olsun kurallara bu denli bağlı olmayı bırakabilirsin. Belki bir şeyler deneyip neler olacağını görebilirsin.”

Ona kuralları her çiğnediğimde kötü şeylerin olabileceğini söylememin bir anlamı yoktu.

Çitin yanındaki toprak parçasına kıvrıldım. Toprak muhtemelen şortumu lekeliyordu, doğrusunu söylemek gerekirse, Tristan'ın hizmetlilerinin tüm çamaşırları nasıl hallettiklerini bilmiyordum, özellikle de dokunduğum her şeyi kirletirken. Gözlerimi kapattım. Kendi kendime şarkı söylersem belki kendime ve tüm bunlara daha çok inanırdım.

*Hadi uyu, küçük bebeğim
Hadi uyu, küçük bebeğim
Sallan, balım. Durma, şekerim
Git de bebeğe bir biberon getir.*

Gözlerimi açtım, kalbimin aptalca atışını görmezden geldim ve... Hiçbir şey olmadı. Toprak hâlâ topraktı. Bitkiler hâlâ kahverengiydi. Hiç olmazsa *tek bir şeyi* doğru yapma kararlılığıyla gözlerimi tekrar kapattım.

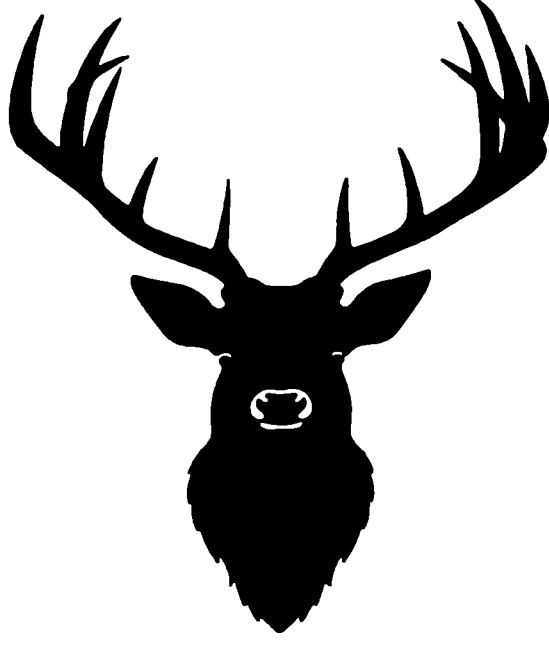
*Hadi uyu, küçük bebeğim
Hadi uyu, küçük bebeğim
Gel de kemiklerini kaymak taşının üzerine ser
Ve her zaman beni seven bebeğim ol.*

Ve bu sefer, bu sefer gözlerimi açtığımda... avucumun toprakla buluştuğu yerin yanındaki boşlukta yeni bir yeşil filiz vardı. Bir nefes aldım. Bunun nasıl işlediğini, nasıl olduğunu anlamadım. Sadece olduğunu biliyordum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulup, kahverengileşmiş yapraklardan birini avuçlarımin arasına aldım. Taktik değiştirerek annemin beni uyutmak için sallarken söylediği şarkının bir kısmını söyledim: *Ateşi başlatmak için sadece bir kıvılcım yeter...*

Yaprak değişti, tüm yapraklara yeşil klorofil yayıldı. Bu tuhaf bir tür sihir gibiydi ama kesinlikle sihir olduğunu

düşünmüyordum. Owen'ı sakinleştiren şeyle aynı şeydi, Tristan'ın bebek karşılığında benim yetersiz teklifimi kabul etmesiyle aynı şey.

Kelimelerin bir anlamı vardı. Burayı zamana bağlayan bu şarkılar, hayaletlerin yankılanan anılarının yanı sıra bir tür değişim de gösteriyordu. Ve artık ben de bunun bir parçasıydım.

ON ALTI

Büyükannem rutinin ruha iyilik olduğunu söylerdi. Kendiliğinden hareket etmemiz, şaşırtıcı ve yeni şeyler yapmamız gerekmediğini. Onunla aynı fikirde değildim: Kendiliğindenlik ve heyecan, hayatın tadını değiştirmez miydi? Ama ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Rutinde rahatlık vardı, aşinalık. Özellikle de rutin sizi bir birey olarak boğmuyor, bütünüyle yutuyormuş gibi gelmiyorsa.

Bunu açıklayamazdım ve nasıl açıklanacağını da bilmiyordum. Ama uyanıyor, Fletcher'ın önüne ittiği yemeği yiyor ve birlikte ormanın içinden piyanoma doğru yürüyorduk. Ben birkaç saat uğraşırken o oturup örgü örüyor ya da kitap okuyor ve sonra köyün içinden geçerek Ruth'un evine gidiyorduk. Ruth bana öğle yemeği yediriyor ve bahçesinde şarkı söylememe izin veriyordu. Gece çökmeye başladığında, Tristan beni alıyor ya da güneş alçalmaya başlayınca oradan ayrılıyor ve Fletcher'la birlikte büyük masada akşam yemeği yediğimiz Hollow'a doğru

yürüyorduk. Sonra oturup kitap okuyor, şarkı sözleri üzerinde çalışıyor ya da uyumadan önce Ruth'un bahçesindeki şarkıları hatırlamaya uğraşıyordum.

Yıka. Durula. Tekrar et.

Ruth'un bahçesindeki çitin tepesine benim için sıcak tarçınlı rulolar bırakan Fırıncı Andrew'la tanıştım. Otları veya sebzeleri için Ruth'un evine gelen ve bana hediye getirmeyi düşünen köylülerden, dumanı tüten sıcak çikolataları kabul ettim.

Bu nezaket, ruhumu rahatlatan bir merhem gibiydi. Buraya gelinceye kadar Winston'da kendimi ne kadar sıkı yaraladığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ve kendimi bu durumdan kurtulurken bulmuştum.

Hâlâ Owen ve onu geri almak için ne yapmam gerektiği sorusu vardı. Kolayca şarkı sözleri bulamıyordum, bulduklarım da Tristan'ı hakkım olan şeyi geri vermeye ikna edecek kadar iyi değildi.

Fletcher, Tristan ve Ruth ile köyün sessiz hareketi dışında, bir diğer değişmeyen şey de hayaletimdi. Bir akşam Ruth'un evinden çıktığımda onu köyün kenarında, Hollow'a giden yolda beni beklerken buldum.

"Bunu hak ettiğine inanmaman gerektiğini biliyorsun," deyince sinirlendim.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ona başına ne geldiğini sormadım zira son sorduğumda başımı çatlatana kadar çığlık atıp durmuştu. Tristan ya da önceki efendiler için içinde olmadığı sürece onun için başka ne yapabileceğimi pek bilmiyordum. "Herkes için en iyi olanı yapıyorum. Buradayken yardım ediyorum."

"Seni asla burada tutmazlar. Seni istemiyorlar."

Kaygı mideme inen ağır bir taş gibi küt küt attı. "Burada kalmak gibi bir talebim yok," diye çıktım ama güvenlik dışında başka ne isteyebilirdim? Rahatlık dışında?

Ama hayaletim haklıydı ve haklı olduğunu biliyordu. Belli ışıklarda şişmiş ve ölü görünen kederli yüzü dürüsttü. Bana yalan söylemiyordu. Belki de bana yalan söylemeyen tek kişi oydu.

Ben de peşinden gittim. Fletcher'ın muhtemelen akşam yemeği için masayı hazırladığını bilmeme rağmen Hollow'un çevresinden dolaştım. Tekrar piyanomun yanından geçip metruk merdivenlerden iskeletin bulunduğu temele gittim. Gördüklerim, nefesimi dişlerimin arasından kısık bir ıslık sesiyle çekmeme neden oldu.

Kemiklerde kıkırdak ve iç organ kalıntıları vardı. Bir zamanlar güneşte ağarmış olan elbise çürümeyle birlikte lekelenmişti. İp gibi tendonlar onu yarı çürümüş hâlde bir arada tutuyordu. Hâlâ yanımdaki hayalet kıza hiç benzemiyordu ama kız zaten insana benziyordu. Tersine çürüyen birine.

Yakınlardaki yarı yanmış bir duvar parçasının üzerine kıvrılıp vücudunun enkazına, kümelere ve düğümlere sıkışmış kestane rengi saçlara, göğsündeki kanlı el izine baktım. Bunların hepsi acı verici derecede tanıdık geldi.

“Bunu sana yaptıkları için üzgünüm,” dedim Maria'ya. Tristan'ı ya da köyü kastetmiyordum. Bunu biliyordu.

İkimiz de Winston'ı ya da ormandaki görünmez gücü kastediyorduk ki o bize her zaman korkmamız öğretilen Efendi'den bile daha tehlikeliydi.

Yanıma eğilip kızın çürümüş kalıntılarına baktı. Bunlar yapmaya gönderildiği görevi tamamlamak için burada bulunan Maria'nın kalıntıları olmalıydı.

“Korkuyor musun?” diye sordu Maria.

Cevap vermedim. Yanaklarımdan aşağı akan gözyaşlarım benden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Geri döndüğümde Tristan salondaydı, elinde bir kitapla koltuğuna oturmuştu. Gözleri, durduğum kapı aralığına kaydı.

“Akşam yemeğini kaçırdın,” dedi. Suçlayıcı değildi. Sadece gözlemini paylaşıyordu.

“Ani bir ilham dalgası geldi,” diye yalan söyledim. Yukarı çıkıp yatağa, anılarıma, düşüncelerime gitmek çok daha kolay olsa da kendimi karşısındaki sandalyeye attım. Ormanın soğuğu ve o çürüyen cesedin görüntüsünden sonra yalnız kalmaya hazır olduğumu sanmıyordum.

Şöminede bir alev topu patladı ve etrafa kıvılcımlar saçtı. Alevlere baktım, tuhaf bir şekilde Tristan’ın da beni aynı dikkatle izlediğini fark ettim.

“Şarkın nasıl gidiyor?” diye sordu sonunda.

Omuz silktim. Şarkı falan yapamıyordum. Sorun da buydu. Bütün sözcükler boğazımda düğümleniyordu ve yaratıcı ilham için kendime yapabileceğim Heimlich manevram da yoktu.

“Daha fazla zamana ihtiyacın var mı? Çünkü sana verebilirim.”

Şaşırarak güldüm zira Tristan’ın hiçbir şeyden vazgeçmesini beklemiyordum. Nedenini bilmiyordum. Ama daha fazla zaman ihtiyacım olan son şeydi... Eğer vaktim olursa kendimi buraya ait olduğuma inandıracağımdan endişeleniyordum ve bundan daha kötü çok az şey olabilirdi. Maria’nın dediği gibi beni istemiyorlardı. Tam anlamıyla değil. Ait olduğum yer burası değildi.

Ona cevap vermek yerine, “Ne zaman Efendi oldun?” diye sordum. Hazırlıksız yakalanan Tristan tereddüt etti. Sayfasını kıvrıp işaretledi ve kitabını yanındaki alçak masaya koydu. *Good Omens*’in yıpranmış bir ciltsiz kitabını okuyordu... Bunun eline nasıl geçtiğini merak ettim.

“Bir yıl önce. Ya da daha az. Muhtemelen sen... Owen’ı ilk kez sunduktan hemen sonra. Sana söylemiştim... İlk teklifim olan Owen’ı reddetmeye çalıştım.”

Başımı salladım. Kelimeler olması gerektiği gibi acıtmıyordu. Yaptığım şeyin anısı üzerimde bir güce sahip değildi. Bu artık daha çok bitkin bir farkındalık gibiydi, asla olamadığım kız olmak için verebileceğim şeyler, fedakârlıklar.

“Peki, daha önce?”

“Abim, Efendi’ydi,” dedi. “Ve ondan önce de annem.” Bundan daha önce bahsetmişti. Bilgiyi hazmederek başımı salladım. “Siz ikiniz yakın mıydınız?” Ses tonundaki bir şey, abisinin buradan öylece gitmediğini, tamamen gittiğini ima ediyordu. Ölmüştü sanırım.

“Yeterince.” Cevaplarında açık sözlü değildi.

Yoda gibi, “Kapalı bir kitapsın,” dedim. Ellerime baktım, tırnaklarımın altındaki kiri topladım. “Benim en derin, en karanlık sırlarımı biliyorsun. Yani çoğunu.”

Tristan iç çekti. “Karşılığında ben de sana sırlarımı borçlu değilim.”

“Biliyorum,” dedim. Benim de ona borcum yoktu ama bunu söylemedim. Uzun bir süre beni izledikten sonra ayağa kalktı. Duvarın yanındaki masada duran bir şişe koyu kırmızı şarabı iki kadehe doldurdu. Bir tanesini bana verdi, sonra başını geriye atarak sandalyesine yerleşti.

Küçük bir yudum aldım. Tadı sıcak ve tatlı, vişne ağırlıklıydı. Tristan, “O iyi bir Efendi’ydi,” dedi. “Fakat verileni almak, katlanılması ağır bir yük. Sadece burada, Winston’da değil... Bu dağların aşağısında ve yukarısında, bize ne teklif edilirse onu alıyoruz ancak hepsinin aynı olduğunu, senin kasaban kadar vahşi olduklarını söyleyemem. Bunu on yıl boyunca yaptı ve sonra artık yapmak istemedi. Bu zamanın dışına çıktı, başka bir yerde başka bir şeye dönüştü. Bu konuda onu suçlayamam.”

Damarlarımda dolaşan suçluluk duygusuyla savaşıarak şarabımdan bir yudum daha aldım. Tristan bunu anlatırken kulağıma acı verici geliyordu ve hikâyeyi ona zorla anlattırdığım için kendimi kötü hissettim.

“O...” *Öldü mü?* diye sormak istedim ama bu pek uygun gelmedi.

Tristan başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Gayet canlı. Ancak... Bir efendi, ormanı terk edip bunların hepsini geride bıraktığında, bir daha geri dönemez. Efendi olmak ona hiç yakışmıyordu. Bunu istediğini hiç sanmıyorum.”

“Peki, sen istedin mi?” diye sordum. Neden bu kadar baskı yaptığımı bilmiyordum, bu pek benlik bir şey değildi. Eğer Tristan’ı zorlarsam, bu ona da beni zorlama hakkını verirdi.

İç çekti, benim göremediğim bir şey görerek gözlerini kaçırdı. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama... Ama bundan nefret etmiyorum. Bunun bana yakıştığını düşünüyorum ama sorumluluğu devretmesini asla istemezdim.”

“Sizin gibi insanlar varmış gibi görünüyor,” dedim, ki bu çok saçma bir gözlem. Bunu söyleyecek kadar bilgim yoktu. Sadece doğru bir şey gibi gelmişti.

Omuz silkti. “Belki de vardır. Mesela arkadaşların gibi benden korkan insanlar olduğunu bilmenin *hoş* bir şey olduğunu söyleyemem ama bunda belli bir özgürlük var. Umursamamak gibi.”

Sanki böyle bir alternatifti vardı da...

Daha ben sormadan, “Burada doğmadık,” dedi, sanki yüzümdeki ifadeyi okuyabiliyormuş gibi. “Kimse burada, köyde doğamaz. Burada zaman böyle işlemez.”

“Çünkü burası olan ve olmayandır. Olacakların yankıdır,” dedim, bana söylediklerini tekrarlayarak. Biraz rahatsız edeceğini hissederek kadehimdeki şarabı bitirdim.

“Ever,” dedi Tristan. Bana bakmadı. Taktığı tek yüzük ateşin ışığında parlıyordu. Yukarıda parke zemine çarpan patilerin sesini duydum. Whit ortalıkta dolaşıyor olmalıydı, belki de Tristan’ı arıyordu. “Başka bir kasabada doğduk, belki de senin geldiğine benzer bir kasabada. Orada uzun süre kalmadık. Abim benden çok daha büyüktü ama uyum sağlayamadı. Hiçbirimiz uyum sağlayamadık. Sanırım annemin evcilleştirilmemiş, zamana bağlı olmayan bir orman yaratığı olduğunu biliyorlardı.”

“Annene ne oldu?” diye sordum. Soru, dudaklarımdan istemsiz bir şekilde birdenbire dökülüyordu.

Kaşlarını çattı. “Öldü. Böyle şeyler olur... Ne olduğumuza ve ne yaptığımıza ilişkin riskler vardır. Bana öyle bakma.”

Yüzümdeki acıma ifadesini silmeye çalıştım. Aramızda ağır bir sessizlik oldu.

“Owen’i teklif ettiğin için pişman mısın?” diye sordu. Bundan, yani benim ona yaptığım gibi onun da beni sorgulamasından korkuyordum fakat beklediğim etkiyi yaratmadı. Bana bir kadeh şarap daha doldurmak için eğildi. Tereddütle bir yudum aldım, yine de zihnim açık olursa daha iyi cevap verirdim.

Bana bir soru sorduğu için ona kızamazdım. Benim sorularıma bu kadar nezaketle cevap verdikten sonra yapamazdım.

Ona, yüzünü çevreleyen buklelerine ve bebeksi saçlarına baktım. O da şarabını yudumlayarak bana baktı. Şarap dudaklarında koyu bir leke bıraktı ve -biraz aptalcaydı ama- alt dudaklarının dişlerimin arasında nasıl bir his vereceğini hayal ettim.

Hemen kızardım. Şarap. Şaraptan olmalıydı. Bu kadar hızlı içmemeliydim. Her zaman çok aceleci, her zaman daha derin bir yaşam parıltısı için hevesliydim.

“Hayır,” dedim. Gözlerine baktım. Aramızda bir şeyler değişiyordu. Keskin bir nefes alıp kadehini bıraktı. Sersemlemiş hâlimi gayet hoş karşılayarak kendi şarabımdan biraz daha içtim.

“Leah...”

Başımı iki yana salladım. Her ne söyleyecekse muhtemelen duymak istemiyordum. Muhtemelen bir hataydı.

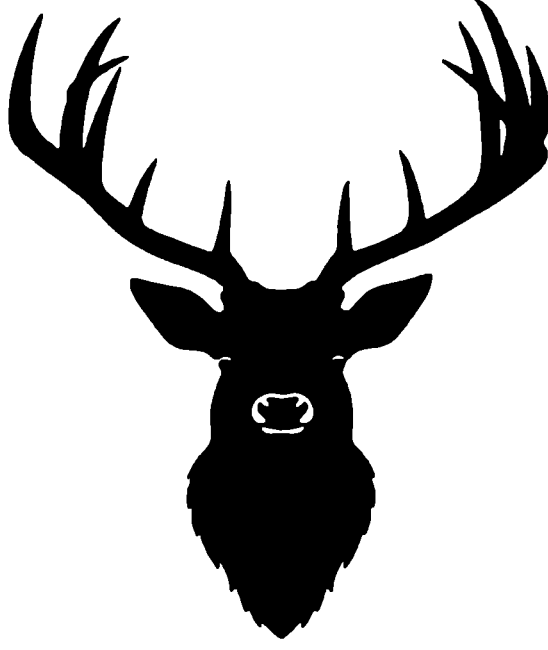
Yatağa gitmek niyetiyle kalktım, hâlâ botlarımın içinde olan ayaklarım haliya takıldı. İleriye doğru tökezleyip Tristan’ın uzattığı bacaklarına çarptım. Öne doğru eğilip beni tuttu ve ellerimi sandalyesinin koluna sabitledi.

Elleri... Biri kalçamda biri belimde, beni destekliyordu. Başını kaldırdı, dudakları aralık, gözleri puslu ve belirsizdi. Yanıyordu. Parmakları tenimi sıktı. Bir anlığına vişne şarabıyla yapış yapış olan aynı havayı soluduk.

Uslu bir kız ol.

Yavaşça ellerini üzerimden çektim. Utanarak başka tarafa baktı.

“İyi geceler, Tristan,” dedim. Bu sefer her adımına odaklandım ve dengemi bozmamak için kendimi zorladım.

ON YEDİ

İyi kızlar bunu istemezdi. Gece geç saatlerle, filmlerde gördükleri veya kitaplarda okudukları şeylerle ilgili düşünmez, kendilerinin de yer alabileceği şeyleri hayal etmezlerdi. Defterlerine bir şeyler karalamaz, maçlardaki oyun kuruculardan birini öğrenmenin ya da hoşlandıkları çocukla bir şeyler yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmezlerdi. Evdekiler sessizce uyurken yatakta uzanıp, bir şeyleri aramaya, keşfetmeye ve denemeye çalışmazlardı.

İyi ol, derdi annem her zaman.

Denerim. Deniyorum. Deniyorum.

Jess, Blaire ve birlikte takıldığımız diğer kızlar gibi hepimizin amacı da buydu. İyi olmak. Ulaşılmaz olmak. Hakkımızda dedikoduların çıkmasına izin vermemek. İlk etapta erkekleri cesaretlendirecek hiçbir şey yapmamak. Ama kurallar, tuhaflıklarla nasıl başa çıkılacağını, kendin gibi biriyle kesik kesik nefes

alıp yürek hoplatan arzulara nasıl uyum sağlanacağını bile bilmezdi.

Sakın o çocuğun evine yalnız gitme. Seni eve bırakmasına izin verme. Odanın kapısını kapatmak yok. Öpüşmek yok. Gece geç saatlerde gizlice evden kaçmak yok. Şüpheye yer yok. İyi bir kızdan başka bir şey olmaya yer yok.

Ben birinci sınıftayken, gençlik grubumuzla konuşmak için bir kadın getirmişlerdi. Adını hatırlamıyordum ama ortalama güzelliği olan bu kadının burnunun üzerindeki çilleri, yeşil gözleri, narin elleri, büyük nişan yüzüğüyle nikâh yüzüğü aklımdaydı. Blaire, Olivia Pridd'e bunun şimdiye kadar gördüğü en büyük nişan yüzüğü olduğunu söyleyerek kıkırdamıştı. Kıkırdama sesi dikkatini çeken kadın bize bakınca Jess, Blaire'i dürttü. Ama kadın rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Önemli olan bu değildi. Kadın bir mağazadan güzel mavi bir vazo getirmişti. Otuz kişiden oluşan kilise gençlik grubunun önünde durmuş ve onu yere atmıştı. Vazonun parçalandığını ve kırıkların her yere saçıldığını hatırlıyorum. Sanki hepimiz aynı anda nefes almıştık.

"Toplayın," demişti kadın. Biz de onu dinledik ve kıkırdayıp sohbet ederek dizlerimizin üzerine çöküp söyleneni yaptık. Jess kazara kırıklardan biriyle elini kesti ve başparmağından akan kanı emdi. Kanlı bir parmak izi o parçayı bozmuştu ama kimse'nin umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Tüm parçaları toplayıp, insanların yemekte tavuk kanadı yapmak için kullandığı folyo tepsilerden birinin üzerinde sunduğumuzda kadın bize gülümsedi.

"Harika iş çıkardınız, gençler," dedi. "Şimdi parçaları tekrar bir araya getirmenizi istiyorum."

Blaire gönüllü oldu, Olivia ona yardım etmek için ayağa kalktı. Ama ellerinde yapıştırıcı ya da işe yarayan herhangi bir

şey yoktu. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar vazo tekrar tekrar ufalandı.

“Şimdi,” dedi kadın, onlar pes ettikten sonra. “Şunu düşünmenizi istiyorum. Siz bir araçsınız. Tam ve eksiksiz bir araç. Ve tıpkı yaratıldığınız gibi mükemmelsiniz.”

Geometri ödevimi düşünmekten yorulmuş ve başımı Jess’in omzuna yaslamıştım. Jess dikkatle kendinden geçmiş bir hâlde karşıya bakıyordu. Hepimiz büyük bir beklentiyle aynısını yaptık. Büyük bir yasak ve tabu olan cinselliğe meraklı bir grup çocuğun bu tür şeylere karşı radarları açıktı. Hepimiz bir gün bunu yaşayacağımızı biliyorduk.

“Ruhunuzun bu vazo olduğunu hayal edin. Evlilik dışında ilişkiye girdiğinizde, bu her şeyi değiştirir. Bütünlüğü bozar. Görüyor musunuz? Kutsal birliğe bütün ve mükemmel, el değmeden nasıl girmemiz gerektiğini?”

Evlilik dışında ilişkiye girmek. Bizi, kızları, kız evlatları kastediyordu. Trent McCoy ve Brian Klink’e gizlice baktım ama onlar beni fark edemeyecek kadar kıs kıs gülmekle ve birbirlerini dirseklemele meşgullerdi.

Mırıldanmalar oldu. Biraz huzursuz kıpırdanmalar. Jess elimi sıktı. Endişeli değildi, ikimiz de bakireydik, cinsellikten ve tüm bu yasaklardan gözlerimiz açılmış vaziyette, safça bahse derdik. Hayal gücüyle keşfedecek bir zeminimiz bile yoktu.

Hepimizin anne, babası bu seans için, kadının gelmesi için yirmişer dolar ödemişti. Kadın sonunda elinde bir sürü gümüş yüzükle gelmişti. Her birimiz için birer tane. Jess ve ben içinde *gerçek aşk bekler* yazan som gümüş yüzükleri, gelin gibi birbirimize takmıştık. Sol elimizin yüzük parmaklarına.

Seans bende tam tersi bir etki yaratmıştı. İçimde yeni bir merak uyandırmıştı. Bozulmadan önce ne kadar ileri gidebilirdim?

Nasıl iyi olunacağını unutacak kadar ileri. Parçalanacak kadar uzağa...

Yatağında yan yatarak, ağaçların arasından esen rüzgârın sesini dinledim. Tristan penceremi günler önce onarmıştı ama ben aralık bırakıp uyuyordum, artık dışarıdaki hayaletlerden korkmuyordum.

Gözlerimi her kapattığımda, Tristan'ın elinin kalçamda ve belimde olduğunu hissediyordum. Geri çekilmek yerine ona yaslansaydım nasıl olurdu diye merak ettim. Aramızdaki boşluğu kapatsaydım, vişne şarabıyla dolu boşluğa yaslansaydım. Dudağını dişlerimin arasına alsaydım.

Bu... kötü bir şeydi. Günahtı. Tristan Ormanın Efendisi'ydi, bir iblisti. Her zaman korkmam, nefret etmem ve sövmem öğretilen şeyin ta kendisiydi. Onu bu şekilde düşünmemeliydim. Onu *istememeliydim*.

Bu şekilde istemek... yasaktı. Bunu çok iyi biliyordum. Konu sadece gençlik grubunda bizi ziyarete gelen kadın ya da baharın eşiğindeki karanlık ve soğuk bir gecede kaybedene kadar taktığım saflık yüzüğü değildi. Konu diğer kızlar hakkındaki dedikodulardı, benim de eşlik ettiğim türden dedikodular. Partilerden sonra kimin kiminle kaldığı. Balodan sonra kimin kiminle takıldığı. Kimin kirli, kırık, berbat ve *sürtük* olarak damgalandığı.

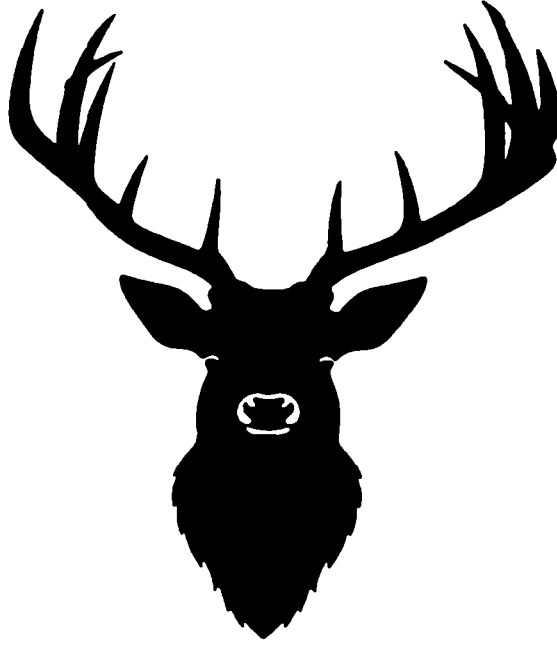
Bu sözcük boğazımdan göğsüme, oradan da mideme indi. Ağzımdaki tadını hatırladım. Çünkü ben de söylemiştim. O lafı onlar bana ikiyle çarpıp geri fırlatana dek, diğer kızlara fırlatmıştım.

İkinci sınıfta yatıya kaldığımız gece Jess'le ikimizi düşündüm.

Nasıl bir duygu? Güzel mi? Sence bunu tek başımıza yapabilir miyiz? Bu kötü bir şey mi? Peki, yasak olanı istiyorsak biz hâlâ iyi biri miyiz?

Burada, ormanda zamanın bir önemi yoktu. Zaman, girdaplarda ve patlamalarda yuvarlanırdı. Ve ben de onunla birlikte yuvarlandım, sırtüstü döndüm ve yine Tristan'ın elinin kalçamı kavradığını hayal ettim. Elinin başka nerelere gidebileceğini hayal ettim.

Vücudumu en son ne zaman tamamen bana aitmiş gibi hissettiğimi bilmiyordum. Sessiz ve düzenli nefes almaya özen gösterdim. Elim dolaşırken gözlerimi kapalı tuttum. Tristan doğanın bir gücü, berbat olduğum tüm yönlerin hatırlatıcısıydı. Ve şu anda kaymanın, düşmenin, daha da kötüleşmenin ne kadar kolay olabileceğini hayal edebiliyordum.

ON SEKİZ

Ertesi sabah Tristan'dan kasıtlı olarak uzak durmasam da onun ön kapıdan çıktığını duyana dek yatağımdan kalkmak için acele etmedim. Onunla göz göze gelemezdim, henüz değil... Utanç ve istek beynimde fazlasıyla karışmış durumdaydı. Ona nasıl doğrudan bakacağımı bilmiyordum.

Bunun daha fazla uzamasına izin vermemeliydim. Zaten burada sevdiğim çok fazla şey vardı ve bu kötü bir şeydi... Winston'a geri dönmem gerekiyor ve zaman daralıyordu. Tristan bana daha fazla zaman teklif etse de ben bunu kabul etmek istemiyordum. Kalan iki hafta içinde görevimi bitirip tüm bunları arkamda bırakmam herkes için daha iyi olurdu.

Fletcher kahvaltıyla geldiğinde çoktan mavi bir etek, beyaz bir bluz ve Tristan'ın odasından aşırılmış ya da aşırmamış olabileceğim kalın örgü bir kazak giymiştim. Bana uzattığı böreği alıp, "Bu sabah yapmam gereken bir şey var. Yardım edebilir misin?" dedim.

Fletcher bana şüpheli bir tavırla olmasa da biraz çekinerek baktı. “Aklında ne var?”

Boğazımda giderek büyüyen yumru nedeniyle bunu açıklamak zordu ama bununla yüzleşmem gerekiyordu. Hiçbir şey yapmadan, sonsuza dek buradaymışım gibi davranmaya devam edemezdim. Bu da neden burada olduğumla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Bununla yüzleşmem lazımdı.

Owen’i görmem lazımdı.

İsteğimi dile getirdiğimde dişlerinin arasından nefes aldı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Geçen sefer...”

“Biliyorum.” Geçen sefer, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp göğsümden yayılan travmamla Winston’a kadar kaçmıştım. “Onu görmem lazım. Ne yaptığımı kendime hatırlatmak için.”

Fletcher ikna olmamış bir hâlde başını salladı. Ama bunun bir önemi yoktu, bu onun seçimi değildi. Ve küçük kulübe görüş alanımıza girene kadar ormanın derinliklerine doğru ilerlerken azarlanmaya değil, desteğe ihtiyacım olduğunu anlamış görünüyordu.

Açıklığın kenarında durduk. Dışarıda kimse yoktu. Küçük bacadan duman tütüyordu. Kavrulmuş et, biberiye, kekik ve sarımsak kokusu küçük evin her tarafına yayılmıştı.

Fletcher elimi tuttu. Elini sıkıca kavradım. “Onu geri götürmene gerek yok,” dedi. “Burada kalabilirsin. Bizimle.”

Başımı salladım. Ama ben iyi bir kızdım. Ben Winston’ın kızlarından biriydim, beni her ne kadar dışlamaya çalışsalar da ben bu kasabaya tutunmak için doğmuştum. Sonsuza kadar Winston’da yaşamam, benim gibi orada kalmaya mahkûm başka birini bulmam, büyükannem ve büyükbabamın işlediği toprağa tutunmam, ailemin hayal kırıklıklarını yakınımnda tutmam gerekiyordu. Carver County dışında bir yaşam için yaratılmamıştım. Tristan’ın rahat gülümsemeleriyle, Fletcher’in

kabulüyle ve Ruth'un rehberliğiyle tanınan bu ormanın çocuğu değildim.

Kulübeye yaklaşırken Fletcher'ın elini sıkı sıkı tuttum. Tristan bizi göremediklerini söylemişti, o yüzden Winston gibi olduğunu hayal ettim. Önceki görünmezliğimizin Tristan'ın ayarladığı bir şey olduğundan şüphe ediyordum.

Duvarın içinden geçtiğimde, Fletcher yalnızca hafifçe iç çekip peşimden geldi. Benim karmaşama karışmak istemediğini düşünüyor ve onu suçlamıyordum. Tam ona geri dönmesini, beni beklemesini söylemek üzereydim ki arkamı dönünce yüzünde gördüğüm ifade beni durdurdu.

Fletcher ne arayışından rahatsızdı ne de hislerimden. Yüzünde bir parça acıma ifadesi vardı ama daha da kötüsü kaşları endişeyle çatılmıştı. Benim için endişeleniyor, belki de çok fazla zorlayacağımı ya da çok ileri gideceğimi, kırılacağımı düşünüyordu.

Ama yapamazdım. Zaten kırılmıştım ve şimdi diğer tarafta, kırıklardan sonraki enkazı inceliyordum.

Fletcher'ın elini bir kez daha sıktım ve bıraktım.

Kulübe rahat ve sıcaktı. Kadın kanepede oturuyor, bir çorabı katlıyordu. Ayakları, kitap okuyan kocasının kucağındaydı. Owen burada değildi.

Hâlâ ormanda mıydım yoksa bir şekilde farklı bir zamana mı gitmeyi başarmıştım, bilmiyordum. Öyle görünüyordu zira elektronik aletler yoktu ve mobilyalar çok sadeydi ama bunlar dışında herhangi bir ipucu bulamadım.

Sessiz olmaya gerek yoktu ama sessizdim. Fletcher'ı sobanın yanında endişeyle beklerken bırakıp ilk odaya girdim. Burası onların yatak odasıydı, harika bir yatakları ve el yapımı gibi görünen bir yorganları vardı. Yarısı içilmiş bir fincan çay komodinlerden birinin üzerine bırakılmıştı. Köşede duran tahta bir beşikten uyuyan bir bebeğin yavaş ve düzenli nefes sesi geliyordu.

Owen sırtüstü yatıyordu, yanakları tombul ve kırmızıydı, yumruğu ağzının yanındaydı. Üzerindeki kıyafetleri ilk defa görüyordum ama tabii ki ilk defa görecektim.

Yatağın üzerine eğildiğimde ahşap kısmı altımda gıcırdadı. Hızlıca nefes aldım. Buradaki hiçbir şeyi etkileyememem gerekirdi ama görünüşe bakılırsa öyle olmamıştı. Bu arada Owen'ın nefes sesi durdu. Gözleri açıldı. Tıpkı büyükanneminkiler gibi elaydı. Benimkiler gibi.

Çığlıkların başlamasını bekleyerek nefesimi tuttum. Tıpkı beni her gördüğünde olduğu gibi yüzünün kızarıp kırıışmasını bekledim.

Ama öyle olmadı. Küçük gül goncası ağzı açıldı ve dudaklarından bir tükürük baloncuğu kaçıverdi. Gülüyordu. Owen gülüyordu. Elleri uzanıyor, kavriyordu. Gitmek için döndüğümde bir ses çıkardı. Gözlerimi kapattım ve kendimi sakın kalmaya zorladım. Arkama döndüğümde ayakta duruyordu, tombul elleriyle beşiğinin parmaklıklarına tutunmuştu. Bağırarak bana uzanıyordu.

Geri döndüm. Parmaklarımı aralarında gezdirdiğim saçları mısır püskülü kadar yumuşaktı. Cildi, yeni uyanmış bir bebeğinki gibi sıcak ve nemliydi. Tombul eliyle kolumu tuttu, parmakları Tristan'ın kazağının örgüsünde gezindi. Geçirdiğimiz onca zamanı düşündüm, onun uyanıp çığlık attığını, benim onu kollarımda salladığımı.

“Anne?”

Tüm bunlar, gözlerimi kapatmama neden oldu. İşin gerçeği eğer başka bir zamanda, başka bir gerçeklikteysek aslında diğer odadaki kadına benziyordum. Anneme de benziyordum. Ve Owen'la birkaç haftadır ayrı olsak da muhtemelen beni hayatındaki herkesten daha iyi tanıyordu.

“Hayır, bebeğim,” dedim.

Arkamdaki kapı açıldı. Yakalandığımdan emindim, donakaldım... ama kadın içimden geçti. Tuhaf, statik ve sıcak bir duygu hissettim ama o, Owen'ı beşiğinden kaldırıp kucağına alırken beni fark etmedi ve hissetmedi.

"Uykulu çocuk?" dedi, onu kendine doğru çekip yüzüne öpücükler kondurdu. Owen mırıldanıp kahkahalarla ciyaktı.

"Anne, anne, anne, anne," dedi. Bana doğru çılgınca el sallıyordu. "Anne, anne, anne."

"Doğru, Owen," dedi kadın onu göğsüne doğru çekerek. "Anne."

Yeterince görmüştüm. Evin içinde koşmadım ama başım önde o kadar hızlı hareket ettim ki Fletcher ipucunu anladı. Peşimden avluya ve açıklığın karşısındaki ağaçlara kadar geldi. Ciğerlerime oksijen çekmek için kendimi zorladım.

Ellerini koluma koyarak, "Hey," dedi. "Onu geri alabilirsin. Çok güzel bir şarkı yazacaksın ve Tristan onu sana ânında geri verecek."

Başımı salladım, konuşamıyordum. Haklıydı. Şarkı sözleri aklıma geliyor, dilimin üzerinde pıhtılaşıyordu. Owen'ı ve beni yoluma geri döndürecek olan sözler...

Ruth'un evinde domatesleri ve kabakları kovalara toplayarak işe başladım. Çalışırken bir yandan da şarkı mırıldanıyordum. Aklim ormandaki o küçük kulübede, Owen'ın hayatının ilk yılına ait anılar arasında gidip geliyordu.

Bilinmesini isterim ki bir abla ve bir bakıcı olmanın getirdiği *her şeyden* nefret etmiyordum. Owen'ın çok yorulduğunda başını boynuma gömmek, tenime iyice sokulmak ve küçük yumruklarıyla gömleğimi sıkmak gibi huyları vardı. Bazen bana evreninin merkeziymişim gibi bakar ve bir anlığına ihtiyaç duyulmak bana kendimi iyi hissettirirdi.

Ama bunlar bencil nedenlerdi, değil mi? Owen'ın hayatını daha iyi hâle getirdiğimi söyleyemezdim, her ne kadar bu aşamada sadece beslenmeye, üstünü değiştirmeye ve uyumak için sıcak ve güvenli bir yerde olmaya ihtiyacı olsa da. Ona bunları sağlıyorduk.

Ama küçük bir kızken günlerimin çoğunu büyükannemde geçirirdim. Orada gidebileceğim birinin olduğuna dair sıcaklığı, sevgiyi ve güvenceyi hatırlıyorum. Her gün annem ya da babam beni almaya gelip kucaklarına alarak arabaya bindirdiklerinde, büyükannem verandasında durup gidişimizi izlerken ona el sallardım. Her gün, sanki benimle geçireceği bir saniyeyi bile kaçırmaya dayanamıyormuş gibi, biz gözden kayboluncaya kadar orada kalır ve gitmemizi beklerdi.

Ben Owen için öyle olamazdım. *Öyle değildim.* Winston'da kalsam bile, öyle olacağımızı hayal edemiyordum, bilmiyordum. Onun hevesle gittiği biri olmayı hayal edemiyordum. Koşulsuz sevdiği biri.

Burada kalmayı da hayal edemiyordum.

“Tatlım?”

Başımı kaldırıncı Ruth'un yanımda durduğunu gördüm. Solmuş mavi çiçek desenli önlüklerinden birini takmıştı. Saçları başının üstünde toplanmış, kıvrımlı telleri garip açılarla dışarı fırlıyordu. Bir elinde halka şeklinde ağır bir anahtarlık tutuyordu.

“Ne haber?” diye sordum topuklarımın üzerine oturarak.

Ruth yarım saniye boyunca kararsız göründü. Ama sonra omzumun üzerinden özenle ve dikkatle hayata döndürdüğüm bitkilere baktı ve bir şeyler değişti. “Senin için yeni bir işim var. Buna benzer ama... biraz farklı. Sence yapabilir misin?”

“Sanırım,” dedim çünkü garip bir şekilde, Ruth'u hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Belki bu biraz

tersti ama o bana herkesten çok büyükannemi hatırlatıyor ve mi-
demi çocuksu bir özlemle ağrıtıyordu.

Bana elini uzatıp ayağa kalkmama yardım etti. Eve geri dön-
medi, bunun yerine beni demir çitli kapıya doğru yönlendirdi.
Doğru olanı ararken elindeki ağır anahtarlar tıngırdıyordu.

Kapı, diğer tarafı göremeyeceğim kadar yüksekti ama gıcır-
dayarak açıldığında başka bir bahçeyi ortaya çıkardı. Eski bir
mezarlığı anımsatan, sık bitki örtüsüyle kaplı bir bahçeyi. Ze-
hirli sarmaşıklar, zehirli meşeler ve yılanları arayarak tereddütle
onun peşinden gittim.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Anı bahçesi,” dedi kapıyı arkasından kapatarak.

Bir an durup yabani otların üzerinden baktı ve ben de bakış-
larını takip ettim. Her şeye dikkatle baktım. Ruth’un bahçesi-
nin hemen arkamızda ve Ruth’un evinin de bahçenin arkasında
olduğunu bilmeme rağmen, kapıdan içeri adım attığımızda
sanki başka bir dünyaya girmişiz gibi hissettim. Bahçenin her
tarafı ağaçlarla, demir kapının çevresini gizleyen ağır söğütlerle
gölgelenmişti. Burası sessizdi, başka bir dünyaya ait gibiydi. Ve
bitkilerin hepsi bir renk cümbüşüydü, hepsi farklı şekil ve boyut-
larda çiçekli ve yeşil şeylerdi, kıvrık eğrelti otlarından ayçiçekle-
rine ve mücevher benzeri menekşelere kadar pek çok bitki vardı.
Ruth’un her zamanki ekim düzenine sahip değillerdi.

“Bütün bunlar nedir?” diye sordum çünkü havada doğru ce-
vabın *bitkiler* olmadığından şüphe etmeme neden olan bir şey
vardı.

Ruth daha da ilerledi, dikkatlice adım attı ve elini şakayık
çalılarından birinin tepesine sürttü. “Buraya gelen herkes arka-
sında bana bir şeyler bırakır. Ve ben onları saklar, eker ve besle-
rim. Yükleri çok ağırlaştığında geride bırakmaları gereken şey-
leri taşıyım.”

Geçen gün cebimde olan tohumları hatırlayarak tereddüt ettim. Onların bir zamanlar burada yaşamış birinin özü değil de herhangi kabak çekirdekleri olmasını umdum. “Onların şerefine birer çiçek gibi mi?”

Ruth gülümsedi ama tebessümü gözlerine yansımadı. “Bir nevi,” dedi. Bir biberiye çalısının yanında durdu ve birkaç tane-sini alıp burnuna tuttu. “Onları saklarım. Onlarla ilgilenirim. Kimse hatırlamazken ben hatırlarım.”

“Tüm bunların kimleri temsil ettiğini biliyor musun?”

“Çoğunlukla. Bilmesem de öğrenmenin yolları var.”

Başımı salladım. Tam olarak ne söylediğini, benden ne yapmamı istediğini anlamak zordu ama bu Ruth’tu. “Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Onlara şarkı söylemeni istiyorum. Şarkı söylediğin diğer bitkilerim gibi bunlar da öyle olacak.”

Bu bir iltifattı ama bu iltifatla ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı bilmiyordum. “Büyümelerine yardımcı mı olacak?” Soluk pembe şakayıklardan birinin taç yapraklarını parmaklarımın arasına alarak sordum. Burada söğütlerin arasından geçen çok fazla güneş ışığı yoktu. Bu bitkilerden herhangi birinin nasıl bu kadar sağlıklı olduğunu anlayamadım.

“Pek sayılmaz,” dedi Ruth. “Ama kendilerini yalnız hissetmeyecekler. Böylesi her zaman daha iyidir. Sadece köklere dokunma. Muhtemelen olaklardan hoşlanmazsın.”

Şifreli. Zaten her şey şifreliydi. Ama eğer Ruth benden bir şey yapmamı istiyorsa, eğer bunun bir faydası olacağını düşünüyorsa ben kimdim ki onu durduracaktım?

“Tamam,” dedim. “Yaparım.”

Cevaben bana o kadar minik bir şekilde gülümsedi ki dudakları zar zor kıvrıldı ama çok az gülümserdi, o yüzden bunu çok tatlı bir övgü gibi kabul ettim. Ruth bir anlığına demir kapıya yaslandı ve şakayıklardan birini ellerimin arasına almamı

izledi. Bir şarkı düşündüm ve geçen baharda popüler olan ve kimsenin bakmadığı sırada bir kalbin inanacağı şeyleri anlatan bir şarkıya karar verdim. Son kıtadan sonra çitlere baktığımda Ruth'un gitmiş olduğunu gördüm.

Şarkılarım bitene ve gökyüzü pembe ve kehribar rengine dönene kadar söyledim. Ruth'un gizemli anı bahçesinin kapısını arkamdan kapatıp evine gittim.

İçeriye girdiğimde Ruth büyük bir fıçı tavuk suyu hazırlıyordu. Hâlâ orada, ocağın başındaydı ama yalnız değildi. Masada Tristan oturuyordu.

Masanın üzerindeki titreyen mumun ve pencereden sızan güneş ışığının karışımında Efendi'nin ruhani bir havası vardı. Başka dünyaya ait bir havası. Başını kaldırdı, gözlerimle buluştu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir ses kulağıma, "*Seni istemiyor,*" diye fısıldadı.

Etrafa baktım ama hayaletim yoktu. Sürekli bir hatırlatma gibi yalnızca sesi vardı. Dişlerimi sıktım ve buna rağmen içeri girdim.

"Merhaba," dedim. Sesim bu kadar utangaç çıktığı için kendimden nefret ettim.

"Kabak alabilir miyim, evcil hayvan?" diye sordu Ruth. Adımı bilmesine rağmen nadiren kullanırdı. Mutlu olduğunda *evcil hayvan*, *tatlım* ya da *canım* oluyordum. Mutlu olmadığına ise *kızım*. Sadece *kızım*. Ama kendimi üretken hissetmeme izin verdiği sürece bu benim için sorun değildi.

Sepeti getirip masaya koydum.

"Eve gitmeden önce seni yakalarım diye düşündüm," dedi Tristan. Önündeki masanın üzerinde tacı duruyordu ve yakından bakınca onun herhangi bir oğlandan ziyade Efendi olduğunu görebiliyordum. Elmacık kemiklerinde altın rengi ışıltı

parlıyordu, gözleri bakır rengi göz kalemi ve rimel ile koyulaştırılmıştı. Parmaklarında yüzükler ışıldıyordu. Whit ayaklarının dibinde huzur içinde uyuyordu. “Aramıza bir hacı katıldı. Bütünleşmek istiyor. Bu süreçte köyde ziyafet vereceğiz.”

Kollarımı kendime doladım. Kazağını giydiğimi fark etmişse bile bu konuda yorum yapmadı. “Alınan bir şeyin ardından mı geliyorlar?” *Tristan*’ın aldığı bir şey için mi geldiklerini sormamın bir anlamı yoktu. Ne demek istediğim yeterince açıktı.

“Hayır,” dedi *Tristan*.

“Aramaya gelmişlerse sadece iyilik için gelmişlerdir,” dedi Ruth, tavuk suyunun üstündeki yağları sıyrıp bir kavanoza koyarken. “Kendi rızalarıyla geldikleri zaman onları açıkça kabul ederiz.”

Dudağımı ısırdım. *Tristan* ağzını açtı, söyleyeceği şeyi biraz daha düşündü ve ağzını kapattı. “Doğru,” diye onayladı. “Ve Leo isteyerek geldi, bu yüzden onu herhangi bir ailenin yapacağı gibi kendimizden biri olarak kabul edeceğiz. Burası dinlenme yeri. Bir sığınak.”

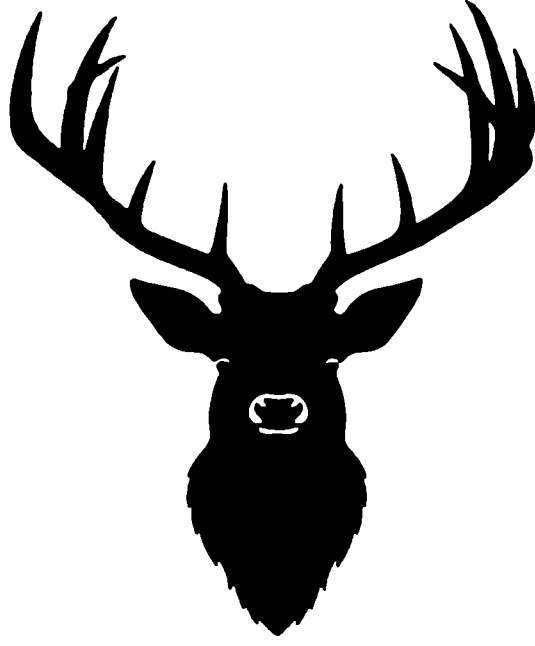
Bir sığınak. Herkes için belki ama benim için değildi.

Ruth’un evinin önünde, daha ben kaçamadan *Tristan* kolumu tuttu. “Leah. Bizim seni... Burada hoş karşılandığını biliyorsun. Herkes gibi senin de bir yerin var.”

Bunu neden Ruth’un önünde söylemediğini merak ettim. Belki Ruth karşı çıkardı belki de beni olduğum gibi görüyor, doğduğum Carver County’nin pisliği gibi koktuğumu düşünüyordu. Yardım etmeme izin veriyor, bana sırlarını gösteriyordu ama sonuçta hâlâ ne olduğumu, nerede olduğumu ve buraya ait olmadığımı biliyorduk. Ruth’un beni geçici bir eklentiden, bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey olarak gördüğünü hayal bile edemiyordum.

“Biliyorum,” dedim, bilmesem de.

Tristan'ın yanıldığı nokta burasıydı. Yarı gülümsedi ve sanırım içimi görebiliyordu ama gerçek şuydu: O benim hem gardiyanım hem de kurtarıcım olamazdı. Beni kurduğu tuzaktan kurtaramazdı. Ve eğer bunu unutacak olursam... başıma ne gelirse gelsin, bu tamamen benim hatam olurdu.

ON DOKUZ

Köyün orta sokağında harika bir sofra kurulmuştu. Whit Kayaklarımın dibinde oturuyordu çünkü ben ona Tristan'dan daha fazla geyik eti verirdim ve o da bunu birçok akşam yemeğimizden bilirdi. Hiçbir şekilde onur koltuğunda değildim. Masanın en ucundaydım, kürsüden olabildiğince uzakta ama Fletcher ve Fırıncı Andrew benimle oturuyordu.

Üzerinden balmumu damlayan devasa mumlarla donatılmış masa, alacakaranlık akşamını aydınlatıyordu. Geyik eti tep-sileri, haşlanmış elma ve havuç tabakları, ağır kâseler hâlinde kavrulmuş patates ve sepetler dolusu tatlı ekmek ruloları aradaki boşluğu dolduruyordu. O kadar çok yiyecek vardı ki bu kadar kısa bir sürede hepsinin nasıl hazırlandığını anlayamadım. Kimse bu ziyafet için giyinmiş değildi ama köylülerin tamamını iş kıyafetleri içinde görmek hoşuma gitti. Ruth'un yan evinde yaşayan ve bana birçok kez sıcak çikolata getiren Laila ve Penny çiftini tanıdım.

“Öğleden sonraları sesin o kadar tatlı ki...” dedi Laila elleriyle ellerimi kavrayarak. İkisi de muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı. Laila’nın koyu teni altın ve gümüş pigment çizgileriyle parlıyordu, saçları düğümlenmiş ve parlak altın tellerle bağlanmıştı. Parlak desenli bir elbise ve takunya giymişti. Penny’nin kıyafetleri daha sade olur, genellikle sarı saçlarıyla aynı tonda bey pamuklu kumaşlardan yapılırdı. Penny, köye günlerinin çoğunu Whit’i arayarak veya Ruth’un mülkünün sınırındaki ağaçlardan sulu elmaları çalarak geçiren oğlu Thomas’la birlikte gelmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Umarım şarkı söylemem kimseyi rahatsız etmiyordur. Ben sadece Ruth’un istediğini yapıyorum.”

“Ah, asla etmiyor.” Gülümsedi ve vedalaşmadan Penny ile Thomas’ın oturdukları yere doğru gitti.

Andrew tabağıma bir parça geyik eti koydu, sonra tereddüt etti. “Vejetaryen değilsin, değil mi?” diye sordu endişeyle. “Ya da vegan?”

“Hayır,” dedim. Eğer öyle bir şey deneyecek olsam annem beni beslemeyi bırakırdı.

Whit ayağımın dibinde sızlanıyordu. Geyik etinden küçük bir parça koparıp masanın altına bıraktım.

Akşam yemeği... güzeldi. Sıcaktı. Kahkahalar ve flörtleşmeler oldu (Andrew ile Fletcher arasındaydı ve beni ilgilendirmiyordu) ve Ruth yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyarak yanağımı öptü. Tristan’la içtiğim vişne şarabı gibi kokuyordu.

“Ne iyi bir kız,” dedi elini saçlarımin arasında gezdiren.

Kalbimin sıcaklıkla ağırlaşmasına neden olan bu aidiyet dalgasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Her şeyin üstüne, bir de Tristan vardı. Yeni üye Leo’yla ve etrafta gördüğüm ama tam olarak tanışmadığım birkaç kişiyle

birlikte oturuyordu. Masa köydeki herkesin oturacağı kadar uzun, yüz elli iki yüz kişilik civarındaydı.

Gözlerimin gereğinden fazla ona çekildiğini hissettim. Kadehini dudaklarına götürürken genizden gelen vahşi gülüşü dikkatimi çekti. Diğerlerinin bağışı ve Whit'in ayaklarımın dibinde uluması arasında, kadeh kaldırmak için ayağa kalktığını son anda duydum.

Yemek bittiğinde ve hepimiz şarap, tarçınlı elmalı kek ve ekmekle doyduğumuzda, bazı güçlü köylüler masaları ayırdı ve birkaç kişi bir banjo, bir davul seti, bir gitar ve bir flüt ile geri geldi. Şiddetli şenlik ateşine daha yakın evlerden birinin yanında, Whit'le birlikte kendime sessiz bir yer buldum. Hava sıcaktı, tahtalar çıtırdıyor ve gece gökyüzünün karanlığına kıvılcımlar saçıyordu. Kollarımı Whit'in boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım. Saçıma hohlamak dışında sakindi.

"Umarım akşamını rahatsız etmiyorumdur," dedim köpeğe. Boğazından hafifçe inledi ve başımın üstünü yaladı.

Şenlik ateşinin yanındaki açık alanda müzik grubu çalmaya başladı. Aralarından sadece gitar çalan ve Fletcher'a ciddi bakışlar atan Andrew'u tanıyordum.

Bilmediğim neşeli bir halk müziği başlattılar. Geriye kalan köylüler, en azından çoğu, dansa başladı. Karmaşık adımlarla dönmelerini, gülmelerini ve daireler çizmelerini izledim. Olan biteni seyrederken göğsümde tanıdık bir ağrı hissettim.

Birkaç şarkı daha çaldılar, derken grubun yanından kahkahalar yükseldi. Tristan'ın banjo çalan kişiyle konuşmasını ve ardından banjoyu kendisinin almasını izledim. Köyün geri kalanı onun bir akoru tıngırdatmasını neşeyle seyretti.

Şarkı söylerken neşesi, heyecanı, hepsi serbest kaldı. Parmaklarım Whit'in tüylerine dolanmış, kalbim kulaklarımda güm güm atarken oturdum.

*Ah, güneyde bir kız vardı,
Ağzında bal vardı,
Ve onu öptüğümde, ah çok tatlıydı.
Sesi şeker gibiydi,
Kalp kırıklığı viski gibi yanıyordu,
Ve bir daha hiç karşılaşmadık.*

Kalabalıktan *vuhuuuu* sesi yükseldi. Bu şarkıyı bilmiyordum, ki bu bir sürpriz değildi. Aslında şarkıların hiçbirini bilmiyordum ama herkes biliyor gibiydi. Dans coşkuyla artarken, ben de nefes almadan Tristan'ı izledim.

Çocukluk hayallerimin efsanevi Efendi'si burada çok rahattı. Sahnedeyken parmakları banjo tellerinin üzerinde hızla geziniyordu. Yeni gelen Leo, bir köylü kıızıyla birlikte dönüp başını geriye atmış, gülüyordu.

Bir gün bu kadar umursamaz olabilir miydim, bilmiyordum. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

Tristan şarkısını bitirip banjoyu sahibine geri vermeden önce kocaman bir selam verdi. Etrafı onu seven, ona tapan, ona saygı duyan kişiler tarafından kuşatıldı.

Belki Efendi olmayı isteyip istemediğini bilmiyordu ama gayet iyi gösteriş yapıyordu. Belki abisi de benim onda şu an gördüğüm şeyi görmüştü: Güvenilir, istikrarlı ve güvenilirliği kolay olacak kadar kendinden emin birini. Benim gibi kesinlikle ona güvenmemesi gereken biri için bile.

Yüzümü Whit'in tüylerine gömdüm. Göğsüme yalnızlık ağırlığı çöktü, tek başıma Hollow'a gidip kederlenmek istedim. Sanırım yalnız kalmak istiyordum.

Omzuma sıcak ve büyük bir el indi. "İyi misin?"

Başımı kaldırıp baktım. Tristan. Hayranlarının hepsini geride bırakmış ve beni bulmaya gelmişti. Sanırım Whit kollarımdayken beni bulmak o kadar da zor değildi.

“Evet.”

“Neden saklanıyorsun?”

“Saklanmıyorum,” diye yalan söyledim.

Beni bırakmadı. Dudakları sıcak bir gülümsemeye kıvrıldı ve yanımda diz çöktü, yani benimle ve gözünü yalamak için sert bir girişimde bulunan Whit’le göz hizasına geldi.

“Seni tıraş edeceğim,” dedi, Whit’in koca kafasını iterek. Köpek yalnızca nefes verdi ve başı patilerinin üzerinde, yanımda bir top gibi kıvrıldı. Köpek sakinleşince Tristan bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Saklanıyorsun. Saklandığını biliyorum.”

“Saklanmıyorum,” diye ısrar ettim dizlerimi göğsüme çekerek. “Ben sadece... Bilmiyorum... Hiç dans etmedim. Nasıl dans edilir bilmiyorum. Aptal gibi görüneceğim.”

“Bahaneler, bahaneler.” Ayağa kalktı, bir eli bana doğru uzandı. “Hadi.”

“Tristan, ben...”

Kaşlarını kaldırdı ama dudaklarında hâlâ neşe izleri vardı.

“Beni ret mi edeceksin?” diye sordu. Sesinde hafif ve heyecan verici bir şeyler vardı. Benimle bir çocuk gibi değil, bu toprakların arkasındaki güç olan Efendi ve hükümdar olarak konuşuyordu. Geçen gece odamda havasının nasıl söndüğünü, otoritesinden sıyrılıp bir oğlan çocuğuna dönüştüğünü hatırladım. Bu sefer tam tersiydi.

Peki ya gerçek? Hayır. Hayır, onu reddetmeyecektim ve bu çok korkutucuydu. Ne Efendi olarak ne de bir oğlan çocuğu olarak. Benden ne isteyeceğini bilmesem de.

Elimi eline koydum. Beni o kadar sert bir şekilde ayağa kaldırdı ki sendeledim ve göğsüne doğru düştüm. Ama Tristan’ın umurunda değildi. Sadece gülümsüyor ve beni diğerlerinin dans ettiği yere doğru sürüklüyordu.

“Bırak, ben yöneteyim,” diye mırıldandı. Başımı kaldırıp ona baktım, garip bir şekilde utangaçtı, konuşamıyordu. Taş alnından aşağı doğru iniyor, buklelerinin bir kısmı tepeden dağınık bir şekilde dökülüyordu. Yanakları içkiden, danstan ve kahkahadan dolayı kızarmıştı.

Nefesim boğazımda düğümlendi, onun ne olduğunu kesinlikle biliyor ama içimde bunu umursayacak gücü bulamıyordum.

Ellerinden biri belimin kıvrımına gitti. Elimi omzuna koydum ve tuttuğum kasların gücünü görmezden gelmeye çalıştım. Onunla daha az vakit geçirdiğim dönemde, bahçede odun keserken, baltayı kaldırıp indirirken omuzlarının, sırtının, kollarının dalgalarını izlediğimi unutamıyordum. O gün omuzlarını ellerimin altında nasıl hissedeceğimi merak etmiştim ve artık bildiğime göre bunu da unutamayacaktım. Diğer ellerimiz birbirine kenetlenmiş, göğüslerimiz aralarında hiç boşluk kalmadan birbirine bastırılmıştı.

O nefes alırken, ben de sanki oksijenin kendi ciğerlerime kadar gittiğini hissettim.

Hiç kimseyle dans etmemiştim. Gençlik grubunda bir dansımız vardı ama bu tamamen “İsa’ya yer bırakmak” ile ilgiliydi. Grup hâlinde daire şeklinde dans ederdik, hiçbir şekilde birbirimizle eşleşmezdik. Birinci sınıfta mezuniyet törenine gitmemiştim, temelde ikinci sınıfın tamamı boyunca cezalıyım, üçüncü sınıfta evde eğitim görmüştüm ve... Pekâlâ, son sınıfta mezuniyet balosunu kaçıırıyordum çünkü iyisiyle kötüsüyle ormandaki bir komünün içindeydim. Erkeklerle yaptığım tüm danslar tuhaf bir şekilde sallanmak ve bir kol mesafesi uzaklığında durmak gibiydi.

Ama Tristan’la dans etmek öyle bir şey değildi. Yönlendirmenin nasıl çalıştığını hiç anlamamıştım ama vücudu beni içine çekip kalp atışları göğsüme doğru çarparken onu takip etmemek

imkânsızdı. Bacakları itaatsizlik etme seçeneği bırakmıyordu bana. Kollarımızın arasındaki alanda birdik, birlikte hareket ediyorduk.

Saçlarıma, alnıma, ensemin arkasına yapışan terin farkındaydım. Ellerinin beni ne kadar sıkı kavradığının, parmaklarının belime saplandığının. Onunla ilgili her şeyin son derece farkındaydım: gözlerindeki ışık, nefesinin ritmi, kalbinin güm-bürtüsü, teninin benimkine karşı sıcaklığı. Hiç düşünmeden elimi omzuna koydum ve boynunun arkasını kavradım, yumuşak buklelerinin parmaklarıma değmesinin tadını çıkardım.

Ne kadar *mutlu* olduğumun farkındaydım. Daha önce hiç hissetmediğim kadar hafif ve coşkuluydum.

Bu şarkıyı biliyor ve daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi dans ediyordu. Ama ben bilmiyordum ve tüm bunları benim için ayarlamış olduğunu düşünebilir, aramızdaki adımları sağlayan yalnızca onun yeteneğinden ziyade ikimiz arasındaki derin bir uyum olduğunu iddia edebilirdim.

Özel biriymişim gibi davranmak daha güzeldi.

Tristan beni kaldırıp, elleri göğüs kafesimin üzerindeyken daire şeklinde döndürdü. Ellerimi havaya kaldırdım, başımın geriye düşmesine izin verdim. Beni yere indirdiğinde burnu elmacık kemiğime değdi. İçim kıpır kıpır oldu. Yüzümdeki bakışlarının yoğunluğunun daha da farkında olarak, ellerimizin eski konumlarına dönmesine izin verdim. Nasıl göründüğümü hayal bile edemiyordum. Güçlülkle nefes alıyor olmalıydım, dudaklarım aralık kalmış, mutluluktan kızarmıştım.

Ona bakarken kendimi o kadar kaptırmıştım ki müziğin kesildiğini ve durduğumuzu bile zar zor fark ettim.

Elimi dudaklarına götürdü, parmaklarımin arkasını öptü. “Bu dans için teşekkür ederim,” dedi. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

Bir an önce buradan uzaklaşmam lazımdı, yoksa danstan çok daha fazlası konusunda ona güvenmek zorunda kalacaktım. Konuşan, en kötü yanımdı. İsteyen ve ne zaman vazgeçeceğini bilmeyen yanımdı. Arkamı dönüp kamp ateşinin yanından geçerek açıklığın geri kalan kısmına, ormanın serinliğinin beni kucakladığı yere doğru koştuğumda beni izlediğini biliyordum. Artık beni göremeyeceğinden emin olduğum kadar uzaklaşınca bir ağaca yaslanıp parmaklarımı ağacın kabuğuna batırdım. Derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha, sonra bir tane daha.

Tristan'ı *tanımıyordum* bile ama damarlarımı elektrikle ısıtıyor, parlatıyordu. Bunu nasıl yaptığını ya da yaptığının bilincinde olup olmadığını anlamıyordum ama biliyordu. O benim kesinlikle en kötü kâbusumdu.

“Neden burada olduğunu unuttun mu?” diye sordu Maria arkamdan.

Döndüğümde ne güzel bir yanı vardı ne de hayalete benzer bir yanı. Ölü bir şeydi. Çürümüş, şişmiş, derisi benekli ve mor, boynuna sıkı bir kordon dolanmış, derisi buruşmuş bir şey. Bana doğru uzandı. Parmaklarından ikisi kırık, birinin ucundaki et eksikti. Çıplak bir kemik görünüyordu.

Beni yakalamasına izin verdim. Bana dokunmasına. Korkunç, etli yüzünü boynuma gömmesine. Omzuma doğru hıçkırarak kanlı gözyaşları ve kokuşmuş maddeler akıttı. Kendimi ona, bu kıza, bu *cesede* sarılmaya zorladım.

“Bana yardım et,” diye yalvardı. “Bana yardım et.”

Güçlkle yutkundum. Bu kadar yakından, bir hayalet bile olsa, üzerinden yayılan iğrenç çürük kokusu midemi bulandırıyor. Ağaca yaslanıp ceset kucağıma düşene kadar kaydım.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” diye fısıldadım. Kelimeler dilimde acı bir tat bıraktı. Parmaklarımla geceliğini kavradım ve kumaşın altındaki etin kokusuyla öğürdüm. O artık insan sayılmazdı, gerçek sayılmazdı.

“Onları bul,” diye yalvardı. “Bunu onlara ödet.”

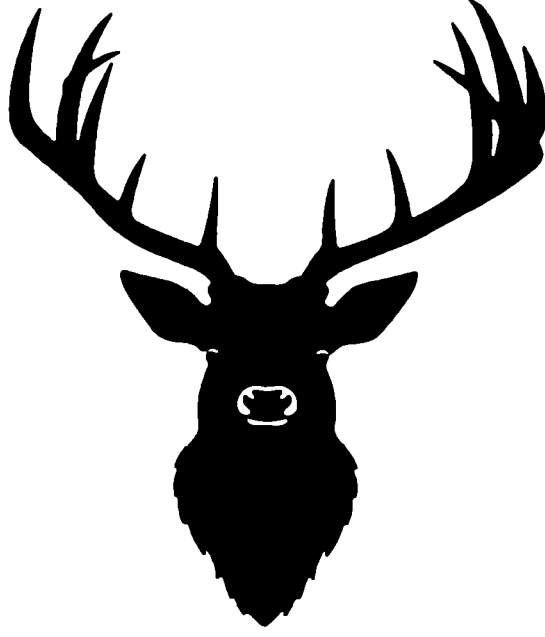
Gözlerimi kapattım. O buraya geldiğinde Tristan değil, onun abisi efendiydi ve onun gözetimi altındayken bir şey kıza saldırmıştı. Bir şey onu gitmekten alıkoymuştu.

Başına her ne geldiyse, her ne yaptıysa buraya gelmiş, ölmüştü ve bu kimsenin umurunda bile olmamıştı. Kimse onu korumamıştı. Son birkaç haftamı bu düşünceleri uzaklaştırmakla geçirmiştım ama bu kez intikamla birlikte geri dönüyorlardı. Burada ona *bir şey* olmuştu ve bunu umursuyor gibi görünen tek kişi bendim.

“Kardeşim,” diye yalvardı Maria. “Sen elimde kalan tek şeysin. Bana yardım edebilecek tek kişi. Bana yardım et. *Yardım et.*”

“Edeceğim,” diye söz verdim. Kusmak istiyordum. *Kusabilirdim.* “Onlara bunun bedelini ödeteceğim.”

Hayalet ortadan kayboldu, bedeni ellerimin altında kayganlaştı ve hemen ardından yok oldu. Kan ve iç organlarla kaplıydım, üzerimde mezarının kokusunu taşıyordum. Yana doğru yuvarlandım ve midemdeki tüm o geyik etini, ekmeği ve elmalı keki orman zeminindeki döküntülere kustum.

YİRMİ

Ertesi sabah uyandığımda doğrudan piyanomun başına git-
tim. Maria çoğu zaman beni orada rahatsız etmez ve
Tristan, Fletcher ya da başka biri hakkında endişelenmeme ge-
rek kalmazdı. Sadece ben ve tuşlar vardık, parmaklarım tuşla-
rın üzerinde kayar, anılar sonsuz bir dalga hâlinde gelip giderdi.
Sadece ezberlediğim şarkılar arasında geçiş yaptım. Owen'ın
sevdiği bir ninni, bir Billy Joel şarkısının akordu ve *Ayışığı*
Sonati'nden parçalar.

Kabul etmek istemesem de şarkım oluşuyordu. Şarkımın do-
ruk noktasına ulaşması burada geçirdiğim zamanın sonunu gös-
teriyordu ama belki de bu en iyisiydi.

Fletcher, bana Leo'nun koloniye kabulü için altı gün daha
ziyafet verileceğini ve son gün resmî bir kabul töreni yapılaca-
ğını söylemişti. Burada sadece dokuz günüm kalmıştı. Bu şö-
len eğlencesini burada, ormanda tek başıma olabildiğince fazla

zaman geçirmek için kullanmak benim adıma daha mantıklıydı. Maria'nın ölümünü elimden geldiğince çözmek, ona yardım etmek. Onu huzura kavuşturmak... Bütün bunlar bittiğinde acıyı arkamda bırakıp Owen'ı eve götürebilirdim.

Ev.

Bu kelime, düşününce bana boş ve sıkıcı geldi. Ama geri dönmem gereken yükümlülükler vardı. Mesela işim, okul, Jess ve diğer tüm küçük parçalar. Ve belki de sonuçta üniversiteye başvuracaktım. Belki de beni asla sevmeyen bu kasabaya son-suza dek bağlı kalacak bir kız olmam gerekmiyordu.

Parmaklarımı tuşlar üzerinde gezdirdim, karmakarışık notalar çaldım. Artık kurtları ve halk şarkılarını düşünmekten vazgeçmenin, hafızamın yankılarıyla en hassas, en yaralı yerlerimi yok eden bu yeri geride bırakmanın vakti gelmişti.

Maria'ya borçluydum.

Bunu nasıl açıklayacağımı veya göğsümdeki bu hissin neden bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ama borçluydum. Böylece seansımı bitirdiğimde, karaladığım şarkı sözlerini elbisemin cebine koydum ve iskeletimin beklediği o yanmış temele doğru yola çıktım.

Maria hiçbir yerde yoktu. Temellerin karşısındaki o merdivenlerden yukarı çıkarken korkmamaya çalıştım. Anılar, sanki geride bıraktığım evimin temelinden geçiyormuşum gibi içimde kıpırdanıyordu.

Bu kez daha fazla derisi ve daha fazla kası vardı. Boğazıma kadar gelen safrayı kontrol altında tutmak için yavaş ve eşit şekilde nefes almaya çalıştım. Belirsiz şekli ve boyu dışında hâlâ tanınmaz hâldeydi. Çürümüş cildi mavi, yeşil ve siyah beneklerle kaplıydı, kurtçuklar kaburgalarının üzerindeki yırtık pırtık elbisenin içinde geziniyor, köprücük kemiklerine yuva yapıyordu.

Gözleri neredeyse arkaya gitmişti, süt rengindeydi ve yumuşak görünüyordu. Bir tanesi yarı etli elmacık kemiğinin üzerine yayılmıştı.

Hayaletimi bekleyerek odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm ama gelmedi.

Dün geceki hayalimde, su ile dolmuş ve şişmişti ama burada öyle değildi. Peki, zamanın bir illüzyondan ibaret olduğu bu yerde kaç kişi ölmüştü?

“Maria?” dedim. Kimse cevap vermedi. Kimse gelmedi.

Derin bir nefes aldım ve kızın vücuduna biraz daha yaklaştım. Şu yüzük dikkatimi çekti ve birden bunun neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım: Winston’da on beş yaşına giren her kızın aldığı saflık yüzüğüydü bu. Benim de bir tane vardı. Yüzük parmağında takılı olan alyans gibi ince gümüş. Onu çürümüş parmağından alıp kanını silersem, içine kazınmış olan *gerçek aşk bekler* kelimelerini okuyabilirdim. Winston’da on beş yaşına geldiğimizde aldığımız saflık yüzüğüydü bu.

Dişlerimin arasından bir nefes aldım ve Maria Sinclair hakkında hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Bebeği altı ya da yedi yıl önce, ben neredeyse on üç yaşındayken, Efendi tarafından alınmıştı. Hikâyeye göre Maria sarhoştı ve kendinden geçtiğinde bebek alınmıştı. Liseden yeni mezun olmuş ya da okulu bırakmıştı. O zamanlar bana göre büyüktü. Tamamen büyümüş bir yetişkindi. Ama şimdi bakınca... on sekiz ya da on dokuz yaşından büyük olamazdı. Neredeyse benim şu anki yaşımdaydı.

Babanın kim olduğunu, hikâyenin ne olduğunu ya da hikâyedeki dramı hatırlayamadım. Tek bildiğim onun bir bebeği olduğu, bebeğin alındığı ve Maria’nın da onun peşinden gönderildiği idi. Kafamda çok net bir resim yoktu.

Ama Efendi’nin olayı da buydu. Genç anneleri, bekârları, aslında buna ayak uyduramayanları, belki de ilk etapta anne

olmayı istememiş olanları hedef alırdı. Maria hatırladığım tek kızdı ama hikâyeleri herkesin hatırlayabildiği kadar eskilere dayanan ve alınanları talep etmek için ormana gönderilen bir sürü kız vardı.

Hiçbirinin geri gelip gelmediğini bilmiyordum. Eğer gelmişlerse de hikâyeleri anlatılmamıştı; bu mantıklıydı çünkü Efendi hakkındaki bir hikâyede hayatta kalanlar kimin umurundaydı?

Tristan bana Efendi'nin yalnızca sunulani kabul edebileceğini söylemişti. O berrak kış gecesinde Owen'ı kimin sunduğunu biliyordum. Ona daha önce sunduğumu da biliyordum. Owen'ın kaçırılması benim hatamdı. Ama her bebeğin aynı şekilde sunulduğundan ve Maria'nın bu kadar kendisinin çizdiğinden emin değildim.

Bu cesetten daha fazla ipucu alamayacaktım. Ben ona bakıyordum, o da bana bakıyordu ve belki de sonunda mezar hepimizi ele geçirecekti. Hollow'un sıcaklığına geri döndüm ve geriye tertemiz yıkanmış cildim kalana kadar ölümün kokusunu üzerimden silip attım.

Su altında kimse bana yanlış yaptığım şeyleri hatırlatamazdı. Bu talihsizliği başıma benim getirdiğimi...

Tristan içeri girdiğinde, ateşin önündeki sandalyesinde otuyordum. Keskin peynirli bir parça ekmek yiyor, onun kaliteli şarabından bir bardak dolusu içiyordum. Kapı eşiğinde boğazını temizleyince neredeyse kitabımı düşürecektim.

"Pardon!" dedim ayaklarımı yere indirip eteğimdeki kırıntıları silkerek. "Yakın zamanda evde olacağını düşünmemiştim."

"Ziyafete neden gelmedin?" diye sordu ve ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

Çünkü bana tekrar dans etme teklifinde bulunsaydın seni reddetmezdim. Çünkü benden isteyeceğin hiçbir şeyi reddetmezdim ama bu oynanması çok tehlikeli bir oyun.

“Dün gecedен dolayı çok yorgunum,” dedim. “Ve ben...”

İfadesi yumuşadı. Sandalyeyi karşıma çekti. Her yerdeki herhangi birileri olabilirdik. Ben onu bekliyordum; o, bir partiden eve dönüyordu. Bunun normal olduğu alternatif bir evren fikrine kapılmak çok kolaydı. Belki Vermont’un kuzey kesiminde bir kafede tanışmıştık, Tristan ve yüzükleri sade kahve sipariş ediyordu ve ben de gün geçtikçe daha da gülünç hâle gelen tatlı içecekler yapıyordum, ta ki sonunda o bana çıkma teklif edene dek. Belki yıllardır birlikteydik ve o şimdi bir arkadaşının doğum günü partisinden yeni dönüyordu, sıcak ve uykuluydu. Birazdan yatağa gidecektik ve bu normal olacaktı. Rahat bir normal. Güvenli. Böyle bir geleceğim olacağını hiç düşünmezdim.

Ben de öyleymiş gibi davrandım. Başını geriye doğru bırakırken boğazını inceledim. Alevlerin ışığının onun bakır tacında nasıl parıldadığını, yüzüklerindeki yakutları, oniksleri ve opalleri nasıl ateşlediğini gördüm. Sandalyenin kolçaklarındaki ince parmaklarını izledim ve bedenimde nasıl dolaştıklarını hatırladım. Bedenimde nasıl dolaşacaklarını... Ormandaki sıkı çalışmanın ve adanmışlığın yol haritası gibi hepsi oradaydı. Güçlü kalçaları, pantolonundaki çamur izleri, ön kollarındaki kaslar, omuzlarının genişliği. Eğer aramızdaki boşluğu geçip kendimi ona yaslasam ve yüzümü boynuna gömebilsem, koyu çam ve duman gibi kokuyor olurdu.

“Buraya ait olmana izin var,” dedi dans edip şarkı söyleyerek geçirdiği gece yüzünden boğuk bir sesle. Bazen böyle şeyler söylediğinde aklımı okuyabildiğinden korkuyordum. Belki de her şey yüzümden belli oluyordu ve bu en kötüsüydü... En kötü düşüncelerimi bile saklayamıyordum.

“Ama değilim,” dedim dizlerimi göğsüme çekerek. Birkaç hafta önce bir gün, Ruth’un evinden Hollow’a yürürken Tristan parmaklarını toprağa batırmış ve bana bir avuç dolusu toprak uzatmıştı.

“Teşekkürler,” demiştim.

Ama o sadece gülümsemiş ve “Bana güven,” demişti. Karnımın guruldamasına ve karanlık çöktüğü için Fletcher’in muhtemelen huzursuz olmasına rağmen beklemiştim. Ama sonra Tristan’ın elleri arasında bir tomurcuk belirdi. Mükemmel bir çiçek hâline geldi, mermer beyazı ve kan kırmızısıydı. Çiçek dışında elindeki her şeyi atmış ve onu örgülü saçıma takmıştı.

“Toprak sana övgüler yağıdırıyor,” diye mırıldanmış ve beni utandırmıştı. Bana çok yakın ve çok fazla gelen bir şeyler vardı.

Ama şimdi sönmekte olan güneş ışığında, elindeki toprakla ve tek çiçekle o akşamki hâlini hatırladım. Maria’nın dün geceki şişmiş cesediyle bugün de değişen bedenini. Parmağındaki yüzüğü.

Gerçek aşk bekler. Palavra.

“Sana bir sorum var,” dedim. “Hayaletim hakkında.”

Gözleri ateşten yüzüme doğru kaydı. “Hımm?”

“Benim, şey, hayalet arkadaşım? Maria?”

“Ah.” Yanakları pembeleşti ve yüzündeki ifadeyi tanımam bir saniyemi aldı. Tristan mahcup değildi, *utanıyordu*. Midem bulandı çünkü Maria’nın başına muhtemelen burada, bu ormanda, Efendi’nin gözetimindeyken korkunç bir şey gelmişti ve Maria beni uyarmaya çalışmıştı.

“Bana yalan söylemezsin, değil mi?”

Parmakları sandalyeye battı ama gözleri yüzümden ayrılmadı.

“Yardım aramaya gelenlere yalan söylemem. Sana daha önce de yalan söylemedim ve şimdi de yalan söylemeyeceğim.”

Başımı salladım. Ona ne kadar inandığımı bilmiyordum ama haklıydı. Bana daha önce yalan söylememişti. Bana kendisinin Efendi olduğunu söylememesi aslında bir yalan değildi. Daha ziyade bir ihmal, bir ertelemeydi. Zırhını giymeden önce yapacağım varsayımlara karşı bir korumaydı.

“Hayaletim... Burada olanların anılar, yankılar, geçmiş, gelecek ve olasılıkların birbirine karıştığını söylediğinin farkındayım ama ben onun kim olduğunu da öldüğünü de biliyorum.”

Kaşları çatıldı. Şarabımdan bir yudum aldım ve yüzünü dikkatle izledim, herhangi bir zayıflık belirtisi, herhangi bir çatlak aradım. “Maria, bahsettiğin kız. Onun hangi hatıra olduğunu biliyorum. Ve haklısın. Ben de onun öldüğünü düşünüyorum.”

Dişlerimin arasından nefes aldım, bunu daha önce söylememişti. “Neden? Ne değişti?”

“Bu... ormanla bir bağlantım var. Başlangıç ile son, yaşam ile ölüm, geçmiş ile bugün ve gelecek arasında bulunan bu âlemdeki ruhları hissedebiliyorum. Maria burada değil, Leah. Canlı olarak değil. Ama giderken canlıydı. Onun burada kendini güvende hissettiği bir yerde yakalandığını hissedebiliyorum ama o kısımlar, anılar. Yankılar. Hayaletler.” Sanki bu ona bir şeye mal olacakmış gibi ekledi: “Gittiğinde... senin de bir parçan burada kalabilir.” Bunu söylerken yüzüme bakmadı. Bunun ne anlama geldiğini anlayamadım ama dün gece dans ettiğimizi hatırlıyordum ve acı dolu bir samimiyetle, geride kalacak olan parçamda yaşayabilmeyi dilerdim.

Bu tehlikeli bir düşünceydi. Olduğu yerde bıraktım.

“Eğer hayatta olsa kendisinden geriye bu kadar çok şey bırakır mıydı?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Sanmıyorum, yaşarken giden birinin bu kadar çok şey bıraktığını hiç görmedim. Ama öldüğünden bu kadar eminsen... muhtemelen sizin dünyanızda ölmüştür ve benimkinde bir şekilde yaşıyordur. Onu yaşarken

gördüm, onu Winston'a götürmek için abimle birlikte ben de gittim."

Tristan'ın bana anlattığı her şeyi ve kendi deneyimlerimi düşünerek ellerimi gözlerime bastırdım. Onun yalnızca kendisine sunulanları aldığını, Winston'a tek başıma geçtiğimde benim de nasıl bir hayalet olduğumu...

"Onu geri dönerken izledin mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu asla yapmayız."

Köyden ayrılıp Winston'a dönene kadar Maria'ya bir şeyler olmuştu. Ya ormanda ya da kasabada ölümüne yol açan bir saldırıya uğramıştı. Suya batmış cesediyle diğer tarafa asla ulaşmadıysa yolun yarısında boğulmuş olması mümkündü.

Ölümünden dolayı Tristan'ı suçlayamazdım. O dönem Tristan da benim yaşlarımdaydı, yani on üç ya da on dördünden büyük olamazdı.

"Ona ne olduğunu öğrenmem lazım," dedim. "Ben... bunu ona borçluyum."

Tristan endişeli görünse de bunu sorgulamadı. Onun yerine, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Ne olduğunu, nasıl öldüğünü öğrenebilir ve ona huzur verebiliriz. Ve eğer benim bölgemde, benim gözetimim altında ona bir şey olduysa, o zaman bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Yardım etme arzusu içimi ısıttı ama gerçekçi olmam gerekiyordu. "Maria'nın bebeğini sana sunanın... kim olduğunu nasıl bileceğiz?"

Tristan omuz silkti. "Bilemem," dedi. "Kimin neyi neden teklif ettiğini bilmiyorum, sadece öyle olduğunu biliyorum. Yani, abim Thaddeus bebeği almaya gittiğinde, haklı olarak bize bırakılmıştı. Ama bunu söylemenin bir yolu yok. Owen'a teklif edenin sen olduğuna da şaşırmıştım ama şüpheleniyordum..."

"Ne yaptığımı bilmiyordum," dedim hemen.

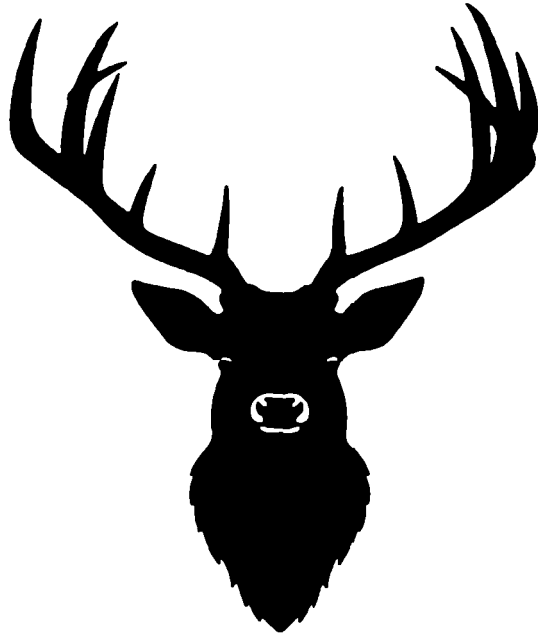
Tristan başını salladı. "Anladım."

Bütün bunların yorgunluğu çok fazlaydı. Yarın sabah Maria'nın hayaletini bulmak ve başına gelenlerin asıl nedenini çözebilecek miyiz diye görüşmek üzere buluşmaya karar verdikten sonra yanından ayrıldım. Yatak odama gidip geceliğimi giydim. Pencereden dışarı baktığımda onun aşağıdaki boşlukta olduğunu gördüm, ay ışığında her zamanki kadar güzeldi. Alnımı cama yaslayıp onu izledim.

Burası ile Winston arasında bir yerde, Maria, Efendi'nin korumasından ayrıldıktan sonra ölmüştü. Ormandaki cesede dayanarak bunun bir şiddet cinayeti olduğundan şüpheleniyordum. Ona ne olduğunu öğrenecektim. Öğrenmek *zorundaydım*.

Aklımın bir köşesinde tam olarak dile getiremediğim bir endişe oluştu. Korkmam gereken kişinin Tristan olduğunu düşünmüyordum ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

YİRMİ BİR

Rüyalarım kan ve kıkırdakla doluydu. Gözlerimi, yeni günün zayıf ışığına ve Tristan'ın kapımı çalmasına açtığımda hâlâ bitkindim. Kapıyı hızla açınca onu karşımda tamamen giyinmiş ve kalçasına bağlı bir kürekle gördüm. Bana bakınca ifadesi değişti ve geceliğimin ne kadar ince olduğunu, saçlarımın uykudan ne kadar karıştığını fark ettim. Bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Kusura bakma, kalktın sandım. Seni aşağıda bekleyeceğim.”

“Teşekkürler,” diye homurdandım. Ateş söndüğü için odam soğuktu ve dışarıda fırtınaya dönüşme tehlikesi taşıyan yağmur çiseliyordu. Elbisemin altına tayt giydim ve yeni bir kazak ile bir örgü şapka çalmak için gizlice Tristan'ın odasına girdim.

“Bu benim mi?” dedi aşağı inip elinden tatlı çöreği aldığımda. Fletcher çoktan köye inmiş, haftanın geri kalanındaki

ziyafet hazırlıkları için Andrew'a yardım ediyor olmalıydı. Üst düzey bir hazırlık var gibi görünüyordu.

“Evet.”

İtiraz etmedi.

Islak zeminde ilerlemeye başladık. “Şarkın nasıl gidiyor?” diye sordu Tristan, normalde gittiğimizden farklı bir yöne doğru giderek.

Bu soru, burada bir haftamın kaldığının güzel bir hatırlatıcısıydı. “İyi,” dedim. “Temelde bitti.” Yalan değildi. Sadece... şarkıyı ona söyleme cesaretini nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Başını salladı. “İstediğin zaman sunabilirsin, biliyorsun. Kendini ne zaman hazır hissedersen.”

“Maria'ya ne olduğunu öğrenmem gerekiyor ve bunun ne kadarını Winston'da yapabilirim, bilmiyorum.”

Başını salladı. Söylemediğim şey, gitmeye henüz hazır olmadığım. Gerçek hayatıma, artık anlamadığım bazı sahte normalliklere hazır değildim.

“Elimizden geleni yapacağız,” dedi.

Ve beni şaşırtarak *Ruth'un* evine götürdü. Kapıyı açan Ruth sadece iç çekti ve ikimizi baştan aşağı süzüp, Tristan'ın kalçasındaki küreğe baktı.

“Bu gerekli mi?” diye sordu.

Tristan özür dilercesine omuz silkti. “Öyle görünüyor.”

“Orada hışırdamandan hoşlanmıyorlar,” dedi kapı aralığına yaslanırken kollarını kavuşturarak. Evin havası, pişen soğan kokusundan dolayı ağırdı. Masasının üzerinde yarısı hazırlanmış büyük bir çeşit kuş eti vardı. Hindi olmalıydı.

“Biliyorum. Üzgünüm. Bence Leah onların dikkatini dağıtacak bir şey yapmaz...”

Ruth kulübesine dönerek, “Sorun *Leah* değil,” dedi. Ekmek yapma işinin yarısına gelmişti, hamuru sert bir sesle tezgâha vurdu. “*Leah*’ı seviyorlar. Seni pek değil.”

Tristan yüzünü buruşturdu ve ben kendimi tamamen kaybolmuş hissettim. Yine de birlikte Ruth’un kulübesine girdik. Tristan her zamankinden daha az yer kaplıyor gibi görünüyordu. Ruth hamuru yere vurarak, “Bunu kişisel algılama, tatlım,” dedi. “Bu sadece senin fikrin. Gerçek bu değil.”

“Bunun pek bir yararı olmuyor,” dedi Tristan.

“Neler olduğunu sorabilir miyim?”

Tristan ağzını büzerek bana baktı, Ruth ise bakmadı. “Ruth ayrılanların anılarını saklar. O, geride bıraktıkları her şeyin koruyucusudur. Yani, *Maria*’nın anıları ne olursa olsun...”

Anı bahçesi. Ruth’a baktım. “Bana şarkı söylediğin yer mi?”

Bu Tristan için sürpriz oldu. “Bahçeye gittin mi?”

Kendime rağmen savunmaya geçerek, “Hem de sen buradayken,” dedim.

Ruth yalnızca omuz silkti. “Onu seviyorlar.”

“Ruth, o...”

“Senin işin de değil sorumluluğun da,” dedi kadın şarkı söyler gibi. “Benim kalemde kimin nereye gideceğini sen belirleyemezsin.”

Tristan alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama öfkeli olmaktan çok teslim olmuş gibi görünüyordu. “Ona mekanizmayı anlattın mı?” diye sordu. “Madem bir sebepten dolayı onun orada olmasını istedin?”

“Tabii ki hayır,” dedi Ruth ve hamurunu büyük bir kâseye koyup üzerini bir mutfak havlusuyla örttü. Unlu ellerini önlüğüne sildi. “Onlara arkadaşlık ediyordu. Hepsi bu.”

Tristan acı dolu şekilde uzun uzun iç çekti. “Pekâlâ, eğer hepsi buysa...” Evin arka tarafına, bahçeye doğru baktı.

“Orada ihtiyacın olan şey ne?” diye sordu Ruth.

Bu, konuşma başka yere gitmeden önce araya girmem için bir şanstı. “Beni sürekli rahatsız eden hayalet kız,” dedim. “O öldürüldü. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum. Sence bahçe bir şekilde bunu bana söyler mi?” Bunu söylerken kulağa saçma geldiğini biliyordum ama eğer Tristan ve Ruth anı bahçesinin faydalı olabileceğini düşünüyorlarsa onlara şüphelerimden daha çok güveniyordum.

Ruth omuz silkti, bir kâğıt parçası çekip bir şeye baktı. “Belki,” dedi. “Burada neyin olup olmadığını söylemek zordur. Tristan, bu gece boğazıma kadar işe batmış durumdayım, eğer dikkatli olacağına söz verirsen sana anahtarları veririm.”

“Ben her zaman dikkatliyimdir,” diye mırıldandı Tristan.

“Sakin onları kızdırma,” dedi. “İhtiyacım olan son şey mutfağımda bir sürü öfkeli hayalet.” Ancak uyarılarına rağmen arka kapının yanındaki kancaya giderek ağır demir anahtarlığı karmaşanın içinden çıkardı. Tristan’a fırlattı ve o da kolayca yakaladı.

Normal bahçeden ve demir kapıdan geçerken Tristan başka bir şey söylemedi. Polen ve çiçeklerin, taze toprağın ve yeşilliklerin kokusunu içime çektim. Burası eskisi gibi sakindi. Sanki köyden kilometrelerce uzaktaymış gibi sakin ve sessiz.

Ama Tristan oyalanmadı. “Sadece Maria’nın çiçeğini bulmamız gerekiyor, böylece bazı anılarına ulaşabiliriz. Ne zaman ortaya çıkacağını ya da ortaya çıkıp çıkmayacağını bilmiyorum. Hayaletleri çağırma alışkanlığım yok. Bunun yerine sana ne yapman gerektiğini öğreteceğim. Kendimizinkiyle başlayacağız ve onu bir daha gördüğünde ne yapacağını bileceksin.”

“Ah,” dedim nefesimi tutarak. Burada birbirine dolanmış ve üst üste büyümüş bir sürü bitki vardı. Çok fazla anı vardı. “Ruth bana köklere dokunmamamı söyledi.”

Şakayık çalısının yanında durup arkasına baktı. “Evet, söylemiştir. Ruth gardiyandır. Onları gözeten, güvende tutan kişidir. Biz gittiğimizde onlarla o ilgilenecek. Ama anılara ulaşmak için köklere ihtiyacımız var.”

“Peki, bir şeye zarar verir miyiz? Kazıp çıkarırsak anılar silinir mi?”

“Hayır, sadece doğru olanları bulmamız gerekiyor. Herhangi bir zarar vermeyeceğiz. Anılarını görmek ister misin?” diye sordu. “Bu... seni?”

Beni neşelendirir mi? Muhtemelen hayır. Aslında anılarımda, unutmayı ve sonsuza dek gömmeyi tercih edeceğim korkunç şeyler vardı.

Ama merak etmiyormuşum gibi davranamazdım, bu yüzden başımı salladım ve anı bahçesinin diğer ucuna doğru yavaşça ilerleyen Tristan’ı takip ettim. Ellerimiz benden herhangi bir parçayı ararken başka hayatların, başka anıların flaşlarını yakaladım. Verilen bir fincan çayı, birinin büyükannesinin gülümsemesini, birinin karısını gömmesini, birinin torunuyla çiçek toplamasını gördüm.

Tristan sonunda küreği bir toprak parçasının üzerine bırakıp durdu. “Sanırım buradasın,” dedi.

Tereddüt ettim. Büyükannemi tekrar görmek ya da babamla güzel bir an geçirmek harika olurdu ama... orada başka şeyler de vardı. Tristan’ın görmesini istemediğimden emin olduğum şeyler. “Bana ne göstereceğini seçebilir miyim?”

“Bazen,” dedi. “Önce benimkilerden birkaçını görmek ister misin?”

Bunda tuhaf bir kırılganlık vardı ve benimle göz göze gelmediğine bakılırsa, o da bunun farkındaydı. Başımı salladım.

Birkaç metre geriye gittik. Tristan kökleri incilerle parlayan bir bitkiyi çekti. Onları avuçlarının içinde tuttu. “Yanında olacağım,” diye mırıldandı. “Ama seni uyarıyorum, bazen fiziksel

bir tepki olur. Anılardaki şeyler, deneyimlediğimiz şeyler kontrol altında kalmayabilir.”

Ürperdim ancak geri çekilmek için artık çok geçti. Bakışlarıyla karşılaştım ve başımı salladım. “Sorun değil,” dedi. Ellerini benimkine yaklaştırmadan önce bir anlığına gözlerini kaçırarak yutkundu.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum, nemli toprağı ve toprak taneciklerini hissettim. Gözlerimi kapattım, bir şeyin bilincimi çekiştirdiğini hissettim. Gözlerim kapalıyken sanki düşüyormuşum, ışıkların ve seslerin arasında takılıp kalıyormuşum gibi geldi, ta ki etrafımda sanki gözlerim açılmış gibi, sanki oradaymışım ve onu yaşıyormuşum gibi bir görüntü oluşana dek. Ve bir yere ışınlandım...

Hollow’a. Benim odama, gerçi o zamanlar benim odam değildi. Tristan küçücük bir çocuktı ve bir köşede sallanan bir sandalye vardı. Üzerinde bir kadın oturuyor, gevşek saçları omuzlarının üzerinde kıvrılmış, ileri geri sallanıyordu. Tristan’a benziyordu. Aynı buruna, aynı çeneye, aynı buklelere sahipti. Elinde bir kitap tutuyor, ona okuyordu. Kadına ve sayfaları çeviren zarif parmaklarına bakınca uykum geldi. Ben Tristan’dım. Onun hissettiğini hissediyor, kokladığını kokluyor, gördüğünü görüyordum.

Anı değişti. Thaddeus ve Ruth’la birlikte anı bahçesinde çiçeklerle ilgileniyordum. Thaddeus bana onları nasıl sulayacağımı, anıları nasıl besleyeceğimi, söylenecek doğru şarkıları gösteriyordu. Birlikte annesinin son anlarına yolculuk ederken, bir dizi tomurcuk alıp sunmasını izledim. Thaddeus tomurcukları ekti.

Ardından Ruth’un evindeydik, Tristan’ın omuzlarına kalın bir kürk sarılmıştı. Masanın üzerinde bir çaydanlık vardı. Ellerim kanlıydı ve bunun Thaddeus’un kanı olduğunu, onun ölmediğini ama geri gelmeyeceğini de biliyordum. Ruth ocağın

başında usulca ağlıyor ama bunu gizleyemiyordu. Onu teselli etmek istedim ama yapamadım.

Zaman geçti. Öğreniyordum. Rolüme daha da alışmıştım. Bir şeyin çekildiğini hissettim, bir ipin gerildiğini... Ve ormandaydım, gecenin ışıklarına bakıyordum. Mutfağımın penceresinde kendi yüzümü gördüm. Tristan beni, gerçek beni mırıldanarak bir biberon hazırlarken izliyordu. Hava soğuktu, dolayısıyla yılbaşındaki teklifimden kısa bir süre sonra olabirdi. Çok bitkin görünüyordum. Ama Owen'ı kucağıma aldığımda yüzümden benim bile anlamadığım, yapabildiğimden bile habersiz olduğum bir ifade vardı.

Bir diğer geceye geçtik. Onu ne kadar dikkatli izlediğimi fark etmemiş olmamı umarak yüzümü izliyordu. *Muhteşem*. Bu onun düşüncesiydi, benim değil. Nefes nefese kalmıştı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu ve karşımda ağzını her açtığında yanlış bir şey söylediğini biliyordu. Sözcükleri bulamıyordu. Her şeyi söylemek, aklına gelen her düşünceyi bana anlatmak istiyordu.

Kalktım. Tristan düşünmedi ve elleri belime, kalçama gitti. O an sanki dünya durdu. Giysilerimin arasından tenim sıcaktı... O bunu istememeliydi, isteyemezdi, *istemiyordu*...

Tristan ellerini çekerek anıyı parçaladı. Gözlerimi açtığımda yüzü kıpkırmızıydı. "Özür dilerim," dedi. "Ben... Ben..."

Başımı salladım, anılarımdan beni takip eden arzuyu bir kenara itip kapatmaya çalıştım. Anılarında beni nasıl bu şekilde gördüğünü anlayamıyordum. O... O benim güzel olduğumu düşünüyordu.

Az önce gördüklerimle ilgili konuşmak zorunda kalmamak için, "Hadi benimkilerden bazılarını da görelim," dedim konuyu değiştirerek. Konuşursam aynı ikilemi hissettiğimi, onun istediği şeylerin aynısını istediğimi onaylardım ve sonra ne olurdu?

Biz süreci tekrarlarlarken Tristan sessiz kaldı. Anılarım, büyükannemin ödüllü birkisi gibi uzun, pembemsi yeşil saplara dönüştü. Toprağın altında tohumlara rastlamam çok uzun sürmedi. Beynimin çılgın bir parçasının ürettiği *hafıza patatesleri*. Ama bu pek de adil değildi. Bir tanesini çektiğimde süt beyazı, sedef renginde ve toprakla kaplanmış olduğunu gördüm. Anılarımı onun ellerine bıraktım. Şu an bunu yapan kişi bendim ama nasıl işlediğinden emin değildim ve doğru anıları nasıl elde edeceğimi bilmiyordum fakat...

Fakat büyükannemin oturma odasıındaydık. Televizyon açıktı. Öğle yemeği için yaptığı makarna ve peynir bir kâsenin içinde, kucağımdaydı. Bana bakıp, "Sen iyi bir kızsın, Leah. Bunu biliyorsun, değil mi? İyi bir kızsın," dedi.

"Deniyorum," dedim ama sadece izlediğim programa geri dönmek istiyordum. Uzanıp yüzüme düşen saçlarımı kenara çekti ve...

Sakin bunu düşünme.

Kan. Uyluklarımda çok fazla kan vardı ve banyoya giderken şortumun içine kadar sıırılsıklamdım. Kan ve acı... Bunu midemde, sırtımda hissediyordum.

Hayır. Başka bir şey, *başka bir şey* bulmaya çalışarak bu anıyı bir kenara ittim.

Ve nane kokusu aldım, ellerim Trent McCoy'un saçlarına gömülüydü, dudakları omzumdaydı. Boynumu ısırarak hareket edince acıyla irkildim. Aramızda bir sürtüşme oldu, elleri kalçalarımı kavradı, eteğimi yukarı doğru çekti ve ben bunu çok istiyordum, o da bunu biliyordu. Bu pes etmek meselesi değildi. Basketbol maçına giderken giydiğim fitilli kadife eteği giymiştim ve o, tenime karşı hafif bir ses çıkarttı. Sesi pürüzlüydü. Hissettiğim tek şey çarpık arzumun eyleme dönüşmesiydi ve...

Hepsini ittim, onu dışarı fırlattım. Nefes nefese anıdan çıktım... ve Tristan'ın üzerinde olduğumu gördüm. Onun

tepesindeyim, yüzünü boynuma bastırıyordum, parmaklarım saçlarının arasında düğümlenmiş durumdaydı. Onun da elleri üzerimde, beni kendine çekiyordu, ikimiz de anılardaydık, ikimiz de hissediyorduk.

Elimle ağzımı kapatarak geri çekildim. Tristan kocaman gözlerle bana baktı.

“Böyle... Böyle olmaması gerekiyordu,” dedim garip bir şekilde utanarak. Beni bu hâlde gördüğüne inanamıyordum. En kötü hâlimde. En zayıf hâlimde. Yumruğumu ısırđım.

Geriye doğru gitti, yüzü kızardı, durumu iyileştirmeye çalıştı ama her şeyi daha da kötüleştiriyordu. “Leah, bu kötü bir şey değil. Görmemi istememeni anlıyorum ve şey... Eğer rahatsız edici olduysa özür dilerim. Benim anılarımdan çıkıp seninkilere girince ve sen devam etmek ister gibi hissedince, sanırım daha da kötü oldu... Niyetim bu değildi... Müdahale ettiğim için gerçekten çok üzgünüm.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Hayır, hayır, sorun değil, senden nefret etmiyorum ve özür dilerim, benim de niyetim o değildi. Sorun değil. Umarım değildir. Bilmiyorum. Tuhaf.”

Hızla ayağa kalktım, vücudum bir duygu cümbüşüyle doldu. Henüz toparlanamamıştım ve midemde dolaşan arzu dalgalarını kontrol edemiyordum. Tristan’a bakamadım. Burada çok fazla şey oluyordu... Tanrım, ya bu anıyı ona benim yüklediğimi düşündüyse? Ya bunun berbat bir çeşit zorunlu röntgencilik olduğunu düşündüyse? Ne düşündüğünü, ne yaptığıma inandığını hayal bile edemiyordum.

Ama kendimi Tristan’a bakmaya zorladığımda, o hiç de dehşete kapılmış gibi görünmüyordu. Dudakları sanki onu öpmüşüm gibi kırmızı ve morarmıştı. Onu öpüp öpmediğıme dair hiçbir fikrim yoktu. Onu öpmemi isteyip istemediğıne dair...

Bunu yapamazdım. “Maria’ninkini aramalıyız.”

Bana bakınca rollerin tersine döndüğüne dair tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki o bir yalvaran, ben de güçlü olandım.

“Elbette,” dedi.

Sabahın büyük bir kısmını arayarak, toprağın içinde sürünerek, sırt ağrıları çekerek geçirdik. Mırıldanıp şarkı söyledim, onun bileceği şarkıları bulmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Hayaletim gelmedi. Sonunda arkama yaslanıp oturup bahçeye dikkatle baktığımda, Tristan biraz uzağımda yüzünde toprak lekesiyle dururken midemde bir boşluk hissettim.

“Onları bulamayacağız,” dedim. “Değil mi?”

İç çekti ve kirli eliyle saçını geriye doğru itti. “Eğer bulunmak istemiyorsa hayır,” dedi. Bir an dudağını ısırıp düşündü. “Muhtemelen sorun benim. Onu görmemi istemiyor.”

“Çünkü?”

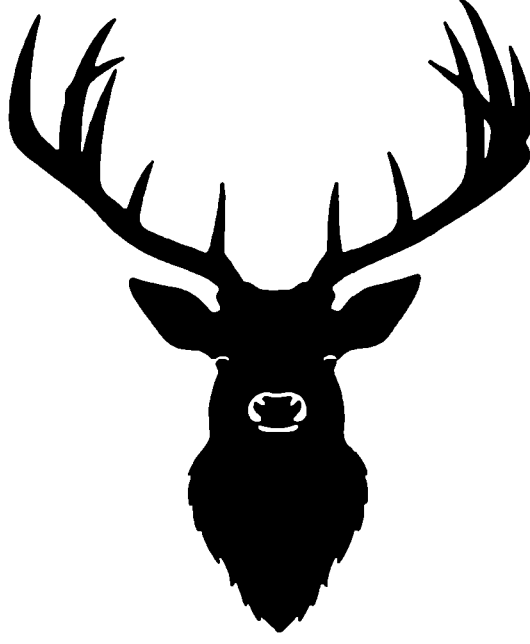
Parmaklarını toprağa batırdı, kocaman bir parça çekti. Toprak parmaklarının arasından dökülürken, “Çünkü ben Efendi’yim,” dedi. “Maria buradayken Efendi değildim ama şu anda öyleyim. Ve benden nefret ediyorsunuz. Hepinize bu öğretili.”

Bunu gerçekmiş gibi söyledi. Kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi. Ve belki benim için de bir zamanlar öyleydi. Winston’daki hepimiz için öyleydi.

“Senden nefret etmiyorum,” dedim. Kelimeler ağzımdan daha durdurumama fırsat kalmadan dökülüverdi.

Hafifçe gülümsedi. “Küçük bir merhamet,” dedi, “hak etmediğim bir şey.”

Omuz silktim. Haklı olabilirdi, belki de ondan nefret etmeliydim. Ama etmiyordum. Edebileceğimi sanmıyordum. Ayağa kalkıp ona elimi uzattım, parmaklarının benimkilerin üzerinde kaymasını görmezden gelmeye çalıştım, kollarında olmanın nasıl bir his olduğuna dair herhangi bir anıyı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

YİRMİ İKİ

Haftanın büyük bölümünde saklanmayı, kaygılarımı üretkenliğe ve işe gömmeyi, kutlamaların çoğundan uzak durmayı başardım. Gitmeden önce anılarını görmemiz gerekmesine ve Tristan'ın misafirperverliğinin teklif ettiğim şarkının tarihini çok fazla geçebileceğini düşünmememe rağmen, Maria beni bulamadı. Anı bahçesinde tek başımayken bile beni bulmaya gelmedi, belki o da gerçeklerden benim kadar korkuyordu.

Günlerim mümkün olduğunca Tristan'dan kaçmakla geçiyordu, anılarımın bana onunkilerden daha fazla ihanet ettiğine inanamıyordum. Beni kelimenin tam anlamıyla, *başka biriyle takılırken hatırlıyordu*. Ve ben anıların nasıl çalıştığını, bunun... ne kadar da kolay olduğunu anlayamıyordum.

Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemiş ve kendi rızasıyla yaptığına dair güvence vermişti. Ama onunla yüzleşemedim. Yapamazdım.

Ancak Leo'nun resmî kabul sabahı geldi ve uyandığımda kapımın önünde bir bohça vardı. Görmezden gelmek istedim ama bu onur konuğuna kabalık etmek olurdu. Ben de bohçayı makyaj masama koyup açtım ve soluk pembe şakayıklarla -henüz mevsimi değildi ama Tristan'ın yöntemlerini sorgulayamazdım- sarmaşıklardan oluşan çiçekten bir taç bulunca biraz şaşırdım. İçinde ayrıca yumuşak, köpüklü beyaz tül ve ince kumaştan yapılmış, pembe çiçekler, yeşil sarmaşıklar, altın yapraklar ve incilerle işlenmiş ve bana anılarımızı yeniden hatırlatan bir elbise vardı.

Altında bir not duruyordu. Notu açınca içindeki yapraklar makyaj masamın üzerine saçıldı.

Leah,

Bana kazara ya da bilerek gösterebileceğin ve seni daha az düşünmemi sağlayacak tek bir anı yok. Bu gece gel. Şarapla ziyafet çek ve neşeyle sarhoş ol. Gerekirse Whit'le köşede otur. Ama orada ol ve özgür bir akşam daha, öyleymiş gibi yapalım.

-Tristan

Dişlerimin arasından nefes aldım. Ama ben kim oluyordum ki gitmek isterken onu reddedecektim? Başım hâlâ dönmüyormuş gibi davranacak ve herhangi bir sonucu olmadan onunla yıldızların altında dans edecektim?

Peki, öyleymiş gibi yapmamızı istediği şey neydi?

Yeterince güçlü değildim.

Ben de sabahı kuvvetli çaylar içip şarkı sözlerimi geliştirerek geçirdim ancak öğleden sonramı banyonun alt dolabındaki kokulu yağları kullanarak yıkanmaya ayırdım. Saçlarımı ördüm ve başımın etrafına topladım. Sonra yansımama bakıp

endişelendim ve saçımı tekrar açıp gevşek dalgalar hâlinde omuzlarıma düşmesine izin verdim. Çiçek tacı zaten yeterliydi.

Tristan bugünlük yoktu ama Whit odasında, ben Tristan'ın tedarik ettiği malzemeleri *ödünç alırken* ayaklarımın dibine oturmak için geldi. Göz kapaklarıma altın rengi far, yanaklarıma allık sürdüm ve dudaklarımı olduğu gibi bıraktım. Akşam karanlığı çöktüğünde makyajımdan tatmin olmuşum.

Bu bana Jess'le dansa hazırlanmamızı, ikimizin de saatlerce süslenmemizi hatırlattı. Ama kameralarıyla dolanan anneler ya da bizi almaya gelen oğlanlar yoktu. Jess bile yoktu ve bu da kalbimi fiziksel olarak acıtıyordu.

Yine de onu yakında görecektim. Onu ve tüm Winston'ı. Ne yazık ki bu düşünce daha da acı vericiydi.

Botlarımı bağlayıp yanımda Whit'le ormanda yürüdüm. Partinin gürültüsünü, kahkahaları ve müziği daha şimdiden duyabiliyordum. Beni durduğu yerden ilk gören Ruth oldu, Tristan'ın tahtının çevresine parlak turuncu ve altın rengi yapraklar koyuyordu. Bana bir kez başını salladı ve işine geri döndü. Biraz utandım, tüm hafta boyunca ona bahçesinde de ziyafet hazırlıklarında da yardım etmemiştim.

Ama bunun bir önemi yoktu. "Leah! Harika görünüyorsun!" diye bağırdı Fletcher, beni görünce yanıma gelip sarılarak. Zaten içkiden sarhoş olmuş durumdaydı, Andrew'un elini tutuyordu. Sanırım birtakım gelişmeleri kaçırmıştım ama sorun değildi, daha sonra ondan tüm ayrıntıları alırdım.

Ve orada, Leo'nun yanında, her zamanki gibi bambaşka bir dünyadan gelmiş gibi görünen Tristan duruyordu. Masada yetime otururken beni izledi, bakışları sabit ve anlaşılmazdı.

Ne düşündüğünü merak ettim. Benden nefret edip etmediğini. Son birkaç gün içinde beni yakaladığında her şeyin yolunda olduğuna dair bana güvence vermişti ama bunun bir önemi yoktu. Ya gün geçtikçe hakkımda daha da kötü düşünürse?

Onun diyarının bana yüklediği şeylerin çoğuna katlanmak giderek daha kolay hâle geliyordu. Kanla, hayaletlerle, cesetlerle ve dehşetle başa çıkabilirdim. Ama Tristan'ın bana karşı duyduğu saygının korkunç bir şeye dönüşmesini kaldırabilir miydim, bilmiyordum. Geçen gece benimle dans ettiğini her düşündüğümde ağzıma acı bir tat geliyor, hakkımda öğrendiği şeylerden sonra şu an aynı şeyi yapacağını hayal bile edemiyordum.

Eğer Winstonlu bir oğlan olsa, birlikte büyüdüğüm oğlanlar gibi biri olsa hiçbir şeye değmediğimi bilirdi.

Tüm akşam yemeği boyunca bakışlarını üzerimde hissettim ama kendi sohbetlerime ve tabağıma odaklanmak için elimden geleni yaptım. Bir hesaplaşma olacaktı ama bu gece rol yapalım demişti. O yüzden ben de rol yapacaktım.

“Tristan çok... odaklanmış,” dedi Fletcher tabağıma biraz daha kavrulmuş ballı yaban havucu koyarken.

“Hımm.” Başka ne diyebilirdim? Herhangi bir şey, her şey... Bu yalnızca kendimi ifşa etmeme neden olurdu. Fletcher ne ima ettiğimi anladı ve üstelemedi.

Tabaklar temizlenip masalar kaldırıldığında, gürültülü müzik çalmadı ya da dansa yer açmak için masalar kaldırılmadı. Tristan ayağa kalktı ve Ruth'un ona uzattığı ağır pelerini aldı. Ateşin ışığında belli belirsiz parıldayan bir iğneyle onu boynuna tutturdu. Hikâyelerde anlatılan o korkunç Efendi'ye benzedi.

Kürsüdeki tahtına geçtiğinde, ben dâhil herkes nefesini tuttu. Acaba diğer köylüler onun insanüstü bir güzelliğe sahip olduğunu düşünüyorlar mıydı yoksa bu artık onlar için normal miydi? Bence o olağanüstü olmaktan başka bir şey olamazdı.

Leo onun önünde dururken hepimize bir sessizlik çöktü. Köylülerden Magnus elinde büyük bir kâseyle duruyordu. Kâse son derece güzel ve tarif edilemeyecek kadar tanıdıktı. Ona

baktım ve daha önce nerede görmüş olabileceğimi anlamaya çalıştım.

Leo'nun gergin olup olmadığını merak ettim. Onunla konuşmak için fazla vaktim olmamıştı -birkaç baş sallama ve bir iki ekstra kelime dışında neredeyse hiç konuşmamıştık- ama Tristan bu hâlindeyken karşısında durmak hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Yine de buradaki herkes aynısını yapmıştı. On-
dan Owen'i istemek için huzuruna çıktığımda hissettiğim sessiz, beklenmedik korkuyu hatırladım.

Tristan'ın sesi pürüzsüz ve karanlıktı. "Leo Klein," dedi. "Zamanı ve medeniyeti geride bırakmak niyetiyle buraya geldin. Kendi amaçların, kendi arzuların ve bizimkilerle uyumlu olduğuna inandığın değerlerinle geldin. Kendini insanların dünyasından ayırmaya istekli misin?"

Leo'nun tereddüt etmemesi takdire şayandı. "Evet," dedi hiç şüphe etmeden. Bu tür bir netliğin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

"Burayı, bu ormanı ve içindekileri koruyacağına yemin ediyor musun?"

"Evet."

"Bu ormanı tüm varlığıyla, sahip olduğun her şeyle hayatının sonuna kadar beslemeye devam edeceğine yemin ediyor musun?"

"Ediyorum."

Tuhaf bir şekilde bir nikâh törenine benziyordu ve belki de öyleydi. Sonuçta bu bir sadakat yeminiydi. Zihnimin tehlikeli yerlere gitmesine izin verdim. Kendimi Leo'nun yerinde hayal ettim. Tristan'ın benden buraya ve kendisine sadakat yemini etmemi isterken gözlerinin nasıl parlayacağını, kelimelerin dudaklarımda bırakacağı güzel tadı hayal ettim.

Eğer ben de yemin etseydim -eğer o beni kabul etse, eğer hepsi beni kabul etse, eğer bir daha Winston'a geri dönmesem- sanırım yeminin tadı tatlı ve dilimde içki gibi yasak olurdu.

Ama ona ve cemaatine yemin eden ben değildim. Tristan'ın emri üzerine Leo diz çöktü ve Magnus büyük kâseyle yaklaştı. İçinde su vardı ve aklıma kilisede izlediğim vaftizler geldi.

Tristan elini suya daldırdı. Leo'ya başını salladı, sanırım bu önceden ayarlanmış bir şeydi ve Leo gömleğini çıkardı. Tristan kürsüden öne doğru ilerledi ve elini Leo'nun kalbine bastırdı.

"Her zaman ait ol. Kendini hangi yolda bulursan bul, ayaklarının seni eve yönlendirmesine izin ver."

Tristan kâseyi Magnus'tan alıp havaya kaldırdı. Dökmemesinden biraz etkilendim zira oldukça ağır görünüyordu. Onu Leo'nun dudaklarına tuttu ve içebilmesi için hafifçe eğdi.

Magnus kâseyi geri aldı. Tristan, Leo'nun omuzlarından tutup onun iki yanağından da öptü. "Eve hoş geldin," dedi.

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Bu sözleri bizzat benim duymanın, ait olmanın ağırlığını hissetmemin, asla ayrılamayacağım gerçek bir yuvamın olduğunu bilmemin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Başka bir yapışkan çörek daha yiyip Andrew ve Fletcher'ın dansını izlerken belimde bir el hissettim. "Seni ödünç alabilir miyim?" dedi sıcak bir ses, kulağımın dibinde. Tristan. Yine o utanç vardı. Kaygı. Ama başımı öne doğru salladım, parmaklarımdaki şekeri emdim ve ormana doğru onu takip ettim.

Yough'a akması gereken bir dereye, hatta oradan daha da uzağa gelene kadar hiç sapmadan yürüdü. Uzaklarda su şırılda-
dığında tam beni ne kadar uzağa götüreceğini sormak üzereydim ki patika, dibinde derin ve berrak havuz olan bir şelaleye

açıldı. Tristan havuzun kenarındaki büyük, pürüzsüz kayalar-
dan birine oturup yanındaki boşluğa hafifçe vurdu.

Elbisem kirlenebilirdi ama umurumda değildi. Buradaydım, şarap ve neşe doluydum, tıpkı onun olmamı istediğini söylediği gibi. Rol yapıyordum. “Geçen gün için... seni yanlış yönlendirecek herhangi bir şey yapmış olabilirim diye özür dilemek istiyorum.”

Düşüncelerim uyuşuyor, midem kurşunla doluyordu. Burası her şeyin bittiği, gerçekliğin bana yettiği ve her şeyin kötüye gittiği yerd. “Ne demek istiyorsun?”

Elini ensesinde gezdirdi, gergin olduğu belliydi. “Demek istediğim, Winston’da seni bekleyen bir oğlan ya da biri varsa, özür dilerim... sınırları aştım. Öyle bir niyetim yoktu...”

Düşünmeye fırsat bulamadan kahkahalar ağzımdan çıkıverdi. Tabii ki o... Ah, gururumu ve utancımı bir kenara bırakmalı, açıklama yapmalıydım. Aniden bunun belki de hiç de kötü olmayacağını farkına vardım. Beklediğim kadar kötü olmayacağını. Kendimle ilgili her şeyi Winston’daki yargılardan korumak için dışarıda o kadar çok zaman harcamıştım ki yaptığım her kötü şeyi otomatik olarak kötülemeyecek insanlar olduğunu unutmuştum.

“Hâlâ Trent’le ilişkim olduğunu mu sandın?” diye sordum.

“Yani...”

“Yok,” dedim. “Anı için üzgünüm. Çok... fazlaydı. Ama onunla ilişkim yok ve eğer bu seni herhangi bir şekilde rahatsız ettiyse özür dilerim. Gerçekten.”

Dudağını ısırarak bana baktı. “Sorun değil. Anılar... zihnimizi istila edebilir. Yapmamam gereken şeylerle kafanı karıştırıyormuşum gibi hissetmeni istemedim.”

Onu omzumla dürttüm. Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuz için artık kendimi daha hafif hissediyordum. “Özür dilemeyi bırak. Sorun değil.”

Beni geri itti. “Ve bazı anıların fiziksel anlamda etkili olduğunu da yeterince vurgulamamış olabilirim.”

İç içe geçmiş anılardan çıktığımızda yüzündeki şaşkınlığı hatırlayarak kendime rağmen tekrar güldüm. “Eğer sen kabul ediyorsan, benim için de sorun yok.”

Bana attığı bakış... Ah, omurgamdan aşağı doğru bir ısı dalgası gönderdi. “Benim için sorun yok.” Sesi tuhaftı. Sertçe yutkundu ve ardından, “Leah,” dedi.

“Evet?”

Kıpırdanmak gibi sıradan bir şey yaptığını hayal edemiyordum, bu nedenle sağ elindeki yüzüğü çevirmesinin başka bir anlamı olmalıydı. “Winston’da sana benden korkman öğretili. Benden *nefret etmen*.”

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Evet.”

“Ama sen asla nefret etmedin.”

Bu bir soru değildi ve bununla ne yapacağımı da bilmiyordum... çünkü bu yarı gerçektir. “Sanırım bir noktada senden korktum,” diye itiraf ettim. “Belki de ilk gece, korkmamaya çalışsam da. İlk birkaç gün hep senin beni incitecek bir şeyler yapmanı bekledim.”

Yüzündeki şaşkınlık açıkça görülüyordu. “Ben asla...”

“Artık bunu biliyorum,” dedim. Yosunların arasında büyüyen küçük beyaz çiçekler vardı. Birkaç tanesini alıp yaprak yaprak parçalara ayırdım. “Ama anlamalısın... sen insan değilsin, Tristan. Almaman gereken şeyleri alıyorsun ve bunu bir cezaya dönüştürüyorsun. Bunun ne kadar korkutucu olabileceğini görmen gerekiyor.”

Omuz silkti. “Ama yine de beni aramaya geldin.”

Söylediğini düşünerek dudağımı ısırdım. “Belki de her zaman cezalandırılmayı istedim. Belki de sana gelip elinden gelenin en kötüsünü yapman, beni ve şimdiye kadar yaptığım tüm yanlışları geri alman için yalvarıyordum.”

Kıkırdadı, belki bunu bir şaka olarak görüyordu ama ben öyle olduğundan emin değildim. Dişleri görmüştüm. Zehri hissetmiştim. Ve artık zehrin bir tehdit olduğunu kesin olarak söyleyemiyordum.

Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Nasıl mantıklı adım atacağımı. Benim için neyin iyi, neyin daha iyi olduğunu istemekle bilmek arasında kalmıştım. Bu yüzden her zaman olduğu gibi yön değiştirdim.

“Burada yüzebilir miyiz?” diye sordum, suya doğru başımı sallayarak. Hava yeterince soğuktu, sonbahar rüzgârı âdeta ısıırıyordu ama umurumda değildi. Bu önemli bir şeydi ve ben her şeyin daha net olduğu yere, suya dalmak istiyordum.

Gülümsemesi yavaş ve bal kadar tatlıydı. “Evet, elbette.”

Botlarımızı çıkarmak için yarıştık ve çiçekli tacımı başımdan alıp yere koydum. O da bakır tacını çıkarıp botlarımızın yanındaki kayanın üzerine bıraktı. Suyu önce o girdi, kıyafetlerini çıkarma zahmetinde bulunmadı ve Ormanın Efendisi’nin kendi partisine sıırılsıklam dönme fikri bana fazlasıyla eğlenceli geldi.

Kayadan uzaklaşıp suyun üzerinde süzüldü, ıslak saçları alnına yapışmıştı. Bir çocuk gibi içine atlamam için kollarını açarak, “Hadi atla,” dedi.

Ben de öyle yaptım. Atladım ve beni tuttu, eğer bunun amacı aramızdaki gerilimi dağıtmaksa... *pekâlâ*. Su şaşırtıcı derecede soğuktu ama bu, gerilimi hafifletmiyordu.

Fakat geri çekilip suyun içine girdim. “Suda her zaman kendimi çok iyi hissederim,” dedim. “Sanki mahvolmamışım gibi. Tertemiz.”

Gülümsedi. “Banyo yapmayı da seviyorsun. Tanrım, banyoda çok uzun kalıyorsun.”

Şok taklidi yaparak ona su sıçrattım ve o da elimi yakaladı. Küçük ve basit bir şey yaparak onu suyun altına ittim ve onunla birlikte battım.

Her tarafta su vardı. Bütündüm ve tamdım. Suyun altında Tristan parmaklarını saçlarıma doluyor, ben de ellerimi gömleğine sokuyordum. Gözlerimi açtım, etrafımdaki dünya bulanık, acı verici ve karanlıktı ama ay ışığının aydınlattığı havuzda onun şeklini seçebiliyordum.

Dudakları benimkilere gelmeden önce ilk kimin hareket ettiğini, buz gibi suyu sımsıcak yaparak değişime kimin sebep olduğunu bilmiyordum.

Su onun ayakta durabileceği kadar sığdı ama benim ayakta durabileceğim kadar değildi. Beni kollarının arasında sıkıca tutarak yukarı itti. İkimizi de suyun üstüne çekti. Yüzeyi aştık ama ben asla boğulmaktan kurtarılmış gibi değildim. Ciğerlerim oksijen için çılglık atmadan önce asla yüzeye çıkmam gerekmemişti.

Ağızımdaki ağız tatlı ve sıcaktı. İkimizin de kıyafetleri sırlıklamdı ve tenimize yapışıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bacaklarımı beline doladım, eli elbisemin içine girdi. Onun içinde kayboldum, tüm bu hislerin ağırlığını hissettim. Geçen gün beni yakaladığı andaki duygularını, derisinin altındaki kıvılcımlı arzuyu görünce -o zaman anlamıştım ama şimdi daha büyüktü- onun tüm parçaları ve benim tüm kırıklarım yeni ve bütün bir şey yaratmak için bir araya geliyordu.

Bana bakmak için nefes nefese geri çekildi. Çok karanlıktı ama uyumsuz gözleri ay ışığında parlıyor gibi görünüyordu ve yüzünün her detayını çoktan ezberlemiştim. Dudakları benimkilere değdi. Kırılmaya, kendimi içine hapsettiğim duruşumu bozmaya o kadar yaklaştım ki...

“Tristan!”

Ses ormandan, zifirî karanlık olan geniş alandan geliyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, eminim benimkiler de öyleydi. Tristan beni tekrar kayanın üzerine kaldırıncı vücudunun üzerimdeki baskısı kaybolduğu için üşüdüm, üzerimden sular damlıyordu.

Ama çoraplarımı ıslak ayaklarımın üzerine çektim ve botlarımı bağladım. O havuzdan çıkarken belli belirsiz görünen kol kaslarına baktım.

“Buradayım!” diye seslendi Tristan. “Buradayım.” Aceleyle tacını kaldırıp ıslak saçlarının üzerine taktı.

Ruth elinde bir fenerle ormandan çıktı. Kayanın üzerinde sırlıklam olan ikimize bakıp kaşlarını kaldırdı. Yüzlerimizdeki kızarıklık görebildiğinden emindim ama yorum yapmadı. Sadece, “Bir ziyaretçi var,” dedi.

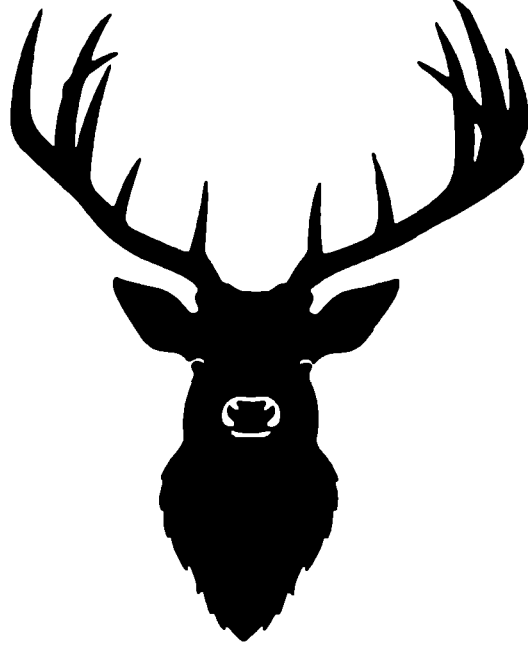
Botlarını bağlayan Tristan durdu. Elmacık kemiklerinde kullandığı altın renk, şakaklarından saç çizgisine kadar bulaşmıştı. Bundan elimin sorumlu olduğunu düşündüm. “Bir tane daha mı?”

Ruth sessizdi ve işte o zaman onun yalnız olmadığını fark ettim. Omzunun üzerinden, “Şu an iyi,” diye seslendi ve bize döndü. *Bana* döndü. Ancak o zaman nedenini anladım. Ormanın gölgelerinden çıkıp Ruth’un fenerinin donuk altın rengi ışıltısına doğru gelen kişi herhangi biri değildi.

“Ah, Leah,” diye bağırdı, sırlıklam olsam da beni sağ salim gördüğü için. “Mesajını aldım. Ölüyor olduğunu... Ölüyor olduğunu sandım.”

Ona öylece bakakaldım çünkü onu çok özlemiştim ama yine de her şey yanlıştı çünkü o buradaydı. Jess, beni artık korkmadığım bir kaderden kurtarmak için Winston’dan buraya kadar gelmişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

YİRMİ ÜÇ

İkimiz de ağır havlu ve battaniyelere sarınmış durumdaydık, Hollow'daki odamın zeminine üzerimizden sular damlıyordu. Jess beni kurtarmak için Yough'u geçtiğinden ve ben... bazen istediğim şeylerin sağduyumu engellemesine izin verdiğimden.

Aynı ama farklı, daha yorgun görünüyordu. Winston'dan ayrıldığımdan bu yana bir aydan az zaman geçtiğini biliyordum ama inanılmayacak kadar uzunmuş gibi geliyordu. Jess'in koyu kıvrıkcık saçları başının üstünde bir düğüm hâlinde toplanmıştı. Dizlerini göğsüne çekerek bana baktı.

Tristan'ın buraya nasıl geldiğini sormasına ve Ruth'un yardım teklifine rağmen Jess ikimiz baş başa kalana dek benden başka kimseyle konuşmak istemedi. Tedirgin bir şekilde bakıştılar ama ona izin verdiler. Tristan yalnız kalmamıza izin

verdiğinde Jess'in içinde özenle koruduğu korkunun parçalandığını neredeyse görebiliyordum.

Ona her seferinde, *onlara güvenebilirsin*, der gibi nazıkçe bakmaya çalıştım.

Ama benim bakışlarım ne kadar nazıkse, onunkiler de o kadar yırtıcıydı ve sanki bana, *o seni öldürecek ve sen de buna izin veriyorsun*, diyordu.

Artık yalnızdık ve aramızda uzun bir sessizlik oldu. Bir şeye yardımcı olmak için, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sonunda gerçekten önemli olan tek soruya karar verdim: "Beni nasıl buldun?"

Kıkırdadı. "Yough'u geçtim, sonra insan seslerini takip ettim."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. Aslında köye öylece rastlamamanız gerekirdi... ama sonra Fletcher'ı ve yeni üye Leo'yu düşündüm. Bir şeyi yeterince isterseniz oraya ulaşmanız kolaydı ve Jess de beni istiyordu. Buraya gelen herkes kurban vererek gelmemişti. Örneğin Fletcher hayattan başka bir şey istemiş ve ormanı kendi başına bulmuştu. Leo'nun ve diğer herkesin de aynısını yaptığını hayal edebiliyordum. Jess, Tristan'ın köyüne giden doğal yolu izlemişti, Winston'dayken aklımıza hiç gelmeyen yolu. Ve belki de anlayamadığım bir çaresizlikle beni istediği için bu kadar kolay bulmuştu.

Belki de benim sorunum Owen'ı yeterince istemememdi ve daha fazla deşmeden, bu fikri bir kenara ittim.

"Öleceğini düşündüğünü söylemiştin," dedi Jess. Yaklaşık bir yıl önceki yılbaşı gecesini hatırladım. Payetli elbisesi içinde kahkahalar atıp bir partiye koştuğunu. *Hayır*, demek istedim. *Şu an ölmüyorum ama o an kesinlikle ölüyordum.*

O zamanlar kim olduğum, ne yaptığım, ne hâle geldiğim onun suçu değildi. Ondan yardım istemiş, varlığını arzulamış,

desteğini istemiştim. Ve işte şimdi buradaydı... ve beni herhangi birinin kurtarabileceğine inanmıyordum.

“İyiyim. İnan bana.”

Parmakları elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. “Sana zarar mı verdi? Leah, yemin ederim...”

“Vermedi,” dedim. “O... burası... hep korktuğumuz yere hiç benzemiyor.”

Gözlerinde bir güvensizlik vardı. “Peki ya bu sadece seni tuzağa düşürdüğü içinse? Ya sadece onun görmeni istediği şeyi görüyorsan?”

Başımı iki yana salladım ama bunu ona açıklamak imkânsızdı.

“Yarın,” dedim. “Uykuya ihtiyacın var, bitkin görünüyorsun. Ve yarın sana her şeyi açıklayacağım. Ayrıca yardımına ihtiyacım var ama sandığın şekilde değil.”

Kara gözleri yorgundu, muhtemelen saçmalıklarımından bıkmıştı ama karşı çıkmadı. Battaniyeleri attı, ıslak elbiselerini çıkardı ve ona verdiğim geceliği giydi. Mumları söndürdüm ve şöminedeki ateşin çıtırtısını dinleyerek yanına kıvrıldım. Hemen ellerimi tuttu, bacaklarımız alışılmış bir şekilde birbirine dolandı.

Bu o kadar yıkıcı derecede rahatlatıcıydı ki aşinalık hissi kalbimi ağrıttı. Ellerimizi kaldırdı ve parmaklarımı öptü.

“Öldüğünü sandım,” diye mırıldandı. “Tıpkı diğer kızlar gibi.”

Midem bulandı ve düşünebildiğim tek şey Maria oldu. Ona, “Onlara ne olduğunu öğrenmem lazım,” dedim çünkü gerçek buydu, değil mi? Kendisinden isteneni yapıp bu ormandan çıkan ve Winston ile burası arasında bir yerde ölen tek kişi Maria mıydı yoksa diğer kızlar da mı aynı kaderi paylaşmıştı, bilemiyordum.

“Geldiğini bilen var mı?”

“Hayır,” dedi Jess, daha da sokularak. Sesi uykudan ağır-laşmıştı. “Anneme üniversite ziyaretinde olduğumu söyledim. Kimse bilmiyor.”

Güçlkle yutkunup başımı salladım. İçgüdülerimin bana ne söylediğinden, bunun neden rahatlatıcı olduğundan emin değildim ama öyleydi. Sorgulamayı bıraktım ve Jess’in uykuya dalmasına izin verdim. Çok uzun süre uyanık kaldım, ateşin çıtırtısını dinledim ve her şeyin daha ne kadar olağanüstü derecede ters gidebileceğini merak ettim.

Jess’in çoktan uyuduğunu düşünürken, “Senin için geldim,” dediğini duydum. Başımı çevirdiğimde doğrudan tavana baktığını gördüm. “Neye bulaşmış olursan ol, ne yaparsan yap ya da hiçbir şey yapmamış da olsan. Senin için geldim.”

Ne yaptığımı, bunu kendime nasıl dayattığımı bilemezdi. Ama yine de başımı salladım, Jess’e yaslandım ve uyumayı bekledim.

Sabahın geç saatlerinde Ruth’un evine ve anı bahçesine doğru yola çıktığımızda Tristan da bizimle birlikte geldi. Jess henüz ona güvenmiyordu. Onu suçlayamazdım zira *ondan* korkarak büyümüştük. Ben de ona doğrudan bakamıyordum, dün gece-nin anıları beynime kazınmışken üstelik.

Fletcher ikimize de kahvaltı ikram ettikten sonra, “Bizim evde böyle ekmek var mı? Bu kesinlikle uygunsuz,” dedi Jess gözleri kapalı bir vaziyette ağzında ekşi mayalı ekmekle. Ruth fazladan bir çift bot getirdi ve Jess dışarı çıkmamızın sorun olmayacağına karar verdi. Yapacağımız takastan, Tristan’ın tekliflerle ilgili anlattıklarından ve Maria’nın hayaletiyle karşılaşmamdan söz ettiğimde bana pek inanmadı ama yardım etmeyi kabul etti. Geriye sadece Tristan’la ikisini bir araya getirmek ve doğru bir şekilde tanıştırmak kalmıştı.

Ruth'tan daha çok hoşlanmışa benziyordu. Bunu nadiren yapmasına rağmen Hollow'un mutfağında bizimle oyalanan Ruth'tan. Ruth'un "Hayalet konusunda size yardım edeceğim," demesi, benim kadar Tristan'ı da şaşırtmışa benziyordu.

Tristan kaşlarını kaldırdı. Ahşap tezgâhın üzerine tüne-mişti, elinde dumanı tüten bir fincan çay vardı. "Bunu yapmaz-sın sandım," dedi.

Ruth yalnızca omuz silkti. Jess iki büküm olmuş botlarını bağladığı için Ruth ile Tristan arasındaki tuhaf bakışmayı ka-çırdı. Gerçi görse de benim yaptığımı yorumlamazdı.

"Yola çıkmalıyız," dedi Ruth. "Rüzgâr dönmeden önce yapı-lacak çok şey var." Tristan onun neden bahsettiğini anlamış gibi başını salladı ve aletlerini almak için diğer odaya daldı.

"Nasıl yardımcı olabilirsin?" diye sordum.

"Burası benim bahçem," dedi Ruth, sanki apaçık ortadaymış gibi, ki öyleydi ama bu hayaletleri açıklığa kavuşturmuyordu.

"Ama Maria... zor oldu," dedim.

Jess yanıma geçmek için doğruldu ve kalçasını masaya da-yadı. "Bunun Maria Sinclair'in hayaleti olduğunu söylemiştin... Ne tür bir hayaletten bahsediyoruz?"

"Kendisine benziyor," dedim. "Bedensel." Çürümemiş ol-duğu sürece ama bunu Jess'e söylemeye gerek yoktu. Bu onu sa-dece korkuturdu. "Bize onun anılarını alabilir misin?" diye sor-dum Ruth'a.

"Alabilirim," dedi Ruth kibirli bir şekilde. "Ama almayaca-ğım. Her zaman yaptığım gibi önce ondan izin isteyeceğim. Fa-kat *onu* yakalayabilirim."

"Ruth bekçidir," dedi Tristan, yanında kazmalar olan bir paltoyla yeniden ortaya çıkarak. Onu evin dışına kadar takip et-tik, ormanda ilerlerken aynı sıra hâlinde adım atıyorduk. Hafif ve puslu bir yağmur çiseliyordu, bu yüzden yaprakların ve ayak-larımızın altındaki yol nemli ve biraz çamurluydu.

Ruth, ellerini ceplerine sokarak, “Hayaletler benimdir,” dedi. Bana yan gözle baktı. Bir karara varmış gibi görünüyordu. “Onları zorla tutmam. Ama onlardan bir şey istersem dinlerler. Ve ben de karşılığında onlar gitmeye hazır olana kadar, seçtikleri şekilde yaşamalarını sağlarım. Hepsi benimdir, ben de onlarınım. Umarım bu Maria için de bir anlam ifade eder.”

Dudağımı ısırarak bunun tam olarak ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. Jess bana sanki bunların hiçbirine inanamıyormuş gibi bir bakış attı. Onu suçladığımı söyleyemezdim.

“Sence Maria’nın yardım etmesini sağlayabilir misin?”

Ruth, “Onu geri getireceğim,” dedi. “Soracağım. Ama bu ona bağlı.” Kesin değildi ama elimizdeki en iyi şey buydu. “Neden onu daha önce yanımıza getirmedi?”

Ruth omuz silkti. “Eğer korkuyorsa onu zorlamam.”

Ölü olmasına rağmen *yine de* korkuyor olmasını hayal bile edemiyordum. Her zaman ölümün bir tür kurtuluş olmasını, sürekli üzerime yük olan korkunun biraz hafifleyeceğini ummuştum. Bunun sadece daha fazla korku olduğu fikri ile ne yapacağımı bilmiyordum.

Ama korkuyu anlayabiliyordum. Maria’nın bana kendi başına ne gösterdiğini bilmek... O anılarda iyi olan hiçbir şey yoktu. Belki de ihtiyacımız olduğunu bilmesine rağmen onları görmeye veya paylaşmaya dayanamıyordu. *Benim* onlara ihtiyacım olmasına rağmen.

Ruth’un evine varınca Ruth anahtarları almak için durdu, sonra bizi anı bahçesine götürdü. Jess elimi tutuyor, parmaklarımız birbirine dolanıyordu. Acaba o da buradaki tuhaf sessizliği hissedebiliyor mu diye merak ettim. Bu bahçeye adım atmak başka bir dünyaya gitmek gibiydi. Köyün geri kalanının Efendi’nin topraklarından beklediğim gibi tuhaf ve büyülü hissettirdiğini söyleyemezdim ama bahçede farklı bir şeyler vardı.

Bir saygı. Bir sessizlik. Elbette burası büyülydü, elbette toprakta başka dünyaya ait bir şeyler vardı.

“Dışarda bekleyeyim mi?” diye sordu Tristan sessizce, Ruth’a.

“Hayır,” dedi Ruth. “İstersen kenarda dur.”

Tristan başını salladı, söğütlere doğru uzaklaştı, nemli yapraklar paltosunun omuzlarına değiyordu. Ruth dönüp Jess’e ve bana baktı, sonra bahçeye doğru ilerledi ve yaprakların üzerinden dikkatli adımlar attı. Yürürken bir uğultuyla başlayıp giderek artan bir ses çıkardı. Bunlar kelimeler değildi, ne olduklarını da bilmiyordum. Ama aynı zamanda tuhaf, yürek parçalayıcı ve güzeldi. Bahçe o kadar sessizdi ki boğazımdaki düğüm nefes almamı zorlaştırdı.

Ruth bir değişiklik hissetmiş gibi döndü, bahçenin ısıllı ısıllı parladığı küçük bir parçasına doğru ilerlerken keskin ve ağlamaklı uğultulusu değişti ve kız bir anda belirdi.

Sadece bir kızdı. Hayalet olduğu neredeyse hiç anlaşılmıyordu. Otların arasında dizlerini göğsüne çekmiş vaziyette oturuyor, saçları sırtına dökülüyordu. Parmakları kaval kemiklerinin üzerinde birbirine geçmiş durumdaydı ve bana musallat olan o kıza şu an hiç benzemiyordu. Sessizce tefekkür ederek ve ağlayarak vakit geçiriyormuş gibiydi.

“Ah,” diye iç çekti Jess ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

Ruth’a ve hayalete doğru ilerledim ve kızın yanına çöktüm. Üzerimde kazağım olmasına rağmen kolumun buz gibi olduğunu hissettim. Hayalet, daha önce hiç olmadığı kadar bedenselmiş gibi hissettirdi.

Önce bana sonra Jess’e baktı... Bu bakışı ben uydurmuyordum. Şu an daha gerçek görünüyordu. Daha insani. Daha *canlı*. “Seni tanıyorum,” dedi.

“Maria?” diyen Jess’in sesi, Ruth’un şarkı söylemesinin geride bıraktığı sessizlik karşısında cılız çıktı. Jess elbette onu tanıyordu... Muhtemelen yaşarken onu benden daha iyi tanıyordu. Jess her zaman benden daha sosyal, her zaman daha ilgiliydi ve hafızası her zaman benden çok daha iyiydi.

Maria’nın gözleri üzerimizde gezindi ve bakışlarında bir şeyler değişti. Hatta söğütlerin yanında duran Tristan’a da başını salladı. Tristan yaklaştı. “Ne olduğunu bilmek istiyorsunuz,” dedi. Bu bir soru değildi.

“Eğer bize gösterirsen,” dedi Tristan.

“Sana değil,” dedi Maria hızla, sanki yaşıyormuş gibi yanakları kızardı. Ama gözleri benimkilerle buluşunca bu gözlerin süt gibi görüldüğünü ve kafatasından damladığını hatırladım. Kusmamak için güçlükle yutkunmak zorunda kaldım. Onun gerçeği... bu değildi. “Ama faydası olacaksa, sana gösteririm.”

Başımı öne doğru salladım. “Faydası olur.”

Ruth, Maria’ya elini uzattı. Maria ayağa kalktı ve yüzüne düşen saçlarını düzeltmesi için Ruth’a izin verdi. Saçları yağmurdan ya da nehirden dolayı nemliydi. “Güvende ol,” dedi. Sonra Ruth bize doğru başını salladı ve “Yapacak bazı işlerim var. Bana ihtiyacınız olursa haber verin,” dedi. Sanki daha sonra olacakları izlemeye dayanamıyormuş gibi tek kelime etmeden ayrıldı. Belki de dayanamıyordu.

Maria elimden tutup beni bahçenin küçük bir bölümüne yönlendirdi. Tristan sessizce onu takip etti. Maria sadece bana güvenen yaralı bir hayvan gibiydi, bu yüzden Tristan araya girmedi ve bize birkaç metreden fazla yaklaşmadı. Belki de kız yaralı bir hayvandan çok da farklı değildi.

Jess de Tristan’ın yanında kaldı, yüzündeki belirsizlik açıkça görülüyordu. Bütün bunları anlamıyordu ve ben de onu iyi hazırlamamıştım.

Kız yere diz çöktüğünde, ellerimizi ayırmamaya dikkat ederek ben de diz çöktüm.

“Hepimiz birden mi?” diye sordum.

Tristan başını iki yana salladı. “Eğer anıya doluşursak o kadar güçlü olmaz. Eğer senin için sorun olmayacaksa bunu sen yapmalısın. O sana güveniyor.”

Dudağımı ısırp başımı öne doğru salladım. Geçen günkü anılarımın neden bu kadar berbat olduğu muhtemelen mantıklıydı... Tristan’a güveniyordum. Elbette ona en kötü yanımı gösterecektim.

Tristan bana kazmayı teklif etti ama görmezden geldim, Maria’nın anılarının incilerini hissedene kadar ellerimle zengin toprağı kendim kazdım. Onları çekip alınca Jess tuhaf bir ses çıkardı.

Sanki onu rahatlatabilirmişim gibi hayalete, “Her zaman yanında olacağım,” dedim. Söylediğim hiçbir şeyin önemi yoktu. O zaten ölmüştü.

Ama yine de başını salladı. Sanırım Maria’yı hayattayken daha iyi tanısaydım birbirimizi severdik.

Eğer sadece sokağın aşağısındaki kız olmasaydı. Eğer daha sonra annelerin çoğunun iki ayda bir kiliseden sonra gittikleri öğle yemeklerinde bu kadar dedikodu konusu olmasaydı. Onu etrafındaki dedikoduları öğrenmeden, onu ve bebeğini, onu ve LoW’u, onu ve ölümünü bilmeden önce tanısaydım ne olurdu diye merak ettim.

“Odaklan,” dedi Maria. Elimi daha da sıkı tutunca onun neredeyse katı bir et parçası olduğunu hissettim ve...

Artık ormanda değildim, anı bahçesinde değildim. Koruda, Youghioghenny kıyılarına yakın bir yerde, kucağımda bir bebek, bir yanımda bir adam, diğer yanımda bir erkek çocukla birlikteydim. Adam Tristan’a benziyordu ve çocuk da *Tristan’dı*.

Düşüncelerinin şeklini kendi düşüncelerimin üzerinde duyabiliyor, bedeninin fizikselliğini hissedebiliyordum. Yorgundu. Yürümekten ayakları ağrıyordu. Parmakları şişmişti. Gösterdiği bağlılık oğlunu geri kazanmaya yetmişti ve artık eve dönmeye hazırdı. Yaratıcı bir şeydi, bir görüntüye karışan iplikler, zengin yeşiller, kahverengiler ve ateşli altın tonlar. Ama artık bitmişti ve eve dönmeye hazırdı. Telaşını, adımlarının ağırlığını hissediyordum.

Diğer taraftaki mezarlığa, eğimli tepelere, ahşap kiliseye özlemle baktı. Maria şafak öncesi ışıktaki yüzleri seçemese de nehrin diğer tarafında gölgeler bekliyordu. Ailesi olduğunu düşündü. Eve gelmesini bekliyorlardı.

Diğer tarafta onu özlediklerinden emindi. Her şeye rağmen bebeğini seven annesinin. *Onu* seven annesinin. Clara teyze, muhtemelen evde kahvaltı ve kocaman açtığı kucağıyla bekliyor olmalıydı.

Tristan'ın abisi Thaddeus, "Seni göremezler," diye mırıldandı ona. "Sen diğer tarafa dönene kadar göremezler."

Ona baktık. Donuk, hayvani bir korku vardı. Bir zamanlar ondan nefret ediyordu, ona ondan nefret etmesi öğretilmişti, o da tüm bu nefreti ve korkuyu su gibi içmişti. Buraya geldiğinden beri ondan ve diğer çocuktan uzak duruyor, yalnızca kendisiyle konuşulduğunda konuşuyor, yalnızca minimum düzeyde yemek yiyordu. Kendini kendine saklaması, mümkün olduğu kadar az etkileşimde bulunması daha iyiydi, sanki eve gittiğinde şeytanın izini sırtından uzak tutabilecekmiş gibi.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi nazik bir tavırla. Her zaman bu kadar korkmak zorunda olmadığı bir yere geri dönmek onu rahatlatacaktı.

Thaddeus tereddüt etti. "Eğer tersine karar verisen... sadece geriye bak. Geriye bak, biz burada olacağız."

“Elbette,” dedi ama bu imkânsızdı. Efendi’nin tüm nezaketi, altında yattığını bildiği şeytanın yaldızıydı sadece. Akşam yemeği için sipariş edeceği kutlama pizzasını düşünürken dikkati çoktan dağılmıştı. Parası kısıtlıydı ama bunu idare edebilirdi. Belki izin verirlerse tüm aile için paket servisi bile isterdi.

“Sen devam et, Tristan,” dedi Thaddeus. Çocuk ona başıyla selam verip ormana geri döndü. Thaddeus, Maria’ya dilinde acı bir tat bırakan, çay ya da bira gibi bir şey ikram etti.

Ancak Maria dönüp nehre baktığında Thaddeus arkada kaldı. Dünyadaki tüm parayı da verseler, Maria bir daha arkasına bakmazdı. Nehrin diğer tarafında yeni bir hayat vardı. Yeni bir dünya. Bir daha asla bu mahsur kalmış kız olmayacak, asla içki içmeyecekti. Kucağındaki bebeğe iyi bir hayat yaratacaktı.

İleriye, kıyının aşağılarına doğru gitti. Su etrafını sardı, onu sürükleyecek gibiydi. Maria ne yapması gerektiğini biliyordu. Batması gerekiyordu ve çıktığında görünür olacaktı. Geriye, eve, bir Winston kızına, umutsuzca sevdiği kasabaya dönmüş olacaktı.

Bunların Maria’nın hisleri olduğundan kesinlikle emindim çünkü ben Winston’ı hiçbir zaman onun kadar şiddetle sevmemiştim. Ama onun zihninde, mezarlıkta büyüyen kır çiçeklerinden yol kenarındaki havai fişek gibi parlayan kırık camlara kadar her şey pembe ve parlaktı.

Beline kadar ilerledi. Su göğsüne doğru hücum etti. Bebeği kendisine yakın tutuyor, başını omzuna bastırıyordu. Bir anlığına batmak ona zarar vermezdi ama bebek bunu sabırsızlıkla bekliyor değildi. Çoktan telaşlanmaya başlamış, ağlamaya hazırlanıyordu.

Koruyucu elini bebeğin başının arkasına bastırdı. Arkasına bakmadı.

Derin bir nefes aldı, bir dua mırıldandı ve suya battı.

Thaddeus onun sanki hiçbir şey olmamış gibi diğer dünyaya, diğer tarafa geçeceğini söylemişti. Ve öyle yaptı, yapmaya

çalıştı. Maria yüzeye çıktı, nefes alıyordu ama omuzlarında onu aşağı iten eller vardı Birisi arkasından, boynuna bir ip geçirdi. Nefes alamıyordu. *Nefes alamıyordu.*

Onu tutan kişinin arkasında ya da önünde olduğunu anlayamadı. Tek düşünebildiği şeydu: *Elbette gitmeme izin vermeyecek. Elbette özgür değilim.*

Efendinin bölgesinde özgürlük diye bir şey yoktu.

Bebek çığlık atıyordu. Maria çığlık atıyordu. Düşünemiyor ve nehir suyu ağzına hücum ediyor, onu bırakmıyor, bırakmıyor ve...

Kendimi suyla boğulma ve ipe boğulma anılarından kurtulmaya zorladım, dilimde hâlâ kan ve nehir suyunun tadı vardı. Maria bir anlığına suya batmış, boğulmuş, çürümüş bir ceset oldu ve ardından bir kıza dönüştü. Sanki kalan tek cankurtaran halatı benmişim gibi elimi tutan bir kıza.

Mümkün olduğu kadar çok oksijen almaya çalışırken nefes nefese kaldım. Orada, gerçekte anı arasında, sınırda ölmüştü ve kendime geldiğimde, Thaddeus'un Tristan'ın yüzüne çok benzeyen yüzünün anısıyla beynimde oluşan korkuya karşı koyamadım.

"Leah?"

Tristan'ın ellerinin sırtımda olduğunu, sanki içimdeki nehir suyunu çıkarmaya çalışıyormuş gibi şaplaklar attığını fark etmem bir saniyemi aldı. Hiçbir sebep yokken, sadece hava almaya çalıştığım için boğuluyor olmalıydım. Kızın elini tutarak arkama yaslandım ve sırtımı Tristan'ın bacaklarına yasladım. Jess de gelip telaşla saçlarımı yüzümden çekti.

"Öldürüldü," dedim. "Biri onu suyun altında tuttu."

Tristan hiçbir şey söylemedi. Sırtımı ovalamaya devam etti. Sonunda, "Kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Göremedim."

"Ah, Leah."

Nehrin hayalî suyundan yanmalarını engellemek için gözlerimi kapattım ama Maria'nın eli kayboldu.

Gözlerimi açtığımda Maria gitmişti. Belki de bebeğini kaybetmenin, hayatını kaybetmenin acısını yeniden yaşamaya dayanamamıştı.

“Sanırım... onun, abin olduğunu düşünüyor. Son Efendi.”

Tristan'ın bakışları çakmak taşı kadar sertti. “Bunu yaptığını gördün mü?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Onun anıları burada mı?”

Tristan dudağını ısırды. “Ben hepsine çoktan baktım... yani geriye kalanlara. Onun ya da annemin hiçbir anısında bu olay geçmiyordu.”

Titremeyi kesemedim. Tristan kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne doğru çekti. Sanki bir cankurtaran halatıymış gibi kolunu tuttum.

“Anlamıyorum,” diye mırıldandım. “Çok fazla el vardı,” diye farkına varmaya başladım. “Tek bir kişi olamaz. Maria öyle olduğunu düşünse bile onun abin olduğunu sanmıyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi Tristan. “Bilmiyordum, yemin ederim. Ben... Thaddeus geri geldiğinde bana hiçbir şey söylemedi. Sadece Maria'nın onlara geri döndüğünü söyledi.”

Yüzümü onun koluna gömdüm. Hissettiklerimi anlatacak kelimeleri bulamadım, tüm yanlış anlamalar bir araya toplanmıştı sanki.

Beni bu durumdan kurtaran kişi Jess oldu. “Eğer bu LoW değilse ve bu olay o nehirdeyken meydana geldiyse, kasabadan biri olmalı. *Kimse* Winston'dan ayrılmaz. Onun öldürüldüğünden ve kaymadığından emin misin?”

Sanki boğulan benmişim gibi boğazımdaki kordonu hissettim. “Kaymadı,” dedim. Öksürdüm, nehir suyunun ciğerlerimden çıkması berbatı.

Ben oradaydım. Bu bir anı olsa da... Maria yıllar önce ölmüş olsa da... O bu süreçten geçerken ben de onun yanındaydım, bilincinin içindeydim. Acı çekmeme yetecek kadar. Önemsememe yetecek kadar.

Jess ve Tristan geri dönüş yolunda neler olmuş olabileceğini, bunu kimin yapmış olabileceğini tartışarak geçirdiler ama ben hiçbir katkıda bulunamadım. Çok üşümüştüm. Çok uyuşmuştum. Hollow görüş alanıma girdiğinde tereddüt ettim.

“Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,” dedim. “Biraz piyanoma gidip geri döneceğim.”

Jess endişeyle bana baktı. “İstersen ben de seninle gelebilirim? Yalnız olmak zorunda değilsin. Ben de anıyı izleyebilirim, tanıdığım biri var mı diye bakabilirim.”

Başımı iki yana salladım. Bu anı Maria’nın bakış açısından aktarılmıştı, Jess onları göremezdi. Diğer kıyıda onu bekleyen gölgeleri tanımasının hiçbir yolu yoktu. Onu kimin öldürdüğünü görmesinin de...

Ayrıca, ölümünü yeniden yaşaması için hayaleti geri çağırarak değildim. Ve Jess’i de bu duruma sokmayacaktım.

Ama sanırım... Burada başka bir şeyler oluyor, parçalar bir araya gelip ellerimde yeniden parçalanıyordu. Zamana ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi anlamak için yalnız bir dakikaya. Karmaşıklığı çözmek için.

Ayaklarım beni ormana taşıdı... Tanıdık merdivenler görüş alanıma girdiğinde hiç şaşırmadım. Durup onlara baktım, ufalanan merdivenlere ve yanmış temele. Mekânın acı veren tanıdıklığıyla yüzleştim.

İlk başta bunun Maria’nın evi olabileceğini sanmıştım. Ama bu artık doğru görünmüyordu.

Merdivenlerden yukarı çıktım. Verandada kapının olduğu yere doğru üç adım, sonra da dört adım vardı. İçimde bir şey ortaya çıktı, korkunç ve gerçek bir farkındalık.

Aşinalık. Her şey çok...

Eşikten geçtim. Evin diğer ucundaki kızın şeklini görebiliyordum ama ona bakmadım. Gözlerimi kapatıp rol yaptım. Hayal ettim. Orada, solumda oturma odasının şeklini, eski kahverengi kanepenin bulunduğu yeri, babamın rahat koltuğunu ve eski televizyonu görebiliyordum. Dönüp evin kalıntılarını inceledim. Orada, sağda kimsenin kullanmadığı bir yemek odası, toz ve vadesi geçmiş faturalarla kaplı bir masa vardı. Bir koridor onları ayırıyordu.

Kalbim göğsümde küt küt attı. Yemek odasından geçersen, yanmış muşamba kalıntılarının yapıştığı mutfığı bulurdum. Duvarların hepsi yok olmuştu ama izleri hâlâ oradaydı. Oturma odasını, ana yatak odasını geçtim. Onun ötesinde süpürge dolabı büyüklüğünde bir oda, ardından arkada başka bir yatak odası vardı. Kızın cesedi oradaydı.

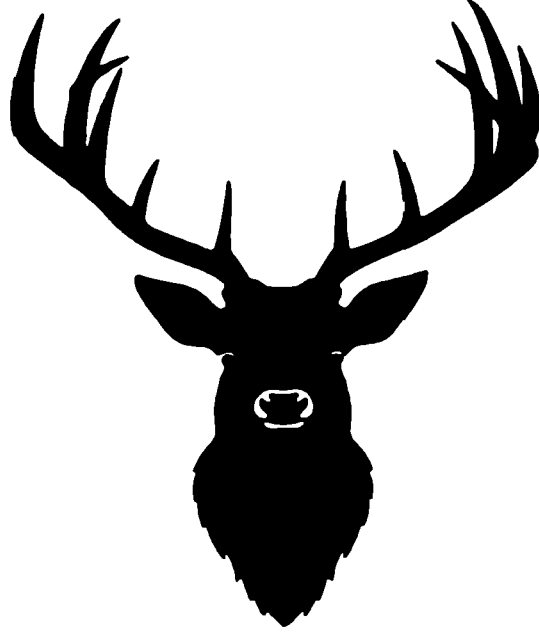
Owen'in odasında. Eskiden benim olan odada.

Küllerin ve yıkıntıların arasından geçerek yürüdüm. Vücudundaki tüm çürük izleri neredeyse kaybolmuştu. Eti bütün ve solgundu, sadece ölümden dolayı çok az morarmıştı. Kestane rengi saçları artık kanla keçeleşmiş değildi. Giydiği elbise kısaydı, daha önce güve yedi sanmıştım ama uyluğun ortasında bitiyordu. Yalın ayaktı. Göğsüne basılmış kanlı elin izi vardı.

Gözleri açıktı, artık süt rengi değildi. Dudaklar hafifçe aralandı. Bir eli başının, diğeri karnının üzerinde, düz bir şekilde yerde yatıyordu. Bu gümüş yüzüklü eliydi.

O... çok güzeldi. Ölüyken bile. Yanımızdan geçip gitmesine izin verdiğimiz onca şeye rağmen. O ne Maria'ydı ne de ormanda terk edilmiş diğer kayıp kızlardan biriydi.

Ceset bana aitti.

YİRMİ DÖRT

Yankılar. Hatıralar. Olabilecek şeyler, asla olmayacak şeyler. Tristan buranın böyle olduğunu söylemişti.

Ama bir zamanlar kapı aralığı olan şeyin kenarında oturuyor ve cesedime bakıyordum. Ölüm her geçen an onu terk ediyor, morlukları ters yönde işliyordu. Boynunda sıkı bir kordon vardı. *Boynumda*. Her şey esrarengizdi, korkunçtu ve... ve bu bana ölmek *istemediğimi* hatırlattı ilk defa. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, başımı ne kadar suyun altında tutarsam tutayım.

Yaşamak istiyordum. Lanet olsun, yaşamayı o kadar çok istiyordum ki. Artık yılbaşı gecesi verandada oturan ve herhangi bir yöne kolayca kayabilen kız değildim. Yerdeki o ceset olmak istemiyordum ve bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Onun yanına, yere indim, elim soğuk elinin üzerindeydi. Saflık yüzüğünün metalini parmak uçlarımda hissediyordum.

O yüzüğü en son mart ayında, ormanda kaybolmadan önce görmüştüm.

Bu soğuk ve ölü kıza dönüşemezdim. Ne yaparsam yapayım, neyi seçersem seçeyim. Buna izin vermeyecektim. Beni Hollow'a geri çeken de damarlarımdaki ateş oldu. Fletcher, Jess ve Tristan'ı mutfakta bir kâğıda bir şeyler yazarken buldum.

Geri döndüğümü gören Jess ayağa fırlayarak, "Leah!" diye bağırdı. Yüz ifademi anlayıp tereddüt etti. "Sorun ne?"

Masanın altına kıvrılmış Whit'e, Tristan'a ve Fletcher'a, "Ormandaki ceset," dedim. "Benim."

Hiçbiri bir şey söylemedi. Tristan'ın kaşları çatıldı. "Senin mi?"

"Benim cesedim. Benim evim." Volta atmaya başladım. Yankılar. Hatıralar. Bu, olmak üzere olan bir şeyin uyarısıydı. "Bence... burayı terk ettiğimde ölme ihtimalim vardı. Maria bu yüzden bana bunu gösterdi. Cinayetini çözmemi istediği için değil, beni uyarmak istediği için. Belki de bu yüzden bana göstermekten bu kadar korkuyordu... biliyordu. O *biliyor*."

Tristan ve Jess birbirlerine huzursuzca baktı. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Fletcher kâğıdı göstererek, "Winston'dan gelen bütün kızlar," dedi. "Tristan'da annesinin ve Thaddeus'un aldığı bebeklerin ve akıbetlerinin bir listesi var. Jess de geri dönüp dönmediklerini hatırlamaya çalışıyor."

Başparmağımdaki şeytan tırnağını ısırdım. "Peki, ne buldunuz?"

Jess, "Şey, hepsini bilmiyorum," diye kekeledi. "Ama bildiklerim... Hiçbiri geri dönmedi."

"Ama döndüler," dedi Tristan. "Geri *gönderildiler*. Ama eve varamamışlar. Üstelik bu durum abim ve annemden önceki efendiler döneminde de olmuş. Eğer bu bir tür bilgiyse, bana aktarılmadı."

Bir ileri bir geri volta atmaya devam ettim. “Anılarını geride bıraktılar mı?” diye sordum.

Tristan başını salladı. “Hepsi anı bahçesinde.”

“Yani ölümleri...”

“Leah,” dedi Jess yüzüme bakarak. “Yapamazsın. Maria’nınki yeterince kötüydü. Sürekli buna katlanmaya devam edemezsin.”

Ama yapabiliyordum. *Mecburdum*. Çünkü eğer bunu yapmazsam boynunda bir iple ormanın ortasında ölen kız gibi olacaktı sonum. Maria beni oraya boşuna götürmemişti. Bilmemi, parçaları bir araya getirmemi istemişti. Eğer kızlara ne olduğunu çözemezsem... sıradaki bendim. Zaten buradaydım, geri dönmeye hazırlanıyordum. Şu anda ölü gibiydim ve Winston’daki hiç kimse o tarafa dönemezsem bunu sorgulamayacaktı bile.

O hâlde başlıyorduk.

Bunu yapması gereken kişi bendim... Jess buraya tam olarak bağlı değildi ve Tristan bulduğu anıların onu sonsuza dek içine çekebileceği konusunda bizi uyarmıştı. Ruhlar Tristan’a kendilerini görmesine izin verecek kadar güvenmiyordu. Fletcher yardım edebilirdi ama göreceği hiçbir yüzü tanımazdı. Ruth bu fikrimi reddetti. “Bu onlara asla sormayacağım tek şey,” dedi bahçedeki farklı noktaları gösterirken. Yorgunluktan ağzının etrafındaki çizgiler derinleşmişti. “Bana göstermelerini istemeyeceğim tek şey bu.” Ama benim görmem gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu.

Onların hayaletlerini çağırmakla uğraşmadık. Ruth’un rehberliğiyle bunu tek başıma yapabiliyordum. Ben bir kızın ölümüyle ilgili anıdan çıktığımda, o bir sonrakini gözetleyip harekete hazır hâle gelmiş olurdu.

Sanırım bu benim cezamdı. Korkunç davranmamın, günah işlememin karşılığını alıyordum. Bahçede dolaşırken düşündüğüm şey buydu... Tristan, Ruth’un dikkatli talimatlarına

dayanarak çoktan ölmüş kızların anılarını araştırmaya başlamıştı bile. Tekrar tekrar boğuluyordum, görünmez eller beni suyun altına çekiyor, nehir suyunda boğuluyordum.

Kıyıda hep aynı gölgeler vardı. Üçüncü ölümde, siyah ağlardan yapılmış kalın pelerinler giydiklerini anladım. Yüzlerini asla göremeyecektim. Tam olarak kim olduklarını hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Bu arada Tristan'ın yüzü asıktı, gözlerime bakamıyordu. Bundan nefret ediyordu. Tekrar tekrar boğulmamı izlemekten nefret ediyordu. Fletcher diğer yöne dönerek uzaklaştı. Tekrar tekrar öldüğümde midemde sadece safra kalana kadar nehir suyu kustum.

Ben hıçkırarak, ölümlerin sayısını unutarak yukarıya çıktıktan sonra Jess, "Durmamız gerek," diye haykırdı. "Bunu ona yapmaya devam edemezsiniz."

"Ben de yapmak istemiyorum," diye karşılık verdi Tristan.

Başımı salladım ve arkaya doğru düştüm. Fletcher oradaydı, kolunu bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Başım ona doğru eğildi. Rahatlamaya çalıştım.

"Jess haklı," dedim boğuk ve sert bir sesle. "Artık bunu yapmam." Boğazım acıyordu. Her şey acı veriyordu... Bu süregelen anıları zihnimden nasıl atacağımı bilmiyordum. Gözlerimi her kapattığımda yeniden boğuluyordum.

Kızları kimin boğduğunu başka bir şekilde öğrenmeliydik. Ama Jess'e baktım, o da bana baktı, ikimizin de yüzünde huzursuzluk vardı.

"Babası kimdi?" diye sordum. Sesim boğulmaktan dolayı sert ve hırıltılıydı. "Maria'nın bebeğinin?"

Jess başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Bunun anahtar olduğunu düşünüyordum ama... Maria'nın anılarına geri dönemezdim. Bu çok büyük bir ihanet olurdu.

Bu fikrim, hakkımda ne ifade ederdi, bilmiyordum. Ama bunu yapmaktansa defalarca ölebilirdim. Fakat Maria'nın bebeğinin ve utancının gerçeğini bulamıyordum. Belki de bu onurlu bir davranıştı yani onu sırlarıyla baş başa bırakmak. Ya da belki bu sadece korkak olduğum anlamına geliyordu.

Kapısından sessizce içeri süzüldüğümde Ruth masada kitap okuyordu. Başını kaldırıp yüzümü inceledi.

“Sen bekçisin,” dedim Tristan'ın onun için kullandığı unvanı belirterek. “Anıları sende saklı.”

“Bunu zaten biliyorsun,” dedi Ruth kaldığı sayfayı tutmak için parmağını kitabının içine kaydırarak.

Dudağımı ısırđım. “Sana bir şey versem canın yanar mı?”

“Biraz.”

“Unutur muyum?”

Hiçbir şey söylemedi. Karşısındaki koltuğu işaret etti ve ben de kendimi koltuğa bıraktım. Bana bir fincan çay yaptı, aramızdaki sessizlik büyüyordu. Burada kaybedilen bir zaman vardı ve ben bunun ayaklarımın altından kaydığının farkındaydım. Maria'nın ölümünü çözüyor olmalıydım. Kalan her şeyi diğerleriyle birlikte çözmeye çalışıyor olmalıydım. Bu kadar bencil olmayı bırakmalıydım.

Çayı önüme koydu. Sütlü, aşırı tatlı, tam da sevdiğim gibiydi. Beni bunu yapacak kadar hatırlıyor ve bu bile içimde bir şeylerin acımasına neden oluyordu.

“Acını tamamen kaldıramam,” dedi. “Ama bir kısmını alabilirim. Tabii eğer bunun faydası olacağını düşünüyorsan.”

Dudağımı ısıırıp morlukları yokladım. “Peki, eğer ihtiyacım olursa gösterir misin? Eğer kendim yapamazsam?”

Nazik elleriyle yanağımı kavradı. “Onu senin için tutar, senin için saklar ve alabildiğim kadarını alırım. İhtiyacın olursa da anılarınınla birlikte burada olurum. Bekçi olmak budur. Tüm anıları alıp, tutulamayacak kadar fazla olanları saklarım. Hep-sini bırakabilirsin.”

Çayımı yudumladım. Çok sıcak değildi... Ruth’un mutfagında içecekler her zaman mükemmel sıcaklıktaydı, asla haşlanacağına kadar sıcak olmazdı.

Eve döndüğümde banyo yaptım, ciğerlerimin kontrolünün bende olduğundan emin olana kadar nefesimi tuttum. Daha sonra Ruth’un yumuşak elbiselerinden birini, üstüne de Tristan’ın kazagını giydim. Saçımı ördüm. Biraz normal olmaya çalıştım.

Aşağıda diğerleri ateşin önünde oturuyordu. Ben de Jess’in ayaklarının dibine oturup başımı dizlerine yaslayarak onlara katıldım. Burada sadece iki günüm kalmıştı ve şarkımı Tristan’a söylemem ya da daha fazla zaman istemem gerekiyordu.

Hepimiz bir aradayken Jess sessizce, “Düşünüyordum da...” dedi. “Ama bunu söylersem hakkımda kötü şeyler düşünürsünüz.”

“Hiç sanmam,” dedim. Jess hakkında kötü düşünmeme imkân yoktu. Eğer o benimle ilgili tüm bildiklerine rağmen hakkımda kötü düşünmüyorsa... Evet. O iyi bir kızdı.

“Susan Morrison. Maria’dan önceki kız.”

Kafamı kaşıyıp başımı salladım. Ölümü hâlâ aklımdaydı. Tristan’ın sunduğu bir fincan çayı kabul ettim ve süt ile şekeri karıştırarak dikkatimi dağıttım.

“Durum daha sonra, o geri gelmeyince ortaya çıktı. Bebeğinin babası evliymiş. Hafta içi fabrikada çalışıyor ve karısıyla birkaç saat uzakta bir yerde kalıyormuş, her hafta sonu da evine gidiyormuş. Susan onun hafta içi sevgilisiymiş.”

Dudağımı ısırdım. “Yani adam Winston’dan değil miymiş?”

“Öyleymiş,” dedi Jess. “Annem onun bir Kubler olduğunu söylemişti. Bay Kubler’in kuzeni mi neymiş.”

Başımı salladım. Bay Kubler okulumuzda öğretmendi. Ailesi yıllardır bu kasabadaydı.

“Ama demek istediğim şu... Tristan, sen bebekleri kimin teklif ettiğini bilmediğini söylemiştin. Ve biz hep Ormanın Efendisi olarak senin, yapılan kötü şeyler yüzünden onlar: ceza olarak istediğini duyduk.”

Parçalar bir araya gelirken Jess’e baktım. İşte *buydu*. Belki de Owen’ı teklif eden ben olduğum ve diğer senaryolar hakkında fazla düşünmediğim için bu aklıma gelmemiştii. “Ah, harika-sın...” diye mırıldanıp ayağa fırladım. Tristan endişeyle beni izliyordu.

“Maria evli değildi. Yani, her neyse. Ama babasının kim olduğunu bilmiyoruz. Ve sadece anılarına bakılırsa bebeğini ormana teklif edenin o olduğunu düşünmüyorum. Benim yaptığımı yapmamış.”

“Ve Susan’ın erkek arkadaşı, Winston’ın sakinlerinden biriydi,” dedi Jess. “Yani ormanı ve oraya giden kızları biliyordu. Belki de bildiği bir diğer şey...”

“Bir şeyi örtbas etmeye çalıştığı için bebeği teklif etmesi gerektiği-ydi,” dedi, bir şeylerin farkına varmaya başlayan Tristan.

Parçaların yerine oturmasını izleyerek başımı salladım. “Sen sunulani almak *zorundasın*. Zaman geçse bile bunu yapmak zorundasın. O hâlde bir şeyin ya da birinin gitmesini isteyen biri için uygun bir kılıf değil mi bu?”

Tristan kusacak gibi görünüyordu. Fletcher başını salladı ve yumuşak bir sesle, “*Berbat* bir kasabanız var,” dedi.

Ama Jess ve ben korku ve rahatlama karışımıyla birbirimize baktık. Kötü olursam, günah işlersem, yapmamam gereken

şeylerden vazgeçersem Efendi'nin riskiyle karşı karşıya kalacağım konusunda kaç kez uyarılmıştım?

"Biri biliyordu," dedim kendimden emin bir tavırla. "Biri anlatıyordu... Tamam, gerçekçi olalım. Birisi zor bir durumdan çıkması gereken erkeklere ne yapmaları gerektiğini söylüyordu. Ve bunu bizden saklıyorlardı."

"Ve bunu yaptıklarında... Tristan, kızların ne zaman döneceğini bilmelerinin bir yolu var mı?" diye sordu Jess. O kadar akıllıydı ki her zaman benden on adım öndeydi. Ona sarılmak istiyordum. Sımsıkı. O olmasaydı, bunu kendi başıma çözebileceğimi sanmıyordum, özellikle de arkalarında hiçbir ipucu bırakmayan yarım düzine ölümle baş başayken.

Kaşlarını çattı. Bir Jess'e bir bana baktı. "Tören kâsesi. Hani içinden içtiğin?"

"Ben kâsedden içmedim," dedim şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak. Jess bana üzgün bir şekilde baktı ama ben kâsedden içmediğimi hatırlıyordum. Papaz Samuel elini kâseye batırmış ve kan kırmızısı avucunu göğsüme bastırmıştı. Beni işaretlenmiş bir kız hâline getirmişti.

"Ah," dedim kendimi bitkin hissederek. Masanın kenarına tutundum. "Şu kâse."

"Kâseler bir çift. Büyülü. Kızın geri dönmesinden önceki gün dolması gerekir," dedi Tristan. "Tıpkı sizden biri bana gönderildiğinde bizimkinin dolması gibi. Bu yüzden gelip bakmam gerektiğini biliyordum."

"Ama ben kâseyle hiçbir şey yapmadım," dedi Jess dikkati yarı dağılmış hâlde.

"Ama sen bir şey aramaya geldin. Kurban olmayan herkes bu şekilde gelir. Eğer dikkat etseydim ben de fark ederdim."

Ama dikkat etmemişti ve ayrıca herkes Leo'yla çok meşguldü.

Jess ayağa fırlayıp yanıma geldi, ellerimi ellerinin arasına aldı. “Buna son verebiliriz, Leah,” dedi gözleri parlayarak. “Her şeyi değiştirebiliriz. Onları kendi oyunlarında yakalayabiliriz. Bunu yapabiliriz...”

“Leah.”

Şu an ayakta duran Tristan’a baktım.

“Evet?”

“Eğer geri dönersen...”

Cümleyi tamamlamadı. Zorunda da değildi. Eğer geri dönersem, beni bekliyor olacaktı. Beni öldürmek için. Çünkü bebeği Efendi’ye kimin teklif ettiği önemli değildi... *birisi* teklif etmişti ve bu onların nehrin diğer tarafında bana saldırmayı beklemeleri için yeterliydi.

Başımı salladım. “Bir plan yapacağız,” dedim. “Buna mecburuz.” Çünkü başka seçenek yoktu, gerçekten yoktu. Benim gibi olan diğer kızları kurtarmak için Winston’a gitmeliydim.

Ama Tristan orada, karşımdaydı. Ellerimi ellerinin arasına alıp dudaklarına bastırduğunda Fletcher ya da Jess’i umursamıyor gibi görünüyordu. “Gitmene gerek yok,” dedi. “Sen... çok öfkeliydin. Yorgundun, biliyorum. Üzgündün. Sürekli kardeşinin koruyucusu olmak zorunda olmadığın bir hayat istedin ve ben bunu anlıyorum. Ama bunu yapmak zorunda mısın?”

Jess’in bana acıyan bakışını ve keskin nefes sesimi duyunca sustu. Jess arkasını dönüp ateşin yanındaki koltuğuna geri gitti. Bundan sonra olacıklara tanık olmak istemiyordu.

Ama Tristan buradaydı, izliyor ve cevap vermemi bekliyordu. “Kal,” diye yalvardı.

Elimi elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Yüzünü ezberledim. Buklelerine yavaşça dokundum. Çünkü gerçeği öğrendiğinde, benim ne olduğumu, ne yaptığımı öğrendiğinde... artık benimle ilgilenmeyecekti. Ne şekilde olursa olsun beni

istemeyecekti. Anılarımın onun benim hakkımdaki fikrini değiştirmemesi önemli değildi. Bu değiştirecekti.

Başını çevirdi. Avucumu öptü.

“Sanırım sana şarkımı söyleme vaktim geldi,” dedim bunun ne anlama geleceğini, her şeyi değiştireceğini bilmeme rağmen.

Hem tören için hem de benim isteğim üzerine orada olması için Ruth’u almak adına yeterince uzun bir süre durduk.

Yanımıza gelince durup bir büyükanne gibi beni alnımdan öptü. Fletcher da manevi destek için Andrew’u getirdi. Sanırım bu insanların benim en kötü yönlerimi görmesini önemsemeliydim ama bir şeyler değişmişti ve artık umurumda değildi. Umurumda olamazdı. Bu aşılması gereken bir diğer engel, son bir korkunç şeydi.

Kişisel değildi. Eskisi kadar acı verici değildi.

Beni ormana, piyanoma kadar takip ettiler. Tristan tacını taktı ama başka herhangi bir duruşla uğraşmadı. Jess, ödünç aldıkları paltolardan birine sarınmış hâlde Fletcher’ın yanındaydı.

Bir dakika bekledim. Toplanan rengârenk gruba baktım. Her yere benim için gelen, nehri geçen ve beni geri almak için hayatını riske atan Jess. Bana amaç veren Bekçi Ruth. Daha yeni tanıdığım, gerekmediği zamanlarda bile nazik olan Andrew. Zor, berbat ve çekilmez olduğum zamanlarda bile benimle ilgilenen Fletcher.

Ve Tristan. Tristan, Ormanın Efendisi, benim en kötü kâbusum. Onu içime çektim: Uyumsuz gözlerine, kahverengi tenine, burnunun üzerindeki çillere iyice baktım. Yumruğunu ağzına bastırırken elinde parıldayan yüzük, söylemek istediği şeyi saklı tutuyordu. Tacı, onu olduğu gibi işaretliyordu.

Beni kurtarabilirdi. Beni yok edebilirdi. Ne olduğumu, ne yaptığımı öğrendikten sonra bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacaktı.

Tristan başını sallayarak zamanın geldiğini bana bildirdi. Son bir hamle ile bu işi halledebilirdim, sonra özgür kalacaktım. Başarılı olacağımı zaten biliyordum, bu sadece üstesinden gelme meselesiydi.

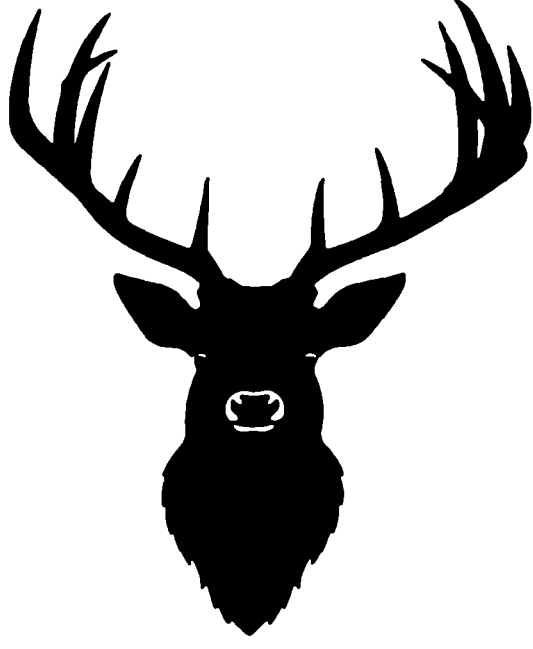
“Ruth?” dedim daha çok vıraklarcasına çatlak bir sesle. Kaygı boğazımda yoğunlaşıyordu. Cebinden katlanmış pamuğu çıkarıp piyanonun üstüne koydu, anılarımdan biri loş ışıktaki bir inci gibi parlıyordu. Tristan dişlerinin arasından nefes alıyordu. Ne hatırladığını, ne beklediğini bilmiyordum.

Şarkı sözlerimin bulunduğu karalanmış, üzeri çizili, yeniden yazılmış kâğıda bakarken tereddüt ettim. Bunlar yeterli değildi. Asla olmayacaklardı. Piyanonun diğer tarafında dikkatli bir şekilde duran Jess’le göz göze geldim ve kalbimde bir şeyler sızlamaya başladı. Şarkı sözlerini yırtıp attım. Onlarda bunların hepsini kaldırmama yetecek hiçbir şey yoktu.

“Bakabildiğinde bak,” dedim, Ruth’tan benim için saklamasını istediğim anıyı işaret ederek. Alıp götürmesini çok istediğim anıyı. “Ben de çalayım.”

Bunlar sadece nota, sadece ızdırap, sadece boşluktu. Parmaklarımı piyano tuşlarına koyduğumda başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Her şeyin hızla geri gelmesine izin verdim.

Notalar ileriye, anıma doğru uzanıyorlardı ve hepimiz birlikte düşerken ben ellerimi hareket etmeyi sürdürmeleri için zorluyordum.

YİRMİ BEŞ

Her şey iki yıl önce sonbaharda bir basketbol maçından sonra başlamıştı ama bu kısmın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan, beni iki kasaba öteye götürmesi için Jess'i zorladığım ve maaşımın yarısını hamilelik testlerine harcadığım o soğuk mart günü, kışın son baskısının yaklaştığı o gündü. Testleri otomatik ödeme ile aldım ve Jess'le birlikte Winston'a giden yolun yarısındaki bir benzin istasyonunda lavabonun başına götürdüm.

"Leah?" dedi Jess uzun bir sessizliğin ardından.

"Lanet olsun. Lanet, lanet, lanet, *lanet, lanet olsun.*"

Söz verdiği gibi kimseye söylemedi. Ama o hafta, daha sonra, bir gece sessiz kiliseye gittim. Diz çöküp dua ettim, dua ettim ve dua ettim... Bunun ortadan kalkması, daha iyi bir seçeneğin ortaya çıkması için. Başka biri, herhangi biri olmak için.

Papaz Samuel beni bulduğunda oradaydım. Beni ofisine çekti ve oranın güvenli olduğuna dair güvence verdi. Ben de ona

inandım. Gerçekler ağızımdan dökülüverdi... Sadece birine *güvenmek* istedim. Bana bunun sorun olmayacağını ve ne yapacağımı söyleyebilecek bir yetişkine güvenmek...

Ama ifadesi sertleşti. “Babası kim?” diye sordu. Korktuğumda, o tekrar tekrar bağırdığında, gümüş yüzüğü parmağından çekip penceresinden dışarı fırlattığında, Tanrıyla alay ettiğimi söylediğinde eve koştum. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Papaz Samuel çoktan evi aramıştı.

Okuldan alındım. Herhangi biriyle görüşmem yasaklandı. Ve vücudum korkunç bir şekilde değişti, tanımadığım bir şeye dönüştü. Uyandım, yedim, ağladım, okulumdan geri kalmamak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Babam daha çok vardiya aldı, yolda giderek daha uzun süre vakit geçirdi. Benden nefret ettiğini, benden tiksindiğini düşündüm ama emin değildim. Belki de bebeğin büyüdüğünü görmeye, utancımın fiziksel olarak hatırlatılmasını görmeye dayanamıyordu. Annem beni randevulara ve ultrasonlara götürdü, vitaminlerimi aldırdı. Ultrasonlarda içimde büyüyen uzaylı gibi şeyle heyecanlandı ama benimle hiç konuşmadı. Hayal kırıklığı her geçen gün daha da netleşiyordu: *Sen mahvolmuş bir şeysin.*

Trent bilmiyordu ve kimse ona söyleme zahmetine girmemişti. Söylemelerinin bir anlamı yoktu. Okulda değildim, vardiyalı çalışmadığım için kasabaya neredeyse hiç inmiyordum ve indiğimde de en bol kıyafetlerimi giyyordum. Artık saklanmak imkânsız hâle gelince bir süre okula odaklanmam gerektiğini söyleyerek üç aylığına işten ayrıldım.

Google’da klinikler aradım ama nasıl gidebilirdim? Arabam yoktu ve Jess’ten benimle gelmesini isteyemezdim. Evlat edinme kliniklerini de aramayı denedim ama annem bunların birinden gelen geri aramayı yakaladı ve bütün haftayı beni daha fazla cezalandırmakla geçirdi. Önümde hiçbir seçenek yoktu, yaptığım hiçbir şeyi tekrar yapamazdım. Kaçışım yoktu.

Mesajı almıştım. Artık ancak içimdeki bebek kadar değerliydim. Leah Jones'un artık bir önemi yoktu.

Gece yarısı ağrılar başlayınca, korkunç bir acıyla uyandım ve yan tarafıma kıvrılıp ağladım. Ölmeyi diledim. Bir şeyin, *herhangi bir şeyin* beni kurtarmaya gelmesini diledim.

Kimse gelmedi. Hiçbir şey olmadı. Ve acı yoğunlaştı, keskinleşti. Kendimi küvete sürükledim, bedenimi mümkün olduğu kadar suyun altında tutmaya çalıştım.

Çok uzun sürmesini istedim. Bana öğretilen nefes alma şeklini hatırlamaya, hareketsiz ve sessiz kalmaya çalıştım... Belki şanslıysam bunun evde olabileceğini düşündüm. Belki çok fazla kan kaybederdim, belki korkunç bir şey fena hâlde ters giderdi ve beni sabahleyin küvette, soğumuş hâlde bulurlardı.

Ölüm düşüncesi neden benim için böylesi bir sığınak olmuştu? Çünkü bu, her şeyi nasıl batırdığımı, bunların tamamen benim hatam olduğunu anlamaktan daha iyi, daha kolaydı. Çünkü ben çok ileri giden, tükenene kadar çok parlak bir şekilde yanan bir kızın kömürleşmiş kalıntılarıydım.

Annem beni orada buldu. Beni hastaneye götürdüğünde bana sakinleştirici verip bebeği sezaryenle almayı teklif ettiler. Ama bu yeterli değildi, acı çekmek zorundaydım. Tüm acıyı, eylemlerimin tüm sonuçlarını hissetmem gerekiyordu.

Çılgılık atmadan duramadım. Duramazdım.

Eskiden, annelerin doğum sancısını doğum bittikten sonra unuttuğuna dair bir şey duymuştum. Daha fazla çocuk doğurulması ve hepimizin bunu devam ettirmesi için bu şekilde anlatmak zorundalardı. Bu harika bir evrim numarasıydı.

Ama doğru değildi. Hepsini hatırlıyordum. Her şeyi hatırlıyordum. İçimdeki her korkunç kasılmayı, her krampı, devasa bir acı dalgasıyla büyüyen gerilmeleri. O kadar korku dolu ve ızdırap vericiydi ki kendimle ilgili her şeyi unuttum: adımları, anılarımı, en sevdiğim rengi... Hatta hayatımın ilerleyen dönemlerinde,

bir yıkım yüzünden hamile kalmam gereken yıllarda bunu bizzat istemem gerektiğini bile hatırladım.

Unutmak bir iyilik olurdu. Uyuşmak bir kurtuluş. Ve ben ikisini de yaşamadım.

Bu anılardan kaçma eğilimindeyim, sanki başka yöne gidebileceğim bir arka yolmuş gibi onların etrafından dolaşıyordum. Ama onlara uzandığımda korkunç bir netlikle oradalardı, bir de şu vardı: Onu hatırlıyordum, beni çatlattığını, içeriden kırıp çıktığını. Vücudumdan kanlar içinde süzülüp sessizce bu dünyaya geldiğini... O kadar sessizce gelmişti ki bir şeylerin ters gittiğinden emindim.

Ama sonra biri onun sırtını okşadı. Burnunu, ağzını temizledi. Vücudumdaki kanı, yağı, havadaki iğrenç ve berbat kokuyu görmezden gelmeye çalışarak floresan ışıklarına baktım.

Ağlamaya başladı. Sanki burada olmaktan, hayatta olmaktan nefret ediyormuş gibi çığlık attı ve ben de onunla birlikte ağladım. Onun kanlı vücudunu kaygan göğsümün üzerine koyduklarında panikatak geçirecektim.

Daha sonra yeniden kendime benzemeye yaklaştığım, dikildiğim ve kandan arındığımda annem içeri girdi. Bunu kafamda kurmuş olabilirdim ama yemin ederim ki beni görünce ifadesi solmuştu. Kollarında mavi battaniyelerin içinde bir bohça tutuyordu. O içimdeyken cinsiyetini sormamıştım ama annem sormuştu. Onu benden önce tanıyor, benden önce seviyordu.

“Erkek kardeşinle tanış,” dedi yüzünü görebileceğim kadar yakına eğerek. Ama ona dokunabileceğim kadar yakına değildi. Sanırım merhamet hissettim. “Owen.”

Daha sonra iyileştiğimde, her yerimin acıdığı ve hâlâ kendim gibi hissetmediğim o berbat günlerden birinde, isminin anlamına baktım. İronikti, değil mi? *Genç* anlamına geliyordu. *Sağlıklı doğmuş.*

Ve hepsi buydu. Hepsi bu.

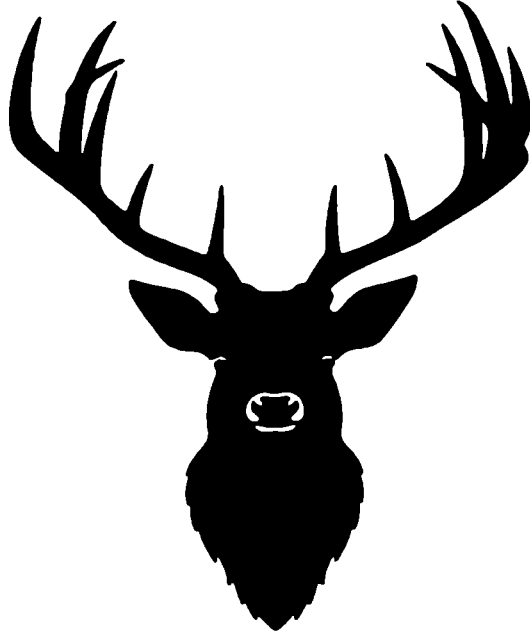
Ondan eskisi kadar nefret etmiyordum. Onun burada olmasından gerçekten nefret etmiyordum. İşin aslı, onun *bana ait olmasından* nefret ediyordum. Kendi isteğim dışında geliştirdiğim bir şey vardı... Herkesin bana hep söylediğinin aksine, bebeğim için dünyadaki her şeyi feda edeceğim hissine asla kapılmadım. Tam tersi oldu... Aslında herkes beni feda etmeye hazırdı.

Sonucunun ne olacağını bilmesem de yılbaşı arifesi, Owen'ı Ormanın Efendisi'ne ikinci kez teklif edişimdi.

Ama ya ilki? Papaz Samuel'in ofisinde oturuyordum, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu bağıırıp saflık yüzüğümü parmağından çekerek pencereden dışarıya fırlatırken nefesim kesiliyordu.

Götür onu. Al götür. Biri beni kurtarsın. Herhangi biri. Tekrar kendim olabilmek için her şeyden vazgeçmeye razıyım.

Orada benden nefret etmeyen bir şeyin, ilahi bir gücün olduğuna inanmayı o kadar çok istiyordum ki.

YİRMİ ALTI

Anıdan çıktığımızda ellerim hâlâ kıpırdıyordu. Hâlâ çalıyordu. Kalbim ve beynim başka bir yerde olsa bile bunun sebebi kas hafızasıydı.

Son akort ormanın sessizliğinde cınladı. Ruth gözyaşlarını sildi. Ona bakamadım, kırılganlığını görüp bunun keder olduğunu anlamaya tahammül edemezdim. *Benim* için hissettiği keder...

Karmakarışık olmuş bir şeydim. Günahla kapkara kirlenmiştim. Bana konan kuralları çiğnemiş, bedenimin kutsallığını ayaklar altına almıştım. Bunu öğrenmeden önceki haftalarda, ikinci sınıfta okuduğumuz oyunda bir cümle vardı: *Bir fahişeyi yükseltirsen, cenneti aşağıya çekersin.*

Ben... Ben, Winston'a sızan o çürümenin korkunç, kara köküydüm. Ben çok ileri giden, takılıp düşen ve düşmeye devam eden kızdım. En çok ihtiyacım olduğu anda beni kurtaracak

merhamet yoktu. Ve bu yüzden berbattım, lanetliydim, bozulmuştum... Parçalarım asla doğru dürüst bir araya gelmeyecekti.

Ancak... Tristan yaklaşıırken botlarının altındaki yapraklar çıtırdadı. Piyano taburesinin üzerinde döndüm, kenarına oturdum ve beni azarlamasını bekledim. Eğilip önümde yere diz çöktüğünde ne yapacağımı bilemedim. Gözleri iznimi istiyordu. Hafifçe salladığım başımı eğdim.

Tristan ellerini belime koydu. "Bozulmuş olduğunu sana kim söyledi?" dedi, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Dudağımı ısırdım. Akan gözyaşlarımı görmesin diye kafamı çevirdim. Masalarda prensler iyi kızları, saf kızları kurtarmaya gelirlerdi. Hamileliğimin çoğunu onları kataloglayarak, bir tür kurtuluş işareti arayarak geçirmiştım. Bir yığın yatağın altında bir bezelye tanesini hissedecek kadar saf olan bir prenses; bağnaz Sindirella ve onun iyiliği, mükemmel ve yardımsever bir kızdan başka hiçbir şey olmak istememesi; Pamuk Prenses ve erkeklerle birlikte yaşarken, mahvolmak için mükemmel bir ortamda olsa bile gözü kara iyi karakteri... Ben Kırmızı Başlıklı Kız'dım, günaha yenik düşmüş, kurdun karnında sonsuza kadar çılgılık atan kız. Mahvolmuş, iffetsiz, kirli kızlar için prensler gelmezlerdi; sadece prenseslerle ilgilenirlerdi. Benim gibi kızlar için gelmezlerdi.

Kendimden başka biri gibi görünmek için savaşmaktan o kadar yorulmuştum ki... Winston'daki herkes, etrafımdaki herkes sadece pisliği ve kırık camları görürken ben cesur, küstah, bekâr bir kız olamazdım.

Ama eli kalkıp çenemi kavradı. Başımı geriye çekip ona bakmamı sağladığında parmakları boğazımın derisini gıdıkladı. Dolayısıyla bana şunları söylerken yüzündeki dürüstlüğü net şekilde görebildim: "Sen mükemmelsin. Bütünsün. Leah, düşündüğün şeyler..."

Bir erkekten onay beklemememiz, birinin bize kendimiz hakkında bir şeyler söylemesine izin vermememiz öğretilmişti. Ama hayatım boyunca erkekler bana bir şeyler anlatmışlardı, eğer bacaklarımı kapalı tutmazsam kutsallığıma leke sürüleceğini, benim bir sürtük, bir fahişe, bozulmuş bir şey olacağımı... Tristan bana yeni bir şey söyleyen bir çocuk da değildi. Sadece üzerime parmak izi gibi basılan şeyleri siliyordu.

Uslu bir kız olmak. Winston'daki tek kuraldı. Ve ben öyle değildim, o kuralı çiğnemiştım. Başka bir şeye, annemin baş edemediği, yüzleşemediği bir şeye dönüşmüştüm. Benim o yanan evdeki ölü kızıdan daha fazlası olduğumu söyleyecek birine ihtiyacım vardı. Belki o kız arkam dönükken ayağa kalkacak, son iki yıldaki felaketi atlatıp geriye doğru yaşlanacak, Carver County'den ve oradaki her şeyden kaçacak, koşacak, koşacak ve koşacak, bir daha da arkasına bakmayacaktı.

Belki benim yeterince güçlü olmadığım kararları o kız verecekti.

Eline yaslandım. "Ama buna inanmıyorsam bir önemi var mı?"

Tristan, "Sana bunu sonsuza dek, her gün söylerim," dedi. "Eğer seni ikna edecekse."

Gözlerimi kapattım. Yanağımdan düşen gözyaşını yakaladı. Bunu söylemeyecektim ama o zaten biliyordu: Hayatımın tüm günlerinde o olmayacaktı. Yarından sonraki gün, Winston'a geri dönüp kaderimle ve onsuz hayatımın geri kalanıyla yüzleşmem gerekecekti.

"Bana şu an nezaket gösterme," diye yalvardım. Artık gideceğim için... bu olmazdı.

Tristan dudağını ısırtıp bakışlarını başka tarafa çevirdi. Ama başını öne doğru salladı. Ayağa kalktı ve elini uzattı. Benden çok diğerlerine, "Görevini başardın," dedi.

Leo'nun kabul haftasındaki gibi bir kutlama ya da çılgın bir ziyafet olmadı. Bunun yerine geceyi sessizce planlama yaparak geçirdik. Şafak söktüğünde, grubumuzun ilk kısmı gidecekti.

Bir de Jess meselesi ve buradan ayrıldıktan sonra bana ne olacağı konusu vardı. Winston'dan hiç kimse Jess'in burada olduğunu bilmiyordu, bu yüzden diğer tarafa döndüğünde güvende olacaktı. Orada Jess'i bekleyen gizemli figürler olmayacaktı.

Üçümüz ormanın içinden Winston'a doğru yürüdük. Birçok kez Maria'nın hayaletinin yanımda olduğunu hissettim ama ne zaman ortaya çıkacak kadar yaklaşırsa, döndüğümde kayboluyordu.

Jess yürürken elimi sıkıca tuttu. Konuşmadık ve Tristan planlarımızla ilgili başka hiçbir şey sormadı, gerçi sormak istediğini biliyordum. Ama Yough'un coşkun sularına geldiğimizde, Tristan sanki birkaç günü değil de tüm bir ayı Jess'le geçirmiş gibi ona sımsıkı sarıldı.

"Kendine iyi bak," dedi. "Masamda her zaman yerin var."

Ayrıldığımda bana da aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Beni şelale havuzundaki suyun altından çıkardığı zamanki yüzünü düşündüm. Bana bu kadar samimi ve dostane bir şekilde veda edeceğini hayal edemedim, hiç veda etmemesi daha iyiydi.

Jess başını sallayarak geri çekildi. "Katil olmadığın için mutluyum," dedi.

Tristan homurdanarak onu bıraktı. Jess bana döndü.

Kollarını açıp beni kucağına çektiğinde yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Jess, en iyi ve en sevgili arkadaşım, her şeyin gerçeğini bilen ve bunu bana karşı kullanmayan tek kişi. Beni sımsıkı kucakladı, ben de onu. Benden daha uzundu, yüzümü omzuna

gömdüm. Sanki beni bırakması en büyük günahmış gibi bana sarıldı.

“Güvende ol,” diye fısıldadım. Bir rica, bir söz, bir dua gibi.

“Seni diğer tarafta bekliyor olacağım,” dedi. Bu bir veda değildi.

Ona baktım. Her şeyin çok ters gitmesi ve Jess’in beni son kez canlı görme ihtimali vardı. Eğilip beni yanağımdan öptü.

“Sen benim için asla mahvolmuş değilsin,” dediğinde sesindeki acıyı duyabiliyordum. Şarkımı ona saklamalıydım, belki de bu her şeyi kolaylaştırırdı. Ama sanırım benim şarkı söylemeye ihtiyacım olduğu kadar onun da duymaya ihtiyacı vardı. İçimi parçalayan; kanımı, kemiğimi, kıkırdağımı dağıtan kelimeler, onun kalbinde taşıdığı kelimelerle aynı olmalıydı. Belki de Winston’daki her kız, yıllar boyu mükemmelliğin baskısı altında büyürken bu kelimeleri derilerine işlemişti.

Farkındalık bir anda içime aktı sanki. Beni kurtarabilecek kişi Tristan değildi... Hiç kimse değildi. Açılması gereken, birinin beni başka bir şey olarak görmesine izin vermesi gereken kişi bendim. Bunca zamandır yanımda olan Jess, bunu benim fark etmemi beklemişti.

Keşke ona anladığımı söyleyebilseydim. Teşekkür edebilseydim. Ama uzaklaştı. Birbirimize daha sonra söyleyeceğimiz sözler vardı, anlamlı sözler. Belki de sözcükler konusunda iyi değildik... O benim kim olduğumu biliyordu. Ve ben de şimdi onun kim olduğunu görüyordum.

Nehir kıyısındaki o gün çok tuhaf, çok yabancı gelmişti. Benim adıma konuşmamıştı. Çok daha fazlasını yapmış, ben kendimi kurtaramazken beni o kurtarmıştı.

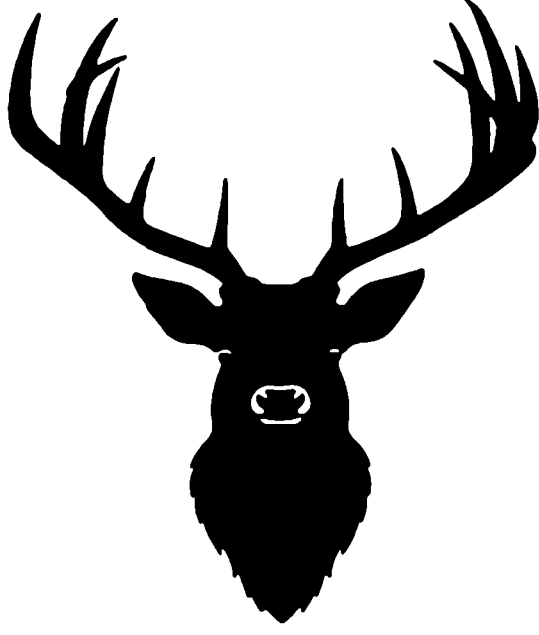
“Benim için geleceğine söz verir misin?” diye sordu. Ama ne demek istediğini biliyordum: *Geri döneceğine söz ver.*

“Söz veriyorum,” dedim.

Bunun üzerine Jess de pes etti. Tristan ve ben onun kıyıdan aşağıya doğru ilerleyişini ve tereddütle suya adım atışını izledik. *O iyi bir yüzücü*, dedim kendi kendime... *Bir sorun çıkmayacak*. Yough'a pek çok kez gitmiştik. Ve hiç kimse onun buraya geldiğini bilmiyordu, diğer tarafta onu bekleyen kimse yoktu.

Haklı çıktık. Jess karşıya geçip diğer kıyının kuru arazisine adım attı. Omzunun üzerinden baktı ve veda etmek için elini kaldırdı. Sonra yola, mezarlığa, ahşap kiliseye doğru yokuş yukarı yürüdü. Hayatımız boyunca evimiz dediğimiz yere. Bizi yok eden ve asla kaçamayacağımız yere.

Doğudan gelen şafağın ışığında Tristan uzanıp elimi tuttu.

YİRMİ YEDİ

Günü hiçbir şey olmayacakmış gibi davranarak geçirdik. Normallik bir merhemdi. Kendimi rutinle sakinleştirecek, ayrılmanın acısını bastıracak ve onun yerine görevlerimi koyacaktım.

Birkaç saat uyudum, sonra Fletcher'ın tepside getirdiği sıcak bir kahvaltıyla uyandım. Beni Ruth'un evine götürdüler, orada bahçeye şarkı söyledim, geri dönmeyenlerin anılarına teşekkür ettim ve Ruth elimi tutup bana kendime iyi bakmamı söylediğinde ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ben kırılmazdım, eğilmez ya da bükülmezdim. Her şey yolundaydı. Her şey yoluna girecekti.

Owen'dan hiç bahsedilmedi. Yarın biz Winston'a dönmek için yola çıkmadan önce Tristan'ın onu getireceğini tahmin ediyordum.

Ama devam etmek için çabaladım. Birlikte patates, yaban havucu püresi, havuç ve ekmekle tereyağından oluşan bir kızartma

ile vişneli turtadan oluşan akşam yemeğimizi yedik. Oturma odasında Tristan ve Fletcher sırayla bana ormandaki halk masallarıyla ilgili bir kitaptan hikâyeler okudular. Bizim prensesler, krallar ve kraliçeler hakkındaki hikâyelerimiz gibi değildi. Efendiler, ağaçlar ve zamanda yaşayan ruhlarla ilgili hikâyelerdi.

Bu diyara ilk geldiğimde boynuzları çarpık hâlde gördüğüm o iki geyiği sormayı düşündüm. Ama bu kadar kısa sürede bu kadar çok ölüm yaşadıktan sonra kendimi burada, yaşayanların diyarında tutmak istiyordum.

Ateş sönüp köşelerdeki gölgeler karardığında, yatağıma gidip uyumaya çalıştım. Başka bir şey olmak için.

Bir zamanlar Tristan'ın olan bu odadaki son gecemdi. Tavana baktım ve burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Bu kadar çok sevilmenin. Yan döndüm ve Ruth'un beni sadece rahat ettirmek istediği için hiç tanımadığı bir kıza bıraktığı eşyalarının bulunduğu açık gardırobuna baktım.

Onca özeni, onca fedakârlığı o kadar kolayca yapıyorlardı ki hiçbirisi fedakârlık olmuyordu. Böyle bir şeyin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Ait olmanın...

Huzur bulamamak beni şaşırtmadı. Derken doğrulup oturdum, keder bulutunu yırttım ve sessizce kapıdan çıktım.

Tristan'ın odasına giden yolu gayet iyi biliyordum çünkü neredeyse her gün örgü giysilerini yağmalamak için odasına gidiyordum. Ama bu kez farklıydı. Tristan *içerideydi* ve ben bunu biliyordum.

Whit onun kapısında uyuyordu. Büyük kurdun beyaz kafasını sevdim ve beni içeri alması için fısıldadım. Koridorun birkaç adım aşağısına doğru çekilip ışıldayan gözlerle bana baktı. Tristan'ın odasına girip kapıyı arkamdan kapattığımda itiraz edip sızlanmadı.

Tristan yatağa yayılmış hâlde, bir eli yorganın içinde, diğer eli çıplak göğsünün üzerinde uyuyordu. Pencere hafifçe

aralanmış, serin havanın içeri girmesine izin verilmişti. Botları kapının yanında, tacı yine yastığının üzerindeydi. Bunların hepsi onundu, Ormanın Efendisi'nin süsleriydi.

“Leah?”

Kıpırdadığını fark etmemiştim ama bana uyku gözlerle baktı. Örtüyü hafifçe kaldırıncaya bir hayalet gibi hareket edip yanına kaydım. O kadar sıcaktı ki ısı örtülerden bile yayılıyordu. Yüzüme bakabilmek için yan döndü. Üşüyen ayaklarımı sıcak baldırlarına gömünce inledi.

“Donmuşsun.”

“Isıtıcınızın olmaması benim suçum değil.”

“Şöminelerimiz var,” diye homurdanarak beni kendisine doğru çekti. Sıcaklığında âdeta eridim.

Sadece onun vücut ısını çalmak için burada olduğuma kendimi ikna edemiyordum... O da öyle. Artık uyanıktı, uykuydu ama kendine gelmişti ve her şeyden önce ciddiydi. Parmak uçlarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. Başparmağını dudağımın üzerinde dolaştırdı.

“Neden bana anlatmadın?” diye sordu.

“Neyi?”

“Owen’i.”

Kaşlarımı çattım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum ama ona birtakım cevaplar borçluydum. Değişim yaklaşıyorsa ve artık bu konuda düşünmek için daha fazla zaman olduğuna, kim olduğumu ve ne olduğumu gördüğüne göre kalp kırıklığını bir kenara bıraksam iyi olurdu.

“Kimseye söylemedim,” dedim. “Jess biliyor çünkü testleri yaptığımda yanımdaydı. Papaz Samuel biliyor çünkü dualarıma kulak misafiri oldu. Ve annemle babam sırf Samuel onlara söylediği için biliyorlar. Yani ben, sadece... Bilmiyorum. Sanki söylemezsem, gerçek olmazmış gibi geldi.”

Parmakları çıldırtıcı bir şekilde ileri geri hareket etmeye devam ediyordu. Şu an kulağımın üzerinden boğazıma ve oradan da aşağıya, köprücük kemiğimin üzerine geçiyordu.

“Senden... faydalanılmadı, değil mi?”

İrkildim. “Hayır,” dedim. Sonra kızarak, “Anıyı gördün. En azından bir kısmını. Olmasını ben istedim. Ama... hazırlıklı değildim. Olmamız gerektiği gibi güvendedik ama bir şeyler ters gitti. Bunu beklemem gerekirdi.” *Bozulacağımı, parçaları bir araya getirmemin imkânsız olacağını beklemem gerekirdi.*

“Tek bir hata yaptın,” diye mırıldandı Tristan, başparmağını boğazıma doğru kaydırarak. Titredim, kollarımdaki tüyle- rin diken diken olduğunu hissettim. “Hata bile değil, bir seçim.”

“Hımm... Ve bu beni sonsuza kadar rahatsız edecek.”

“Böyle olması gerekmiyor,” dedi. Ne tepki vereceğimden korkuyormuş gibi tereddüt etti. “Owen’ı burada bırakabilirsin. Gayet güzel büyüyecektir. Sevilecektir. Hiçbir şey istemeyecektir.”

Boğazımdaki yumruyla mücadele ederek başımı iki yana salladım.

“Konu o değil ki,” dedim. “Onlar... eğer bir seçenekleri olsaydı onu tutarlardı, beni değil. Ben onlar için pek bir şey ifade etmiyorum. Yine o sevdikleri evlada nasıl dönüşeceğimi bilmiyorum. Ben sadece sebep olduğum tüm acıları, yanlış yaptığım tüm şeyleri hatırlatan biriyim.”

“O hâlde *sen* kal,” dedi Tristan, burnu ile omzuma dokunarak. “Burada kal. Benimle.”

İsteğim karnımda bir sarmal gibi oldu. O, ağırlığını yukarı kaldırıp üzerimde dolanırken ben de onun altında kıpırdanıyordum. Uyumsuz gözleri, geceleri farklı sıcaklıkta yanan kömürler gibiydi.

“Bir şey istemek... arzulamak... Bunlar insanlık dışı şeyler değil, Leah,” dedi. Gözleri üzerimde geziniyor ve bakışlarının

altında kendimi açığa çıkmış hissediyordum. “Aslında hepsinin çok ama çok insani olduklarını söyleyebilirim.”

Parmaklarımı açarak elimi göğsünün üzerine koydum. Yurkarı kaldırıp omzundan tutarak onu kendime çekersem... Bu tehlikeli bir düşünceydi. Tehlikeli ve arzulanan...

“Sen bozuk bir şey değilsin,” dedi yine.

Ona baktım, içimde kalan son kararlılık kırıntısının da eridiğini hissettim. Belki de haklıydı. Belki de bunu istemek beni berbat biri yapmazdı. Çünkü istek, damarlarımda giderek daha da alevleniyordu. “Kendimi bütün hissermemi sağla,” dedim ve ısrarım karşısında Tristan’ın yüzünde beliren karanlık ifadeyle neredeyse ürperdim.

Başı eğildi, ağzı boynumla omzumun yumuşak birleşim noktasına doğru gitti. Dudakları köprücük kemiğimin ve omzumun üzerinden aşağıya doğru inip boynuma doğru dönerken elimde olmadan iç çektim. Ellerimi sırtına kaydırdım, ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Biriyle bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki o zaman bile sadece birkaç kez Trent’in arabasının arka koltuğunda el yordamıyla uğraşmıştım...

Fakat bu beceriksizce bir şey değildi. Tristan ne utandı ne de korktu. Elleri korkusuzca hareket ediyordu. Temasıyla nefesim kesildi ve o da geri çekilip yüzümü izledi.

“Bu iyi mi?” diye sordu.

Sözcüklerim tükenmişti. O acı verici hareketine devam ederken ben sadece dudaklarını dudaklarıma doğru çektim ve onu tüketircesine öptüm.

Derken ağzı aşağı doğru kaymaya başladı. Owen’ın geride bıraktığı yara izlerini öperken, dehşete düşerek ve büyülenerek onu izledim.

Daha da aşağıya kayarken gözleri hain ve zorluydu, bir an sonra her şey parçalandı. Düşüncelerim darmadağın, karmakarışık oldu ve kendimi duygularıma kaptırdım. Bildiğim tek şey,

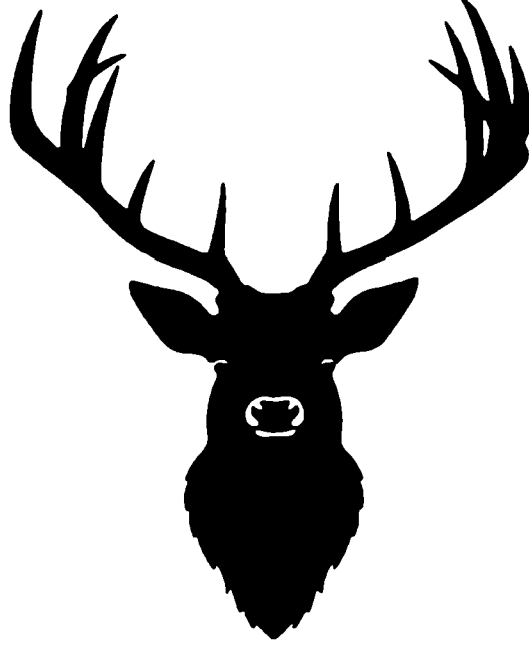
Tristan'ın yatağında kendimi mahvolmuş bir kız gibi hissetmediğimdi. Ağzı bal gibi tatlıydı. O kendimle ilgili şimdiye dek aklıma gelen en kötü düşüncelere karşı savaşıyor bir şövalyeydi.

Dünya bir ışık parıltısıyla parçalanırken parmaklarımı saçlarına doladım ve onu kendime çektim. Boğulmuyor, suya batmıyordum. O kadar canlıydım ki boğulmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyordum.

Eğer bana teklif edebileceği şey buysa, Winston'a dönmeye nasıl dayanabileceğimi bilmiyordum.

Sonra beni kendine doğru çekti, sırtımdan başlayıp omzumu ve boynumu öptü. Benden hiçbir şey beklemiyordu ve ben buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum ama beynimde umursayacak yer yoktu. Onun içinde rahatlıyor, bana fısıldadığı kelimeler gerçek ve doğruymuş gibi davranıyordum.

Şafak o kadar da uzakta değildi. Ve şafak söktüğünde, güneş yeniden doğduğunda bunların hepsi bitecekti. Ve ben kendimi yine dağılmış bulacaktım.

YİRMİ SEKİZ

Youghioghenny'nin kıyıları soğuk ve karanlıktı. Tepemizdeki yıldızlar hâlâ görülebiliyordu ve muhtemelen bir saat kadar daha görülebilecekti. Yolda Tristan'ın *trilyum* olduklarını söylediği, benek benek küçük kırmızı ve beyaz çiçekler vardı. Onun bölgesinin çiçekleri. Gücünün birer işareti.

Tristan ve ben yan yana durduk, kollarımız birbirine zar zor değiyordu. Diğer taraftaki gölgelere baktık.

Bu sabah omzuma minik bir öpücük kondurarak beni erkenden uyandırmış, sonra dönüşüm için hazırlık yapmaya giderken tekrar uyumama izin vermişti.

Buraya gelirken giydiğim elbise yatak odamda beni bekliyordu. Onu giyince şaşırmamalı, kendimi savunmasız hissetmemeliydim. Ruth onu yıkamış, nehrin çamur ve kirinden arındırmayı başarmıştı ancak kanlı el izi hâlâ orada, beyaz kumaş üzerinde kahverengi bir leke şeklinde duruyordu. Ancak bu

dünyaya geldiğim gibi gidecektim. Küller küllere. Tozlar toz-
lara. Elbiseler elbiselere.

Dişlerimi sıktım ve elbiseyi giydim.

Bir dilim ekmek ve çay almak için aşağıya indiğimde, saat daha gece yarısı olmasına rağmen Fletcher çoktan uyanmıştı. Saçlarımı güzel ve sıkı bir şekilde ördü, Tristan dönene kadar Ruth ve Andrew'la birlikte benimle oturdu, Owen da kollarında-
daydı.

Yüzümü başka tarafa çevirdiğimde kimse beni azarlamadı.

Kundak şu an hâlâ Tristan'ın kucağında-
ydı. Owen'ı orman boyunca taşıyacağına, ağırlığının bir kısmını hafifletmeye yardımcı olacağına söz vermişti. Ama artık bu ağırlığı benim üstlenmemin vakti gelmişti. Kollarımı açtım ve Tristan kundağı bana geri verdi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Tristan yüzüncü kez. Ama Jess diğer tarafta bekliyordu. Bütün hayatım oradaydı. Evet. Y yapmak *zorundaydım*.

“Bunu neden yapmam gerektiğini gayet iyi biliyorsun,” dedim.

Tristan başını öne doğru salladı. Yüzü gölgeli de olsa hüznünü görebiliyordum. Bu birdenbire bana çok fazla geldi, çok korktum.

“Tristan,” dedim titrek bir sesle. “Bilmiyorum... Neye inana-
cağımı bilmiyorum.”

Bu onu yumuşatıp düşünceli bir hâle soktu. Ağaçların karanlığına bakarak iç çekti. “İnandığın şeyler, sana öğretilen şeyler... yaptıkları muameleyle uyuşmuyor. Şu an kendine karşı nazik ol. Sonsuzluk konusunda daha sonra endişelenirsin.”

Bu bir cevap değildi ama yine de bir şeydi. “Sen neye inanıyorsun?”

Öne doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. İtiraf edebileceğimden, yüksek sesle söylemeyi hayal edebileceğimden

daha fazla kalmak istiyordum. “Buraya geri gelersen sana anlatırım. Eğer fikrini değiştirirsen,” diye fısıldadı aramızdaki bir santimlik boşluğa, “arkanı dön. Arkana bak. Burada seni bekliyor olacağım.”

Boştaki elimle kolunu tuttum. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Ama değildi. Üstelik bitirmemiz gereken bir planımız vardı.

Bana elindeki şişeden bir yudum ikram etti. Bu Maria’nın içtiği acı ot çayının aynısıydı. Hepsinin içtiği. Bütün o hayaletlerin baskısını kalbimde hissederek çayı yuttum. Bir an için Maria’nın hayaletinin Tristan’ın arkasında durup bir sonraki hamlemi yapmam için beklediğini gördüm.

Dönüp diğer tarafa baktım. Tristan yüzünü kapatmak için geyik kafatası maskesini taktığında bile arkamdaki ormanda hiç ses yoktu. Ayakkabılarımın arasından soğuk suyun sızdığını hissedene kadar yürüdüm.

Diğer taraftaki gölgeler benimle buluşmak için ileri doğru hareket etti. Üç tane vardı, yani çok değildi ve bu iyi bir şeydi. Diğer anılarda sekize kadar çıkıyorlardı. Ama onlarla boğuşacağımı düşünmem için hiçbir neden yoktu. Her zaman uysal ve itaatkâr biri olmuştum... ta ki öyle olmadığım âna kadar.

Parmaklarımla Owen’in battaniyesini sıkıca kavrayıp yola devam ettim. Nehir etrafımda hızla akıyordu, o kadar soğuktu ki içim titredi. Ama ileriye doğru ilerledim ve bana en yakın figürün, yani Papaz Samuel olduğunu düşündüğüm kişinin de benimle birlikte adım adım ilerlediğini gördüm.

Su bacaklarımdaydı. Kalçalarımda. Belimden göğsüme kadar, Owen’in çığlık atmaya başlayacağı noktaya kadar çıktı. Ormanda yaptığım her şeyi, daha önce başıma gelen her şeyi silip süpürdü. Su beni kavrarken bütün ve kırılmazdım.

Derin bir nefes aldım ve Papaz Samuel’in sadece birkaç metre ötede tereddüt eden gölgeli bedenini izledim. Hazır olmam gerekiyordu. Mükemmel olmak için.

Arkama bakamazdım.

Su başımın üzerine kapandığında ölümün birkaç dakika uzakta olabileceğini biliyordum. En azından her zaman gözden çıkarılabilir olduğunu düşünen bir kızıdan, başka bir şeye dönüşmüştüm.

Boğulmanın beklentisini dilimde karanlık bir şekilde hissettim. Yedi ölümden sonra, nehir suyunun tadının nasıl olduğunu biliyordum. Ağzımı, burnumu, boğazımı istila etmesinin nasıl bir duygu olduğunu. Beni ben yapan her şeyin içimden kayıp giderek yok olmasının nasıl bir şey olduğunu.

Bedenime ölümün sekizinci anısını yaşatmamayı umdum.

Eller omuzlarıma yüklenerek beni aşağı itti. Bunu tahmin edeceğimi ve karşı koyacağımı beklemiyorlar ve Owen'ı bırakacağımı da düşünmüyorlardı. Ama kollarımı açtım ve Owen'ın battaniyesine sarılı olan yastığı bırakıp akıntının onu alıp götürmesine izin verdim. Kordon boynuma dolandığında, ellerimden biri kendimi korumak için boğazıma doğru kalktı. Diğerisi ise kemerime gitti, suyun içinde eteklerimin arasında çırpındı. Parmaklarım çok aşağıda kalan Tristan'ın bıçağının soğuk metaline dolandı. Sapı bıraktım ve metalin keskin ısırışını avucumda hissettim.

Fakat önemli değildi. Hayatım için savaşıırken kanın hiçbir önemi yoktu.

Kablo beni sardı, bileğim boğazıma yapıştı. Yine de nefes alabiliyordum. Yüzeye çıktım ama bunu hiç beklemiyorlardı. Önümde durup beni aşağıya iten saldırganın yan tarafına sapladığım bıçağın hamlesini hiç beklemiyorlardı... Diğer tarafta ellerinde silahlarıyla duran ve hayvan kafataslarından maskeler takmış olan onca insanı da beklemiyorlardı.

Bir kurdun uluması ve ardından sıçrayan suların sesi duyuldu. Arkamdan gıcırdayan dişler ve bir çığlık yükseldi. Whit kendini nehre attı ve arkamdan beni boğmaya çalışan adamın

etlerine koca dişlerini geçirdi. Su kandan pembe köpükler saçtı, Whit'in hırlamaları insan küfürlerine karıştı.

Bunu görünce hırlayan Samuel, "Seni *kaltak*," diyerek saçlarımdan tutmaya çalıştı. Tabii ki oradaydı, görüntüsü kasvetli ve pusluydu ama bu oydu. Yanılmıyordum. Tutunacak bir yer bulmak için saçımı kavramaya çalıştı. Ama tutunamadı çünkü Fletcher saçlarımı çok sıkı örmüştü.

Onu, yanımda, suda, nehir kenarında, hiç bozulmamış bir elbiseyle gördüm. Maria. Elini benimkine dolamasını, bıçağı yönlendirmesini ve onu tekrar bıçaklamasını bir anlığına izledim.

Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen dişlerimi gıcırdattım. Maria'nın onları almasına izin verecektim.

Samuel haykırdı ve arkamdaki adamla birlikte beni tekrar aşağıya itmeye çalıştılar. İlk ok, Tristan'ın yayından uçup arkamdaki adamın omzuna saplanırken çok küçük bir ses çıktı. Adam oku umursamadan haykırdı, dikkati dağıldığı için ben de yüzeye çıkabildim. Kendimi diğer tarafa, akıntıya doğru bıraktım.

Samuel güçlükle nefes alıyor, bana ulaşmaya çalışıyordu ama yaralıydı ve su soğuk olduğu için yorulmaya başladığından emindim. Nehrin aşağısında, Jess ormandan çıktı. Ruth'tan teslim aldığı Owen'ı güvenli kollarında tutuyordu. Sudaki diğer adamın, ormana sunulduğum törende bana pis pis bakan Bay Benton olduğunu fark ettim. Belki de başından beri bunların olacağını biliyordu. Ve kıyıdaki üçüncü kişi gözleri iri iri açılmış, elleri havada duran Jake Benton'dı. Kendisi benim sınıfımdaydı. Ona dik dik baktım, kanayan elimi sıırılsıklam olan beyaz elbiseme bastırırken ormandan çıkmış vahşi bir şeye benziyordum. O da irkilerek bana baktı.

"Bunu yapacaklarını biliyor muydun?" diye sordum sesimdeki öfkeyi gizleyemeyerek. Çok fazla nehir suyu yutmuştum.

Yana tükürdüm, muhtemelen kana bulanmış olan ağzımı sil-dim. Her şey canımı yakıyordu ama ihanet daha da acı vericiydi.

“Dua etmeye geleceklerini söylediler,” dedi Jake. Dudakları az önce olanları anlayamayacak kadar uyuşmuş gibi zar zor hareket ediyordu. “Gün doğumu ibadeti dediler.”

Başımı sallayıp yanlarından geçtim. Bay Benton ve Samuel kendilerini kıyıya sürüklediler. Jess, Owen’ı diğer koluna aldı ve onlara yaklaştı, telefonuna video kaydederken kamerayı suratlarına yakınlaştırıp yüzlerinin iyice görünmesini sağladı. Başka bir şey daha olmadan videoyu bana gönderdi ve güvenli bir yerde yedekledi. Bu kendimizi korumak içindi. Böylece herkes Samuel’in beni boğmaya çalıştığını, benim nefsi müdafaa amacıyla hareket ettiğimi bilecekti.

“Bunun için seni öldüreceğim!” diye bağırdı Bay Benton arkamdan. Onu umursamadım. Aslında Tristan’ın ikisini de öldürmesi, sonra da bize cesetlerini nehre atmamız için işaret vermesi daha iyi olurdu ama benim aradığım türden bir intikam değildi bu. Eğer Ormanın Efendisi’nin peşine düşeceklerse benim yüzümden değil, kendi kendilerine boğulmalarını tercih ederdim.

Jess kucağında Owen’la yola vardığında kiliseye giden yolun yarısındaydık. Kendini kamyonetine atıp, anlaştığımız gibi kapıları kilitledi. Olabildiğince güvendeydi ve kendine geldiği için ben de kendimi daha iyi hissediyordum.

Mezarlıktaki yolu bitirip tüm o kızların gömülmesi gereken yerden geçerken arkamı kolladı. Kilise pazar günkü ayinlerden kalan toz ve sayfalar, yanmış mumlar ve çürümüş çiçekler gibi kokuyordu. Bir ay önce yürüdüğüm koridorda yürüdüm. O zaman kasabanın gözleri üzerimdeydi.

İnancımın ve Tanrımın ilgili hiçbir sorunum yoktu. Sanırım hâlâ Tanrı’ya inanıyordum... Var olmaya inanarak hedefsiz ve başıboş kalmazdım. Ama sorun bu değildi. Asıl sorun

Papaz Samuel, Bay Benton ve onlardan önceki tüm erkekler gibi benimle alay eden, bizden yararlanan ve kontrol edilemez hâle geldiğimizde bizi öldüren adamlardı.

Benim inandığım ayetler bunlar değildi. Tutunduğum kaya bu değildi. Koridordan aşağıya doğru ilerledim, nehir suyu üzerimden damlarken sunağa kadar yürüdüm. Kâse, yarıya kadar pıhtılaşmış kırmızı sıvıyla dolu biçimde sunağın üzerinde duruyordu. Kendime rağmen tereddüt ettim.

Tristan, eve geldiğimi duyurmak için kâsenin dolacağını söylemişti. İçinin suyla dolu olacağını sanmıştım ama hayır, kanla doluydu. Belki de bunu tahmin etmeliydim.

Ormandaki kendi bedenimi, Maria'nın hayaletini düşündüm. Bu kâseyi dolduran kan yeni bir kıza, yeni bir kurbanı aç olan bizim kanımızdı.

Onu elime aldım. Beklediğimden daha ağırdı ama başımın üzerine kaldırıp düşüremeyeceğim kadar da ağır değildi. Kâseyi yere attım. Kan taş zemini kapladı, kürsüye ve sunağa, hatta ilk iki sıraya bile yakut damlacıkları gibi sıçradı. Ama kâse düşmeye dayanamadı. Taş zemine çarptı ve ikiye bölündü.

“Leah Jones!”

Başımı kaldırdım. Açık kapının önünde duran Samuel'di. Güneş doğuyor ve her şeyi ürkütücü bir altın rengine dönüştürüyordu. Korkunç görüldüğümü düşündüm. Nehir suyu üzerimden damlıyordu, kâsedan sıçrayan kanla kaplanmıştım ve el izinin hayaleti göğsümde kahverengi bir leke gibi duruyordu. Ama umurumda değildi.

Bıçak yaralarına aldırış etmeden bana doğru yaklaştı. Geri geri gittim, taşları yalayan kanın üzerinde neredeyse kayacaktım.

Eğer bana ulaşırsa... bildiğim şeyler yüzünden beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Belki de bu, olması gereken türde bir intikamdı. Eğer kurban olan şey sevgimse o zaman bu

umutsuzca beni sevmesini istediğim kasabaya vereceğim son hediyem olacaktı.

Beni al. Beni al ve bir daha asla başka bir kızı, beni mahvettiğin gibi mahvetme. Kılıfında duran bıçağın kaygan sapını hissettim ve onu tekrar çektim. Savaşmadan düşmeyecektim. İkimizin kanı da sunaktaki kanla karışana, ikimiz de hiçliğe dönüşene kadar savaşıcağım ve Samuel'i yanımda götürecektim.

Gölgeli giriş yolunda ikinci bir figür belirdi. Bu Tristan değil, bir kadındı... Kıvrıkcık kızıl saçları, taktığı iskelet maskesinden dışarı fırlıyordu. Güçlkle duyulan bir şarkı söyleyerek ellerini kaldırdı.

Ruth.

O, hayaletlerin, anıların, yankıların koruyucusuydu. O, benim gibi geri dönmeyi çok isteyen ve nehrin yarısında boğulan, zamana yenilmiş, daha iyisini bilmedikleri için direnmeden batmış kızların koruyucusuydu.

Hayaletler geldiler ve saldırıya geçtiler. Hiçbiri güzellik ya da yaşam maskesi takmamıştı. Hepsi kiliseye akın etti. Hepsi ölü, şişkin şeylerdi. Hepsi çürümüş, kandan kayganlaşmış ve boğulmuşlardı. Her şeyin kilidini açan Maria'yı gördüm... Susan, Thea, Penny, Marjorie ve isimlerini hiç öğrenmediğim kişileri. En az bir düzinesi, mezar kadar sessiz bir şekilde koridordan ileri doğru koştu ve balıkların yediği kemikli ellerini Papaz Samuel'e doladı. Kendimi onun çığlıklarını dinlemeye, onu sürüklemelerini izlemeye zorladım. Koridorda ve kilisenin merdivenlerinde bıraktıkları kanlı ayak izlerini takip ettim.

Ruth hayalet kızlara, öldürülenlere, boğulanlara ve unutulmalara yol gösteriyordu. Yough'a vardıklarında Papaz Samuel mi hâlâ hayattaydı yoksa Bay Benton mı, bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Kızlarla birlikte yüzeyin altında kayboldular. Jess yüzü dönük hâlde hıçkırıyor, Owen ağlıyor ve Jake Benton dehşet içinde çığlık atıyordu.

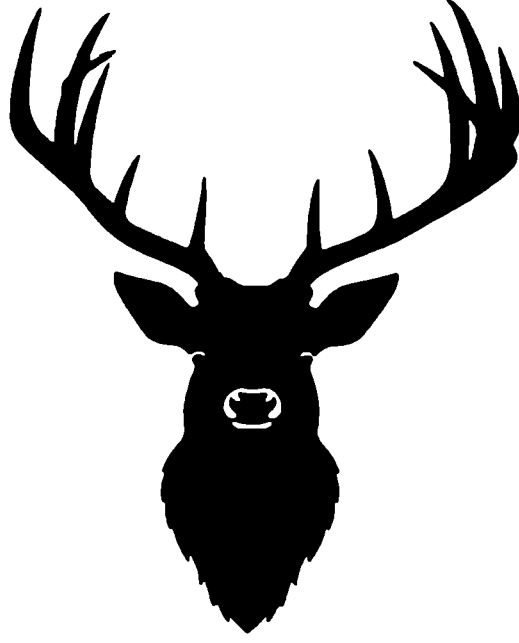
Jack, “Bir şeyler yap!” diye bana yalvardı. Yalvardı. Ama ben nehir yeniden sakinleşip durulana kadar orada bir heykel gibi kıpırdamadan bekledim.

Keşke ona söyleyebileceğim bir şey olsaydı. Bu yer ve mirası hakkında, buna artık böyle devam edemeyeceğimiz hakkında. Ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Hiç sözüm kalmamıştı. Jess’in yanına gidip yanağına kanlı bir öpücük kondurdum ve bebeğimi kollarından aldım.

“Bu senin mi kanın?” diye sordu yaşlı gözlerle. Gözlerini sildi ve histerik nefesini durdurmaya çalıştı. Benim de onun gibi stresli olmam gerektiğini hissettim. Daha tepkisel. Ama tek hissettiğim büyük, korkunç bir boşluk ve daha da kötüsü, rahatlamaydı.

“Hayır,” dedim. Yüzüne bakarken tereddüt ettim. “Bir şey yapmam lazım. Ve sonra... senin evde buluşabilir miyiz?”

Jess başını öne doğru salladı. Onun da sözcükleri tükenmişti. İkimiz de karşı kıyıya baktık ama geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kemik bile.

YİRMİ DOKUZ

Kapıyı çaldığımda evin içinden bir hışırtı ile, “Kim o?” diyen ve sehpaye çarptığı için küfreden annemin sesi geldi. Bütün sesler o kadar tanıdık geliyordu ki midem ağrıdı. Kapıyı açtığımda, görmeyi beklediği son kişinin ben olduğumdan eminim. Sadece kan içinde değildim, bir de tüm bu zorlu sınavdan sonra bir şekilde tekrar uykuya dalmayı başaran Owen’i kucağımda tutuyordum. Belki de karmaşayı her şeyden çok seviyordu. Belki de bu yönüyle biraz bana benziyordu.

Annemin yüzünde kendimi gördüm. Sanırım yaşımla ilerledikçe ona daha çok benzeyecektim. Yüzümün çizgileri anneminkiler gibi olacaktı. Benim de saçlarım aynı şekilde, kulaklarımın hemen üstünden başlayıp başımın tepe kısmına dek ağaracaktı.

Bir zamanlar küçük bir kız olduğumu hatırladım. Dolapta canavar var diye ağlayarak uyuyamazdım ve annem de daracık ikiz yatağımda hemen yanıma yatarı. Beni göğsüne çeker,

bedeniyle korur ve bir sığınak gibi sarardı. *Ben seni daha tanımadan sevdim*, derdi bana. *Daha sen var olmadan önce sevdim*.

Beni çok severdi. Her şeyden daha çok. Herkesten daha çok. Onu kaybetmişim, kaleden atılmış, yakılmış, paramparça olmuş ve bende gördüğü her güzel şeyi kirletmişim. Annem, benim aynamdı. Benim yansımam. Owen'ı da bu şekilde seydiyse, yani daha onu tanımadan, daha o var olmadan, acaba bu onun bir zamanlar bana duyduğu sevginin tamamını alıp götürmüş müydü?

Ama belki de bu çok fazlaydı.

"L-Leah?" derken yüzündeki şok açıkça görülüyordu. Omuzları düştü, içindeki mücadele sona erdi. Onu son gördüğümünden bu yana daha yaşlı duruyordu. Muhtemelen ben de öyleydim.

"Olmamı istediğin gibi oldum mu hiç?" diye sordum.

O da karşılık olarak, "Neden kan içindesin?" diye sordu ve kendine gelip kapıdan uzaklaşarak geri çekildi. Bunca zaman sonra, benden istediğini yaptığım hâlde benden *uzak* duruyordu ve bu biraz nahoş bir durumdu.

Öfkemi bastırdım... Annem de tıpkı benim gibi Efendi'den korkarak büyümüştü, bunun için onu suçlayabilir miydim? Belki. Çünkü ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni kurtların önüne atmıştı ve bunun için onu bir gün affedebilecek miydim, bilmiyordum.

"Hiç yeterli oldum mu?" diye sordum. Hıçkırıklar daha ben onları bastıramadan boğazımdan döküldü. Parmaklarım Owen'ı sıkıca kavırıyor, o da kıpırdanıp göğsüme doğru yayılıyordu. Doğduğu gün içimden akan kırmızı ve zengin kanın kokusunu alıp almadığını merak ettim.

Annem elini ağzına bastırarak, "Sen benim bebeğimdin," dedi. Öleceğimi mi düşünüyordu yoksa ölmemi mi istiyordu, merak ettim. Belki geri dönmesem, onun için çok daha kolay olurdu. Ama bu kanın tamamı benim değildi. Belki bu da bir hayal kırıklığıydı.

“Al onu,” dedim, Owen’i anneme doğru uzatarak. Hiç düşünmeden kollarını açıp içgüdüsel olarak hareket etti ve onu kucakladı. Owen bağırmaya başladı, yumruk yaptığı elleri havada uçuşurken Tristan’ın bu sabah ona taktığı sıkı kundak bozuldu.

Başımı çevirdim. Owen ilk kez benim için ağlıyordu.

Ama Jess’in evine ulaşana kadar durmadım. Kapıyı benim için açık bırakmıştı. Havlusunu ve temiz kıyafetlerini bir kenara koymuş, beni odasında bekliyordu. Bornozu hâlâ üzerindeydi, duş aldığı için saçları ıslaktı. Kendimi onun banyosuna kilitledim ve ıslak, kanlı kıyafetlerimi çıkardım. Kimsenin beni duyamadığı, suyun her tarafı kapladığı duşun altında ağlamaya başladım.

Jess’teyken beni ilk ziyaret eden kişi, tuhaf ve beklenmedik bir şekilde, Trent McCoy oldu. Her ne kadar Jess’in annesi bana ev sahipliği yapmaktan pek memnun olmasa da beni evime gönderecek kadar da umursamıyordu. Jess ve ben kanepede cips yiyor, izleyebildiğimiz kadar çok *Below Deck* izliyorduk. Fletcher haklıydı, bu berbat ama aynı zamanda harika bir programdı ve her şeyden önemlisi hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Birbirimize baktık. İkimiz de gelen kişinin annem olmasını bekliyorduk.

Ama öyle olmadı. Trent ileri geri sallandı. Bir elinde mezuniyet töreni için Uniontown okul renklerine boyanmış şatafatlı çiçeklerden oluşan bir buket vardı. Dişlerimin arasından nefes aldım.

Okula döndüğümünden beri benimle konuşmamıştı. Her ne kadar bu konuyu hiç konuşmamış olsak da sanırım biliyordu. Parçaları birleştirmişti. Ama bunun hiç önemi yoktu.

“Leah?” dedi gözleri yüzümü inceleyerek. Onun dünyanın en güzel çocuğu olduğunu düşündüğüm zamanı hatırladım. “Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Yaşadığın her şey

için. Bir de Jake az önce beni aradı... Bilmiyordum. Sana bunları yapacaklarını bilmiyordum. Eğer..."

"Kendini bana karşı savunmana gerek yok," dedim omurgamın çelik gibi olduğunu hissederek.

Çiçekleri bana doğru uzattı. "Bunu anlamam gerekirdi ve belki bir yanım anlamıştı ama... ah. Bu konu için gerçekten hiç kafa yormadım. Çoğu şey için. Sen gidene kadar, dedikodular çıkana kadar Owen'ın gerçekten senin olduğunu bile bilmiyordum. Sonra onun, senin çocuğunsa benim de çocuğum olabileceğini fark ettim. Tabii eğer bir başkası olmadıysa ve..."

"Başka kimse olmadı," dedim dişlerimin arasından. Önemi olduğu için değil. Arkamda duran Jess, Trent'i daha iyi görebilmek için kanepede biraz kıpırdandı. "Ve sen doğum belgesinde bile yer almıyorsun. Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Eğer endişelendiğin buysa."

Aslında onu, ailesini ve topluluğumuzu olup bitenlerin gerçekliğiyle yüzleştirmem gerekirdi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bunun şimdiye kadarki en iyi kararım olduğunu gördüm. Tristan ve ormanla kendi şartlarımda yüzleşmem gerektiğini gördüm.

Tek bildiğim birinin Trent'e LoW'un sırrını anlattığıydı. Ona beni ve daha ben akıl edemedi Owen'ı da teklif ettirdiği. Ama artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Gerçekten...

Kollarımı göğsümde birleştirip kapı pervazına yaslandım. Trent'ten nefret etmiyordum, beni kullandığını bile düşünmüyordum. Bir zamanlar aramızda bir şey vardı. Ama şimdi o şey yoktu ve durum bu kadar basitti. Ama bunun bedelini ben ödemek zorunda kalmıştım, o değil.

Fakat intikam arzum hâlâ damarlarımda şarkı söylüyordu. Gözlerimi kapattığımda sudaki kanı, Whit'in Bay Benton'ın etine kenetlenen çenesini, Samuel'i sürükleyen hayaletin pençe gibi parmaklarını hâlâ görebiliyordum.

"Eğer bilseydim..." dedi Trent.

Kelimeler aramızda asılı kaldı. Bilseydi ne olacaktı? O zaman ebeveyn mi olacaktık? Owen'ı gerçekten alacak mıydık? İkimizin birlikte sürüklendiğimizi, Trent'in bizi hayatta tutmak için sonu olmayan bir iş bulduğunu, muhtemelen birbirimizden nefret etmeye başlamamızı hayal bile edemiyordum. Ya da beni bizzat ormana teklif ettiğini... Ya da deli olduğumu söyleyerek kendisini tuzağa düşürüp bırakmadığımı, benim gibi seçimleri elinden alınan kızlar hakkında nefret dolu şeyler söylediğini...

"Artık bir önemi yok," dedim. Gerçekten de yoktu. Bütün bu konuşma artık acı vermeyen eski yaraları dürtüklemek gibiydi. "Owen benim değil. Ailem onu yasal olarak, her şekilde kabul etti. Benim, onun ve bizim için endişelenmene gerek yok."

"Üzgünüm," dedi sanki bunu içinden atmak istermiş gibi. "İkimiz de hata yaptığımız hâlde, cezalandırılan kişi sen olduğun için."

Ama eylemin kendisi hata değildi. Zira olabildiğince güvenderdik ama bunun pek bir önemi yoktu, değil mi? Hata şuydu ki her seçimim buharlaşıp gitmişti. Her destek aleyhime dönmüştü. Ve sonuç tam da beklediğim gibi olmuştu.

"Teşekkürler, Trent," demeye çalıştım. Çiçeklerini almadım. Kapıyı kapatıp arkamı döndüm, ahşaba yaslandım ve yere doğru kaydım.

"Bu... ilginçti," dedi Jess beni dikkatle izleyerek.

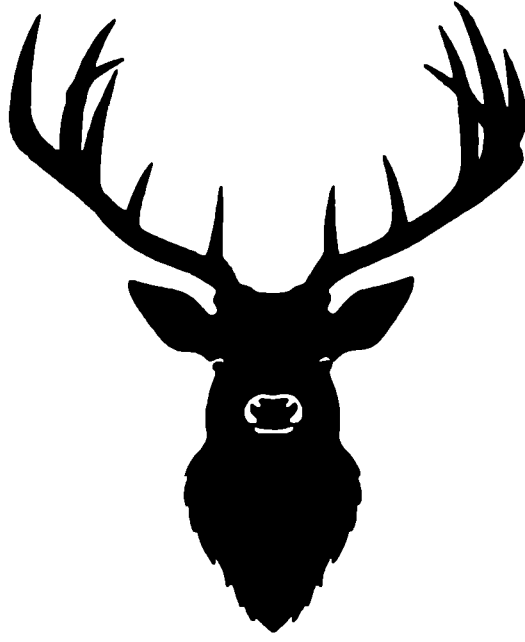
Dizlerimi göğsüme çektim. Kollarımı dizlerime doladım.

"Trent'e kızgın değilim," dedim. "Diğer her şeye kızgıyım. Ben... Keşke Owen başka birinin olsaydı. Başkasının vücudundan. Keşke koşulsuz sevginin kendisi de koşulsuz olsaydı. Keşke fırsatım varken gizlice kaçıp bu konuda bir şeyler yapsaydım."

Jess hafifçe gülümsedi.

"Ben bir sürtük müyüm?" diye sordum.

"Evet," dedi yanıma gelip kolunu omzuma atarak. "Ve ben seni bunun için seviyorum."

OTUZ

Sonsuza kadar Jess'le kalamazdım ama her şey yolunda gidiyordu. Kitapçının üst katında yaşayan ve bizden bir yaş büyük olan sanatçı Kara Merritt'in atölyesini temiz ve düzenli tutmasına yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı. Karşılığında bana boş olan odasını teklif etti. Zamanım orası, okul, benzin istasyonundaki vardiyam ve Jess'in evinde takılmakla geçiyordu. Okula ayak uydurmaya çalışıyor ve teklif ettiğinde Jess'in yardımını kabul ediyordum ama bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Rahip Samuel ve Bay Benton'ın cesetleri bulunamadı. Jake Benton da konuşmadı, polise nehirde ibadet ettiklerini ve iki adamın sulara kapıldığını söyledi. Herkes onların bir noktada kıyıya vurmasını bekliyordu ama ben pek emin değildim. Hayallerin geride bulunacak bir şey bırakıp bırakmadıklarını bilemiyordum.

Okuldaki ilk birkaç hafta, beklediğim kadar tuhaf geçti ama başka bir şey ya da başka biri olmaya değip değmeyeceğini görmek için Jess'in beni kollamayı bırakmasını istedim. Yapraklar turuncudan kahverengiye dönmeye, öbekler hâlinde yerlere düşmeye başlarken ve ilk don yaklaşıırken Jess üniversite başvurularıyla ilgili heyecanla konuşmaya başladı. O kadar çok başvuruya Kara'nın adresini yazdı ki Kara, mobilyaları korumak için gazete yerine artık onları kullanmaya başladı.

İşlerin daha iyiye gittiğini veya benim öyle hissettiğimi söylemek isterdim. Jess'in beni sürüklediği partilere girdiğimde insanların fısıldaşmayı bıraktığını, yeni papaz geldiğinde bile kiliseye gitmeyi bırakmadığımı, boşluğun göğsümde büyüyen acı verici dişlerini hissetmediğimi söylemek isterdim. İnanacak bir şey bulduğumu, mantıklı bir yere oturtamadığım inancımınla hesaplaştığımı söylemek isterdim... Hatta kendime karşı nazik olmanın bir yolunu bulduğumu da. Ormanı gören odamın penceresinden gözleri, kemikleri, bir anlığına bile olsa Tristan'ın saçlarını görmeyi umarak dışarıyı izlemekle aşırı derecede vakit harcamadığımı... Kış dişlerinin üzerinde buzlarla kükreyerek geliyor ve hiçbir şey değişmiyordu. Kar gelip eridikçe ve yapışıp kaldıkça kış iyice donuklaşıp yerleşiyordu.

Fakat kışın ara sıra hafıfladığı anlar da vardı. Kara, nazik ve iyi bir oda arkadaşıydı, bu da bana kasabanın en azından bir kısmının benden nefret etmediğini hissettiriyordu. Jess her zamanki gibi kararlıydı ve onun için bir şey yapıp en azından üniversiteye kabul makalelerini dinliyor, elimden geldiğince eleştiride bulunuyor ve ben de kendi başvurularımı yazıyormuşum gibi davranıyordum.

Bunların hepsi bir bakıma rol yapma oyunu sayılırdı. Ormanı ve içindekileri özlemiyormuşum gibi davranıyordum. Kendim için her türlü geleceği gördüğümü düşünüyordum. Ama her gün uyanıyor, giyiniyor ve yapmam gereken şeyleri yapıyordum.

Memnuniyetin yerleşmesi için uyuşukluğun geri çekilmesini isteyerek onu itip duruyordum. Canımı acıtmayacak küçük şeyler arıyordum. Boğulmayı düşünmüyordum.

Kasım ayının son haftasında Kara için süt içermeyen tereyağı ve kendim için birkaç paket krema almak üzere markete gittim. O aralar Winston'dayken her zaman yaptığım gibi kapüşonumu kafama çekip başımı eğiyordum. Süt ürünleri reyonunun yarısına gelmişken tanıdık, yüksek ve hareketli bir kahkaha duydum, sanki göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Döndüm. Annem market arabasının üzerine eğilmiş, Şükran Günü için krem peynir alıyordu. Owen bir bebek koltuğuna bağlanmış, bacaklarını sallıyordu. Şişme bir palto ve şapka giymişti ve son gördüğümünden bu yana çok daha büyümüştü.

Nefesim dişlerimin arasında ısıklık çalarak çıktı. Tereyağı paketini düşürdüm, büyük bir gürültüyle yere çarptı. Annem bana baktı... ve bakışlarını kaçırmadı.

Ben de bakışlarımı kaçırmadım.

Annem bir zamanlar beni çok sevmişti. Daha beni tanımadan. Daha ben var olmadan. Belki beni hâlâ seviyordu ama yalnızca acıtacak, incitecek ve canımı yakacak kadar uzaktan.

"Leah," dedi bitkin bir şekilde.

Doğduğum zaman, beni sevdiği kadar benden nefret edip etmediğini de merak ettim. Dünyaya çıklık atarak gelip gelmediğimi, o zamandan beri bir hayal kırıklığı olup olmadığını ve annemin kendisi kadar acı çekmemi isteyip istemediğini. Ama bence bu doğru değildi. O hassas anları hatırlıyordum... Saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplamasını, birlikte kurabiye yaparken kıkırdamasını, büyükannemin ölümünden sonra deniz kenarına yaptığımız ilk ve son tatildeyken kumsalda elimi tutmasını.

Belki de Owen'a her baktığında benim yaptığım yanlışları ve kendinin daha iyi yapabileceği şeyleri görüyordu.

Ona başımı sallayarak selam verdim. O da başını salladı. Yabancı insanlar gibi. DNA'nın büyük bir kısmı bu market reyounundaydı ama ben arkamı döndüm, sepetimde kalanları kasaya bıraktım ve yürümeye devam ettim.

Buna dayanamayacağımı, yapamayacağımı düşündüğüm ilk gece oldu. Bu hayat bana göre olmayabilirdi. Okulda pencereden dışarı bakarak geçirdiğim her gün, birisinin bana *sürtük* diye bağırduğu her parti, Trent'in her tuhaf, okunamayan bakışı... Her şey tek bir resimde toplanıyordu: Winston huzur bulmuştu ve onu korumak için her şeyden vazgeçmiş olsam bile şu anda var olan toplulukta hiç yerim yoktu.

Yılbaşı gecesi hava o kadar soğuktu ki dışarı adım atmak ölümle tanışmak gibiydi. Kara'nın kapısını arkamdan kilitledim ve anahtarları kitapçının posta kutusuna attım. Önünde sonunda eline geçerdi.

Diğer çocuklar partilerde veya aileleriyle birlikte bitişleri ve başlangıçları kutlamak için yapılan normal şeyleri yapıyorlardı. Rüzgâra karşı korunmak için tepeden tırnağa sarınmıştım. Uzun bir yürüyüş olmayacaktı ama hava daha da soğuyacaktı. Büyükannemin mezar taşının önünde diz çökmek, dudaklarımı soğuk taşa bir kez bastırmak için mezarlığın içindeki dolambaçlı yoldan geçtim. Yerden yükselen soğuk, tenime sızdı, dizlerimi ağrıttı.

Nehir donmamıştı. Ne kadar korkunç olsa da hava henüz bunun için yeterince soğuk değildi. Kendime küfrederek ağır ceketimi, atkımı, botlarımı çıkardım. Jess sabah onları almaya gelirdi. Şimdilik yalnızdım... Bunu kendim yapmam gerektiğini biliyordu.

Elbisemin altındaki bacaklarım ay ışığında çıplaktı. Yün çoraplarımı çıkarıp botlarıma tıktım ve ayak parmaklarıma çarpan nehir kıyısının soğuk çamurunda güçlkle soluyarak ilerledim.

Yakında bitecekti.

Ayaklarım suya değdiğinde ağızımdan çıkan küfür oldukça yaratıcıydı ama ilerlemeye devam ettim. Ayaklarım suya battı, kendimden emin bir şekilde arkama dönüp nehrin derinliklerine doğru ilerledim.

Bunun umduğum gibi işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama temiz ve sağlam bir şekilde diğer taraftan yeniden çıkmak için dua ettim.

Buzlu ağaçlara, eski kiliseye, mezarlığa, “Arkama bakıyorum,” dedim. “Arkamı dönüyorum.”

Buzlu su, başımı içine soktuğumda nefesimi kesecek kadar soğuktu. Ama gözlerim kapalı, ellerimi yüzüme bastırarak yukarı çıktım ve suyu tükürdüm. Saçlarımı geriye atıp omzumun üzerinden baktım.

Geleceğimi bilmiyordu ama nasıl olduğu önemli değildi. Uzak kıyıya bakınca Tristan’ın diğer tarafta beni beklediğini gördüm.

Kendimi ileri doğru iterek dondurucu nehrin dışına, kıyıya çıktım. Hemen oradaydı, pelérininin iğnesini çözüp omuzlarıma sardı ve sırtımı ovuşturarak sıcaklığın tenime işlemesini sağlamaya çalıştı.

“Sen bir aptalsın,” dedi keyifle, beni kendine doğru çekerek. Hava bu tarafta da soğuktu ama çok keskin değildi.

“Benim için geldin.”

“Senin için daima gelirim,” dedi. “Seni çok bekledim.”

Parmaklarımı ağır ceketinin içindeki gömleğinin altına kaydardım. Donmuş parmaklarım, tenine bastırınca ürperdi ama gülümsemesi beni azarlayacağına dair tüm korkumu bastırdı.

“Nereden bildin?” diye sordum.

Cevap vermedi ama gözleri benim dile getirmeye cesaret edemediğim bir şeyle parlıyordu. Biliyordu. Elbette biliyordu.

“Hadi seni eve götürüp ısıtalım,” dedi ama sanki gözlerini yüzümden alamıyormuş gibi, hiç hareket etmedi. Onu suçlayamazdım zira ben de onu aynı şekilde izliyor, aylarca ayrı kaldıktan sonra yüzünün her ayrıntısını ezberliyordum. Farklılıklar aradım ama onun tıpkı hatırladığım gibi olduğunu gördüm.

“Ayakkabı getirdin mi?” diye sordum. “Ben getirmediğim.”

Güldü ve sonra sıcacık ve yalvaran dudakları benimkilerin üzerindeydi. Ben de onu öptüm, sıcaklık damarlarımda dolaşıyordu. “Seni taşıyım,” dedi tenime doğru.

“Ama çok uzak,” diye mırıldandım.

Alnımı öptü ve bana bakabilmek için geri çekildi. “Zamanın sonuna. Dünyanın sonuna. Seni bu dünyanın öbür ucuna, sonra geriye yani gittiğim her yere taşıyım.”

Göğsümde bir sıcaklık çiçek açtı. Elimi tenine bastırdım, parmaklarımın altında atan kalp atışlarını hissettim. “*O kadar da* uzak değil.”

Beni kollarına alınca içimden fışkıran kahkaha daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Kaygısızdı, açıktı.

Tristan sırtarak bir öpücük daha almak için eğildi. “Ben de uzun yoldan giderim,” dedi.

TEŞEKKÜR

Öncelikle bir itiraf: Bu kitabı yazmayı hiçbir zaman düşünmedim. Seçenek malzemelerimi bir araya getirirken bu, aklımdaki son şeydi... Derken ABD’de bir olaylar zinciri başladı ve bu öfkeyi canımı acıtan bir şeye dökmemem mümkün değildi.

Bu proje üzerinde çalışırken gösterdiği sabır, nezaket ve samimiyet için editörüm Lauren Knowles’a asla yeterince teşekkür edemem. Lauren kitabı ilk taslağından itibaren anladı, anlayışından dolayı ona sonsuza kadar minnettarım. Beni sürekli destekleyen menajerlerim Uwe Stender ve Amelia Appel’in rehberliği olmasaydı bu projeyi yönetemezdim. (Daha önce konuştuklarımıza *hiç benzemeyen* sürpriz projelerle karşılarına çıksam bile... Kusura bakmayın!!) Tüm destek ve rehberlikleri için Triada Takımı’nın tamamına, özellikle de çekişme hakları için Brent Taylor’a teşekkür ederim.

Page Street YA’daki ekip son birkaç yıldır birlikte çalıştığım en inanılmaz ekipti ve bunun birlikte dördüncü kitabımız olduğuna gerçekten inanamıyorum. Lauren Cepero bir reklam mucizesi yaratıyor ve ben kelimenin tam anlamıyla tüm ticari başarıyı onun sıkı çalışmasına borçluyum. Tüm ekibe çok teşekkürler: Will Kiester, Lizzy Mason, Hayley McGowan ve Cas Jones. Böyle güzel bir kapak illüstrasyonu yarattığı için Tristan Elwell’e ve kapak ile kitabı tasarladığı için Rosie Stewart’a sonsuza kadar minnettarım.

Göletin diğer tarafında Titan Books’taki ekip de ilk günden itibaren muhteşemdi. Michael Beale, sen dikkate alınması gereken bir güçsün ve anlayışlı, zekice yorumların günümü aydınlatıyor. George, Nick, Viv, Paul, Ian’a (DAHA FAZLA GELECEK): hepiniz birer efsanesiniz.

Ailem beni tüm bu süreçte sevdi ve destekledi. Hakkında yazdığım ailelerden çok daha iyiydiler. Annemle babam Vic ve Jane’e çok sevgiler. Kız kardeşim Lex ve kocası James, Dana ile Tony, Kim ve Craig, Susan, Lindaly ve Win Sr; Jeanna, Michael, Mikey ve McKaylin, Win, Crystal, Kayliegh, Ava ve Gracie ve tüm aile; büyükanнем Peg, Stacey, Doug, Jacob ve Squid, Jeff, Britt, Chris ve Taylor, Morgan, Ronnie, Nora ve Jackson... ve diğerleri. Ayrıca Shirley, Ken, Andy, Judith, Katie, Josie, Anna, Maisie, Archie, Christopher ve tüm Moss, McKenzie, Mutchell ve Bird ailelerine

beni kabul ettikleri, destekledikleri ve yanımda oldukları için sevgi ve teşekkürlerimi gönderiyorum. Genel olarak harikaydınız. MAC, hâlâ okuman için uygun bir kitap yazmadım ama yine de vaktin var ve belki bir gün bunun için yeterince büyüsün. (Yine de okumaman için sana yalvarıyor olacağım, seni seviyorum.) Teşekkürler. Harika, destekleyici arkadaşlarıma sevgiler ve teşekkürler: Becca, Kat, Rebekah, Erin, Lara, Mike, Kali, Katina, Joe V., Jess H., Rachel, Michael ve Kish.

Beni bu kadar çok korkutan bir kitap konseptine bağlanmaktan korktuğum zamanlarda beni dinleyen, tavsiye ve cesaret veren Tasha Suri ve Shakira Toussaint olmasaydı bu kitap var olamazdı. Çok yetenekli olan ve beni her zaman etkileyen yazar arkadaşlarıma teşekkürler: Kelsey R., Alechia D., Courtney G., Allison S., Chloe G. ve Alex B. Londra'daki kalabalığa sevgiler ve teşekkürler. Benimle ve çeşitli krizlerimle uğraşmak zorunda kalan Daphne, Kat, Saara, Karin, Cherae, Samantha, Sarah, Emma ve Maddy... Sizi her zaman göremesem de varlığınız benim için hep bir zevktir. Evet. Anlayışlı sohbetleri ve rehberliği için RHUL'un her zaman destek veren ekibine özellikle teşekkür ederim. Sevgim, hayranlığım ve teşekkürlerim Caitlin, Katie, Debbie, Davi, Bec, Ellie, Romie, Yas, Tiffany, Imi, Lauren, Akash, Jane, Hannah, Nel ve Atiya'ya gitsin... Hayat sizinle çok eğlenceli.

Bu süreçte çalışmamı destekleyen tüm kitapçılara, blog yazarlarına, sosyal medyada kitaplarla ilgilenen herkese ve kitap rutkunlarına teşekkür ederim. Okurların incelemeler, videolar ve içerikleriyle gösterdikleri sevgi ve bağlılık beni her zaman hayrete düşürüyor. Bırakın kitaplarımla ilgili konuşmayı, birinin zaman ayırıp onları okumuş olması bile beni çok gururlandırıyor.

Buckinghamshire'in en gürültülü kedisi olmaya devam eden Sör Gordon'a teşekkürler. Ve son olarak, kocam Matt'e teşekkür ederim. (Lütfen şunu unutmayın, bunu yazdığım sırada evli değildik ancak kitap yayınlandığında evli olacağız, yani... *kocam* diyebilirim.) Beni desteklediğin, cesaretlendirdiğin ve sürekli büyüyen muazzam kitap koleksiyonumla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sen şüphesiz şimdiye kadar tanıştığım en tuhaf ve en iyi insansın, seni sevdiğim için çok şanslıyım.

